

skandalozna
priča koja
otkriva pravu
istinu o životu
hrvatskih
medijskih
zvijezda

gola istina

autobiografija s
grupnim iskustvom

Nives Celzijus

predgovor
Denis Kuljiš

PREDGOVOR

Nevjerojatno je da kod Nives Celzius ipak prvo uočiš lice - ona je zgodna i slatka na način koji, nepravedno, neke žene izdvaja od svih drugih, kao što se sportski dvosjed razlikuje od normalnih automobila. Vidiš odmah da je napravljen za jurnjavu, podiže adrenalin i na um ti padaju samo neke gluposti, jurnjava magistralom uz more, razna uzbuđenja, a ne smirena, komotna vožnja koja pruža stvarna zadovoljstvo u običnom životu. Naravno, neku ulogu u tome igraju i štos-demferi. "Famous Erontal Develop-ments", kako su govorili u Hollywoodu, naime čudesne protuberance koje Nivesčinu figuru čine nalik fantazmagoričnim djevoja-kama koje je za "Plavbov" crtao famozni karikaturist Erich Sokol. Nives je kao neka seks-bomba iz toga pionirskog doba seksualne revolucije, istodobno jako čednoga i pokvarenog, kad su erotske senzacije još fascinirale javnu uobrazilju, što im se odavala na način koji bi danas, s obzirom na norme političke korektnosti, bio neprihvatljiv, te proglašen spolnim nasiljem i seksualploatacijskim odnosom prema ženstvenosti. Fenomen je prikazan u filmu "Malena" s Monicom Bellucci, ili u "Dolce vitta", klasičnom Fellinijevu djelu, gdje izuzetne žene, na miru sa sobom, egzuberantnom seksualnošću, silno uznemiruju sredinu. To je rola s kojom se treba nositi. Pogotovo danas, kad ženska iznimnost ne pobuđuje adoraciju. Seksualnost je emancipirana, ravnopravnost zajamčena, a erotika zatajena - takav tip izazova potiskuje se, a nezatomljene dive postale su porno-glumice. Osobama poput Nives, naprosto Nives Celzijus se pridaje X-predikat. Umjesto slavne, mogu jedino postati notorne. Sredina te ubija.

Nives sam prvo opazio kad je izabrana za miss Sporta. Časopis "Auto-klub" tiskao je njen poster, iako je imala petnaest godina, pa je onoga koji je to publicirao trebalo, zapravo, uhapsiti, samo što su ljudi tada bili zaokupljeni drugim stvarima - pala bi raketa s kazetnom bojevom glavom, pa nisi toliko poklanjao pažnje ugrozama čudoređa. Grafički urednik "Globusa" okačio je njenu sliku na stup iznad radnog mjesta u staroj "Vjesnikovoj" zgradi sa zidovima obloženim ivericom na koje su novinari selotejpom lijepili različite izreske, stvarajući ugođaj automehaničarske radionice, ili komunalnog poduzeća u teškoj provinciji. Kako smo pred tom sliku provodili dane i noći prelamajući novine s različitim ratnim senzacijama, lik mi se urezao, pa sam je odmah prepoznao kad se pojavili na promociji knjige o ruletu, koju je napisao moj otac, a izdala Hrvatska lutrija i promovirala u podrumskom kazinu hotela "Internacional". Ne sjećam se kakav je kulturno-umjetnički program priređen, u sličnim prigodama najčešće su se održavale revije donjeg rublja, a Nives je bila u publici - onaj tko je tinejdžerku pustio u kockarnicu valjda se zapiljio u njen nevjerojatan dekolte, gdje su kao dva delfina uhvaćena u mrežu, bili pohranjeni znaci preuranjene zrelosti. Odmah sam uočio to posebno lijepo lice, ten, kosu. Smiona, ali stidljiva, bila je već zbilja prekrasna mlada ženska, a ne neka vulgarna koketa, koja je ipak pošla na estradu, kao da joj je to sudbina - a možda je i bila, pogotovo u ono surovo doba, dok se po gradu još kretalo s dugim cijevima.

Kako je Nives prošla u estradnoj karijeri, kako je počela izlaziti s nogometašima - valjda su joj se i oni neizbježno dogodili - ne znam, vidio sam je tek kad mi je jedan fotič ponudio da za "Plavbov" koji sam uređivao, napravi njene pinup fotografije. Oklijevao sam, jer "Plavbov" u načelu odbija "obučene" fotke - ako jednom počneš promovirati zvijezde u usponu s odjećom na sebi, zašto bi se one poslije svukle? Novac nije tako jak motiv kao promocija. "Playboy" plaća celebe za golotinju ako računica to opravdava - zna se da ti neki baš jaki celeb, ženska koju bi svi htjeli vidjeti голу, može doći nakladu dvadeset do trideset, možda i četrdeset posto, no s nakladom raste remitenda, skupo te košta tisak, a oglašivači, zapravo, plaćaju onu normalnu, nižu, tiražu pa je sve skupa to dosta problematična ekonomija - možda se nešto i zaradi, ali ne u Hrvatskoj, nego u Brazilu, gdje pukneš njihovu čokoladnu pevaljku s obaveznim bijelim, neosunčanim djelovima ispod kupaćeg kostima, da se kuži kako je bjelkinja - to su njihove, južnoameričke idiosinkrazije - i prodaš milijun primjeraka! Dakle, u Hrvatskoj, najčešće se ne isplati investirati novac u razodijevanje neke "slavne i poznate" cure, pjevačke početnice ili televizijske voditeljice, ali može se njoj isplatiti, ako je izgubila emisija ili propala s pjesmom, da se iznova lansira u medijsku orbitu. Bit će da je i Nives imala neki estradno-karijerni zastoj kad je odlučila napraviti nekoliko izazovnih, ali obućenih slika, koje smo dočekali s dosta skepse, jer su se radile bez šminke, frizera, rasvjete, velike produkcije... Kad su došle, reče mi kolega s kojim sam pripremao novo, srpsko izdanje "Plavbova" - Ti, ovo izgleda tri puta bolje od svih onih običnih golih krava!

Fakat, imaš to u sebi ili nemaš, to, naime, što Nives ima, a ne radi se samo o izgledu, nego o emanaciji, prezentnosti... Prevrnuo sam valjda milijun slajdove s golim curama dok sam uređivao "Plavbov" i "Penthouse", ali gotovo sve je to čisti drek. Sjećam se kad sam u New Yorku nekoliko dana uzastupce odlazio u arhivu Guccionove izdavačke kuće na Park Aveniji pa osam sati dnevno probirao slajdove za godinu dana unaprijed... Dođe ti zlo, jer su tu, osim uspjelih, i sve

neuspjele fotografije pobjavljenih teta s divovskim sisurinama koje se, recimo, navlače na čamcu u močvarama Floride. Celulit, purja koža, nedostaje samo krokodil koji bi stvar učinio zaista zanimljivom. I nije to samo neka moja predodžba - Garry Cole, stari, prastari urednik fotografije u "Plav-boyu", koji je radio još s našim Pompeom Posarom (Požarom), najčuvanijim autorom duplerica svih vremena, povjerio mi se, pa rekao isto što i ja mislim - da je to sad jedna mizerna industrija, cure se slikaju na digitalac, za mala pare, jer im fotić napravi sajt, na kojem ubiru novac, a slika u "Playboyu" služi kao reklama. Fo je početak "karijere". Nakon softcore-golih slika, kakvih na netu ima milijardu, ako ne odustanu i prime se kakva poštenog

posla, prihvaćaju ponudu za rum! - eksplicitne slike, solo, ili seks sa strcjr-partnerinima, a /atini odmah ide sado-mazo. te s\ i žanrovi perverzna i/ pornografske zemlje euda. Mnoge ženske misle da mogu kontrolirati! tu eskalaciju, ali obično se nauikiti na drogi! i pare, kratko, erotika ne postoji kao modelski poziv, nego je odmah podjela - moda, ili seks, a seks je bard. a zatim shjcdi prostitucija. hvi|ek se traže mlade, zgodne cure /.:•, orgiic po jahtama, jer tu je prava lova, ali se šeici i ruski oligurs. ne žene kurvama, što djevojke uvijek dožive kao veliko, neugodno iznenađenje, /isto bi se, dakle, neka cura bijela slikati za "Plav boy"? Da nije prirodnog eg/ibicionizna. ne bi nijedna, kao što ljudi ne bi davali intervju da su pametni, samozatajni, pa bi svi novinari, kao i svi lotograri, umrli od gladi. Pero f.ovšin koji je poslije raspada "Pankrta" postao producent švedsko-španjolske porno-korporacije "Privat", operirao naveliko po Sloveniji, pa se proslavio snimanjem porno-scena na ljubljanskoj tvrđavi, govorio je da se cijeli biznis zasniva \u tome što nevjerojatan broj žena priželjkuje da ih snimani dok se ševe. Možda to pruža osjećaj nekog tipa kontrole koja se ostvaruje preko spolnog poriva, dostupan i onim curama što ne izgledaju kao Nives i ne pobuđuju burne reakcije na svakom koraku...

Cim smo objavili Nivesičine "odjevene" slike, koje su zbilja bile bolji stat;" od onih koje smo imali na duplerici, shvatio sam da treba pogurati u tom smjeru, jer nam se otvara prilika da napravimo posao, kao da je ovo pravo tržište u normalnoj zemlji... Upravo se, naime, pripremala proslava pedesete godišnjice "Plavbova" za koji smo svi u internacionalnim izdanjima trebali pripremiti poseban prilog, te odabrati neke cure koje ćemo voditi na partu kod Hefnera na Beverly Hills. Poiustoljetm jubilej obilježavao se, također, pokretanjem srpskog izdanja "Plavbova" - malo ranije, Ameri su namrtvo i/bombardirali Beograd, pa im se sad činilo kao veličanstvena fora da upravo srpski "Plavbov" obilježi izlazak iz luđačke Miloševićeve ere. Kako je Nives često gostovala po beogradskim trać-magazinima i, zapravo, ondje bila još i puno poznatija nego u Hrvatskoj, zaključio sam da bi bilo sjajno i lukrativno ako s njom napravimo nude-editorial za oba izdanja... Krenuo sam je nagovarati, te lako stekao povjerenje - vidjela je da ništa ne muljam, objasnio sam joj cijelu marketinšku koncepciju i iskreno rekao koliko bih para mogao izbiti od uprave za njen honorar. Nije to bila strašno velika svota, no uz putovanje u L. A. koje će joj donijeti novi publicitet - a i provest će se, upoznati šefa, a ljudi su oko toga još radoznali - postat će prva regionalna zvijezda. Nives je pristala, svečano smo je proglasili "nacionalnom zečicom", što je bilo OK i ondje i ondje. Pravim prezimenom Zeljković, Nives je po ocu porijeklom iz Crne Gore - njen tata, jedan malo promašen novinar, preziva se Canković, ali je u doba nacionalističke regresije jugoslavenske civilizacije uzeo pseudonim "Anej Sam"... Napravili smo fotke. Nisam bio oduševljen, bile su previše stilizirane, fotograf - fotografkinja - suviše je "ugasila" boje jer se bojala da cura s takvim opsegom ne ispadne naprosto kič. Zadatak zbilja nije lak, Pompeo ga je rješavao pozadinskim osvjetljenjem, chiaroscurom, dok danas naprosto nema takvih starih majstora, jer nikom nisu ni potrebni... A ekstremno velike cice, ako su prave, više uopće ne igraju - imaš fotomodelske mršavice sa silikonskim nogometnim loptama i - šlus. Ošišani mufovi u frontalnim aktovima otkrivaju vulvu, sve skupa ispada klinički, nimalo erotski... Da nije onih tri milijuna zubara sa Srednjeg Zapada koji su već trideset godina pretplaćeni na "Playboy" još iz doba kad su, revolucionarnih šezdesetih, pohađali koledže, ne znam kako bi se magazin prodavao - a u pretplati, daju ga za dolar ili dva.

Dobro, to je stručni pogled "iznutra", no Nivesičina duplerica donijela je sav uspjeh koji smo priželjkivali - prodali smo srpskoga i hrvatskog izdanja više od šezdeset tisuća, što je fenomenalna naklada čak i u okvirima "internationalne divizije". Osim toga, počeli su nam uletati drugi celebri. Vidjeli su da im eksponiranje u "Plavbovu" osigurava ozbiljan publicitet. Prvi srpski broj postigao je po press-clippingu više novinskih objava nego srpski parlamentarni izbori, koji su se istodobno održavali. U Beogradu, počele su nam pristupati perspektivne, ozbiljne mlade glumice. U Zagrebu, dobili smo Barbaru Vickovic na vrhuncu slave prve sapunice, "Ville Marije", koja se gledala i u Srbiji, gdje smo slike ponovili... U Hollywoodu, dočekao nas je Hefner. Nives je bila jako, jako zapažena. Neki japanski poslovni ljudi skoro su izgubili pamet, pa su se skidali u gaće i skakali u Hefov bazen s umjetnim vodopadima i plavom grotom. U izravnoj usporedbi, Nives je izgledala tri puta bolje od Pariš Hilton s kojom je visila na šanku, pored Martine Landaua. Dominirala je, ipak, Ditta Von Teese, koja je izvela strip-tiz pa uronila u golemu čašu za martini. Ditta je provalila i lansirala novi žanr eksplicitne erotike - retro-stiliziranu golotinju, totalni egzibicionizam u umjetničkoj formi. To je jedino što još ostaje kad i milijunašice poput Pariš igraju na notornost, pa na "You Tube" plasiraju amaterske porniče poput Severininog. To je, zapravo, jedina perspektiva za erotsku djelatnicu, a za Nives, udanu za nogometaša, celebra s dvoje djece, ni knjiga nije

ibs@crostuff.net

loša, pogotovo što bi se tu moglo naći štifa za televizijsku dramsku seriju. Ja vjerujem u Nivesičine kvalitete, iako joj epohalne okolnosti nisu posve naklonjene.

Denis Kuljiš

OČEVA DUGA SIJEDA KOSA ZAPINJE MI MEĐU ZUBIMA

Te večeri zamolila sam mamu da mi pripremi krevet u mojoj sobi, nadajući se da joj ta molba neće djelovati suviše sumnjivo.

Ta soba korištena je isključivo u svrhu protesta, koji, doduše, nikad ne bi trajao duže od desetak minuta. Mama je teško podnosila moju ljutnju, suze i uopće moju odsutnost, tako da bi brzo zaboravila na učinjeno psinu. Došla bi u sobu, nježno me zagrlila i ponudila da joj se pridružim. Ja bih još kratko glumila odbijanje i potom popustila.

Imala sam pet i pol godina i uživala u ulozi mamine princeze, ali taj dan napravila sam nešto zbilja loše i uplašila se za svoj status. Tog podneva, kao i svakog drugog subotnjeg u zadnja dva mjeseca otkako se otac odlučio pojaviti u mom životu, stigao je u vrijeme ručka. Mama ga je te subote odlučila neugodno iznenaditi te obilni ručak zamijeniti običnim sendvičem. Nije mogao sakriti razočaranje pa mi se putem požalio na nju, razlažući kako prava odgovorna mater ne hrani dijete sendvičem. Vozili smo se prema stanu u Novoj vesi na njemu najdražem prijevoznom sredstvu, starom biciklu.

Uskoro sam bezbrižno jurila stepeništem prema njegovom stanu u potkrovlju. Njegov stan bio je pravi raj za djecu. Iznenadila me količina igračaka s obzirom na to što meni nikad nije poklonio nijednu, ništa, a ovdje ih je imao dovoljno da opskrbi jedan bolji dućan. Posebno mi se svidio plišani tuljan. Otkad sam ga otkrila, nisam se odvajala od njega. Na kraju dana tuljana sam dobila na poklon.

Ležala sam po prvi put sama u svojoj sobi, pokušavala zaspiti, a pogled mi je neprestano bježao prema tuljanu i opet bi se javljale slike: staro potkrovlje, razbacan krevet, njegova duga sijeda kosa zapinje mi među zubima, miris njegove kože... Ni dugo i temeljito trljanje ispod tuša nije mi pomoglo u otklanjanju tog, za njega tako karakterističnog mirisa, kombinacije ustajalosti i indijskih štapića. Taj miris kao da se duboko uvukao u svaku poru mog majušnog tijela, vraćao me u stvarnost i podsjećao na to da sam zgriješila, da više nisam dobra mamina djevojčica. Krivnja je svakim udisajem rasla. Shvatila sam da ću svoju tajnu morati podijeliti s nekim. Ali to ovaj put nije mogla biti mama pa ni tetka Jaca s kojom sam često dijelila tajne. Ova tajna bila je drugačija, nije se radilo o razbijenoj vazi ili prekrojavanju mamine omiljene suknje. Plašila sam se da razotkrivanjem ove tajne ne izgubim svoju Jacu.

Ustala sam iz kreveta i bacila pogled na sat, već sam se snalazila u kazaljicama. Prošla je ponoć. Ukućani sanjaju. Pažljivo sam otvorila prozor iznad kreveta i lagano se prebacila na lodu dočekavši se na stolicu, na kojoj sam često u toplim popodnevim ispijala sok i čitala slikovnice. Bila je nešto hladnija proljetna noć, sipala je kišica, ali me to nije omelo u mojoj namjeri. Htjela sam se što je moguće više približiti Bogu kako bih bila sigurnija da me čuje. Morala sam mu otkriti svoju tajnu, jedino me on mogao razumjeti. Primakla sam stolicu ogradu i bacila pogled preko balkona kako bih se uvjerila da sam sama. Kiša je otjerala huligane s klupice koji bi inače pili i bučali do ranih jutarnjih sati. Smišljajući pravi način kako bih započela razgovor s Bogom, umjesto riječi krenule su suze. Predugo sam se suzdržavala i sad im nije bilo kraja. Miješale su se s hladnim kapima kiše kao da će zajedno lakše isprati moj grijeh.

Odjednom, osjetih da više nisam sama. Sa susjedne lode, koja je od naše bila odvojena samo debelom staklenom pločom, izvirila je mala plava glavica. Bila je to djevojčica, otprilike mojih godina, lijepa lica uokvirena nježnim blond uvojcima. Gledala me prodornim, plavim očima kao da mi govori da razumije. Promatrala smo se tako nekoliko minuta, u tišini, kao da je to što nam se događa sasvim normalna stvar. Nježno mi se nasmiješila i kimnula glavicom. Bio je to znak razumijevanja i pozdrav za laku noć. Onda je nestala.

Osjećala sam olakšanje. Rukavom rože pidžame obrisala sam tragove suza i vratila se u krevet. Znala sam da imam novu prijateljicu koja će uvijek biti tu, za mene, slušati me i razumjeti.

KRVAVI PAKT

Vrlo brzo, djevojčica s drugog balkona, Ina, postala je neizbježna. Oduševljavala me svojim znanjem o zabranjenim temama. Ona je jedina znala pravu istinu o dolasku djece na svijet. Kako me je samo znala posramiti pred starijim dečkima, školarcima, ismijavajući moju teoriju nastanka! Naime, ja sam bila uvjerena kako bebači nastaju miješanjem slina iz poljupca, sve dok mi mlada svez-nalica nije prišla i uvalila jezik u usta, usput me detaljno upoznavši s riječju seks i njenim značenjem.

Jednom smo se dotakle one večeri. Rekla je kako je jedna od najglupljih stvari - osim kupovina žvaka, puno ih je bolje maznuti - upravo plakanje dok te nitko ne gleda.

"Suze su sredstvo kojima dobijaš ono što želiš i ne troši ih zalud", govorila je. Nisam baš kužila koliko je u pravu, ali bila mi je to sjajna škola za poslije.

Polaskom u školu naše druženje se svelo na minima-lac. Njezini roditelji žestoko su se protivili našem viđanju uz obrazloženje kako loše utječem na njihovo neiskvareno dijete. Istina je bila da se gospođica iz godine u godinu sve neprimjerenije vladala; u trećem razredu već se ljubila s dečkima iz šestog, ali roditelji nisu kapirali kako su upravo oni uzrok njenom razuzdanom vladanju. Ina je mrzila svoju obitelj, osobito mamu. Primitivna debela prasica, kako bi ju zvala, često bi posezala za flašom jeftinog ruma ili pak debelog kaiša uz pomoć kojeg je liječila frustracije na kćeri jedinici. Tata je pak bio zgodan muškarac, markantan, koji drži do sebe. Ina mu se potajno divila, pogotovo od trenutka kad ga je uhvatile in flagranti u autu pred zgradom s 20 godina mladom tajnicom. Nadala se da će on jednom zbrisati iz tog nesretnog braka i povesti svoju miljenicu daleko od majke aždaje. Taj dan je došao vrlo brzo, ali jedina miljenica koja mu se pridružila u bijegu bijaše seksi tajnica. Inina teorija o korisnosti suza u tom se slučaju pokazala beskorisnom. Međutim, u rekordnom roku vratila se u formu. Čudilo me što je gotovo svako moje slobodno vrijeme provodila sa mnom, osobito zato što smo u školi bile suprotan turnus. Nisam se time previše zamarala iako bi me povremeno iritiralo njeno prisustvo. Ometala me u učenju i nagovarala na izostanke iz škole, naravno, neuspješno. Sve do jednom.

Tog ponedjeljka imala sam kontrolni iz Prirode i društva. O toj ocjeni mi je ovisila ukupna ocijena za polugodište. Znala sam da je sve osim petice neprihvatljivo. Moja majčica, inače dobra i smirena žena, zaljubljena u svoju jedinicu, postajala bi prava bestija ako bih se vratila kući s ocjenom manjom od pet. Na meni je bilo da se to ne dogodi.

Cijeli vikend i ponedjeljak prije škole ponavljala sam građivo ignorirajući prijateljicu. Na ispit sam došla nikad spremnija i ushićena shvatila da na sva pitanja znam opsežan odgovor. Petica mi se smiješila, sve dok mi se, otvorivši pernicu u potrazi za gumicom, nije nasmiješio papirić nepoznatog sadržaja i podrijetla. Nervoznim pokretom zatvorila sam pernicu, nadajući se da nitko nije ništa primjetio i nastavila s radom. Vazdazeleno drveće je... ah k vragu... Misli su mi se neprestano vraćale na prijeteći papirić. Morala sam ga ukloniti. Neprimjetno sam pružila ručicu u poluzatvorenu pernicu tražeći ga, ali osjećaj olakšanja u trenu kad se šalabahter napokon našao u sigurnosti rukava moje plave maji čice, izdao me. Učiteljica Mirna, svojim mirnim glasom prozvala me imenom i prezimenom. Znala sam da mi nema spasa. Osramoćena, predala sam papirić. Moje opravdanje izazvalo je grohotan smijeh u razredu. S poništenim testom, prvom jedinicom u imeniku i pozivom majci na razgovor, završila sam školski dan. Mami sam odlučila ništa ne reći dok se ne dosjetim kako to učiniti na najbezbolniji način.

Ina je s nestrpljenjem dočekala moj povratak. Dobro sam znala da je to njenih ruku djelo, ali nisam osjećala bijes. Samo nemoć. Plakala sam, kao i uvijek kad bih mislila da se nalazim u bezizlaznoj situaciji. Istina kao opcija nije dolazila u obzir. Ina me nježno zagrlila, brišući mi suze i tako iznuđujući oprost.

"Znaš, ja jedino tebe imam, ti si dio mene i ne volim kad me odbacuješ.", šapnula mi je tepajući.

"Ja te ne odbacujem, pa ti si mi jedina prava prijateljica."

"Ja sam ti više sestra, vidiš kako se sve slaže. Živimo jedna pored druge, i imamo samo jedna drugu, a i naša imena. Mina i Ina, kao sestre blizanke."

Kimnula sam glavom, ne zato što sam se slagala, jer imala sam ja svoju mamu i tetu Jacu i još mnogo ljudi koje sam voljela, ali nisam htjela podsjećati Inu na sve ono za što je uskraćena. To je bila njena Istina: ona je imala samo mene.

"Ajde onda da se posestrimo", uzviknula je s oduševljenjem i posegnula za kutijicom u kojoj se nalazio moj osnovni šivaći pribor.

"Kako se to radi? Šta će mama reći?"

"Daj Mina, ne budi kukavica, teta Tihana ne će primijetiti. Osim toga ti sad imaš i puno važnijih tajni za skrivanje."

Bocnula me iglom u kažiprst, potom i sebe. Spajajući kapljice krvi stvorile smo krvavi pakt koji će me, samo nekoliko godina kasnije, skoro koštati života. I to više puta.

Ina me upozнала s čarima markiranja, ali vrlo brzo otkrila sam da proporcionalno s brojem izostanaka raste i grižnja savjesti i osjećaj krivnje. Mene samu bi iznenađivala količina laži koju bih izustila tijekom dana mami, prijateljicama iz razreda... Zapravo, Ina je bila jedina s kojom sam bila potpuno oslobođena tereta laži, premda, da nije bilo nje, nikada se ne bih našla u takvoj situaciji. Ipak, bila sam joj zahvalna. Mama Tihana tih dana darivala me prekrasnim poklonima i omiljenim slatkišima, valjda vodena majčinskim instinktom, kako bi potpomogla savjesti da me slomi što prije.

Jednog prijepodneva, nakon točno deset dana izostanaka, laži i potpunog gubitka nade o postojanju na čina na koji ću sve to uspjehi ispraviti, mama se iznenada pojavila na vratima stana. Protrnula sam od straha ugledavši mamino izmučeno lice. Oči su joj bile krvave od suza, a vilica joj je bijesno podrhtavala. Nije govorila. Ja sam započela s daljnjim izmotavanjem, spremna ponuditi još jedno lažno objašnjenje, ali majka je krenula u napad. Padale su pljuske i ružne riječi ranjavajući me manje fizički, više kažnjavajući moje srce. Imala sam osjećaj da će se slomiti ona, a ne ja. Zavrijedila

ibs@crostuff.net

sam svaki milimetar boli na tijelu, ali srce nije moglo podnijeti majčinu patnju. Nakon kraćeg izljeva bijesa bacila se na pod, plačući i grleći me oko struka.

"Zašto, zašto?", odzvanjalo mi je u glavi.

Ni sama nisam vidjela smislen odgovor. Dobila sam kaznu od mjesec dana, potpunu zabranu izlaska, viđanja s bilo kim i gledanja televizije. Mama je sve riješila s učiteljicom uz opravdanje da sam trenutno u vrlo teškoj obiteljskoj situaciji i obećanje da će me od sada bolje nadzirati, pratiti me do škole i iz nje.

Iako mi je mama zbog dobrog vladanja i još boljih ocjena smanjila kaznu, moje nevidanje s Inom se proteglo. Nevjerojatno je bilo to što zapravo nisam ni osjetila neki gubitak. Stvari su se prebrzo odvijale.

Uskoro nam je Jaca objavila radosnu vijest i poprilično me šokirala. Bila je trudna i spremna za brak, što je značilo iseljenje iz stana broj 26 i prestanak svakodnevnog viđanja. Nakon te objave nisam baš osjećala neku radost. Bila sam razmažena desetogodišnjakinja i nisam naučila dijeliti, osobito ne svoju voljenu Jacu. Nisam ni slutila da je prava nesreća tek zakoračila mojim putem. Njen odlazak bio je tek uvod u loš period za mene, ali i za ostatak nacije.

Jaca je to proljeće rodila preslatko čupavo biće i, premda bijah napucana bijesom, ignorirajući cijelu tu euforiju oko djeteta, nisam mogla suspregnuti smiješak ugledavši crvenokosog dječčića u njenom naručju. Malo pomalo, sudjelujući u hranjenju bebe i mijenjanju pelena, zavoljela sam to derište više od svega. Iako smo svi nekako opet bili ona stara sretna obitelj, samo u malo većem broju, nisam mogla ne zamijetiti neke promjene. Predvečer, sjedili bismo u dnevnom boravku gledajući kako mali Sanjin jede, piški, kaki, a onda na jedanput, odrasli bi se uozbiljili, pojačavali televizor kako bi nadglasali našu dreku, a ponekad i nervozno zavikali ako bismo im zasmetali. Spominjali su nekakav rat, ali mi djeca to nismo uzimali ozbiljno. Odrasli su stalno živjeli u nekakvom strahu. Sve te priče: ne udaljavaj se od kuće, ne pričaj sa strancima, a sada i ta priča o ratu... Imali smo osjećaj da se loše stvari ne događaju nama ovdje, nego samo na filmovima, tamo negdje, u dalekoj Americi ili negdje još dalje. Vrlo brzo bit ćemo razuvjereni.

GORI OD RATA JEDINO JE MOJ TATA

U Hrvatskoj je rat. To više nije paranoična priča odraslih. Svakodnevno slušamo o smrtima i razaranjima. Ne radi se o filmu, ni o nekoj dalekoj, preoceanskoj zemlji. Sve to se događa nama.

Sjedim u svojoj sobi i grlim igračke, razmišljam koje bih ponijela da moramo otići iz kuće i ostaviti ovaj život na koji sam navikla. A druga djeca to svakodnevno čine. Opraštam se s igračkama, jednom po jednom, Medvjedićem Tedijem, ćelavom bebom, Snorkvjem, plavokosom Barbikom s kosom do guzice, plačem. Jedino plišanog tuljana ne bih ponijela sa sobom. Plačem zbog djece koja se nisu uspjela oprostiti od svojih igračaka, plačem zbog djece koja se više nikada neće imati priliku oprostiti ni od koga. Prekida me sirena, izludujući zvuk uzbune. Upozorava da je opasnost i bliže nego što mislim. Majka i ja, već uigrano, prestajemo sa započetim radnjama, uzimamo najosnovnije stvari, već pripremljene - nešto gricka-lica i vode, dekice za slučaj noćivanja u improviziranom skloništu u ulazu zgrade, mjestu gdje se baš fizički i ne osjećam zaštićenom.

U početku, nama djeci uzbune nisu predstavljale opasnost. Strah se mijesao s uzbuđenjem i to nas je činilo važnima poput junaka iz nekog akcijskog filma. A bilo je i dobrih strana uzbuna: često se nije išlo u školu. Ugodan je bio i taj neki osjećaj zajedništva za vrijeme boravka u skloništu. Po prvi puta sam osjetila solidarnost, ljudi su bili u istoj kaši, međusobno su se hrabрили i pomagali. Bila je to jedinstvena prilika da i najsureviji susjedofobi zaborave na svoje razmirice i pokažu, neki po prvi put, svoju ljudsku stranu. Zanimljivo je to kako je nekima potreban rat i tisuće ljudskih žrtava da bi postali bolji i da se "dobro" javlja tek u susretu sa "zlom".

Ali bilo je i onih koji su iz nemoći da kazne pravog krivca, iz straha, čiste zlobe ili zabave - kažnjavali nevine.

Teta Jaca bila je jedna od svakodnevno uznemirava-nih osoba. Njezin muž bio je Crnogorac, uredno mobiliziran, odazvao se pozivu i nalazio se na bojištu. Našli su se neki Veliki Hrvati koji, naravno, nisu bili na bojištu, nego su vrijeme kratili maltretirajući građane. Jaci su, u rane jutarnje sate lupali na vrata, prijetili telefonom, nacrtali križ na zidu pored ulaznih vrata... Jaca se tako, zbog straha za malog Sanjina i dijete koje je nosila tek nekoliko mjeseci, odlučila privremeno vratiti k nama na Srednjake.

Za mene osobno to je značilo neko sretnije doba, jer kada sam s njom provodila vrijeme, pa bila okolo i najveća nesreća, ja sam bila sretna. Ali tada se opet u mom životu pojavio otac.

Prethodnih godina viđala sam ga vrlo rijetko. Susreti su uglavnom bili kratki i bezbolni, možda i zato što su s nama uvijek bile neke od njegovih prijateljica zbog kojih bi se trudio ostaviti što bolji dojam. Nikad nisam shvatila, što tako lijepe i fine žene rade s njim.

Jedne večeri se nenajavljen pojavio na vratima stana 26 s jednom od njih, poslovnom suradnicom iz Slovenije, uz obrazloženje kako se zaželio svoje kćerke. Vrlo brzo shvatili smo kako je pravi motiv njihova dolaska potreba za

prenoćištem. Mama, kao svaki dobar domaćin, bez suvišnih pitanja oslobodila im je krevet i pripremila toplu ve čeru, dok je nama namijenila neudoban pomoćni ležaj u dnevnom boravku.

Cijelu večer trudila sam se maksimalno izbjegavati oca. On se u stanu osjećao i ponašao vrlo komotno, tako da sam sve vrijeme provela u Jadnoj sobi igrajući se s malim Sanjinom. Ni Jaca nije tatu voljela, a cijela ta situacija oko smještaja i dovođenja prijateljice činila joj se smiješnom. Govorila je da nikad neće shvatiti kako je takva ljiga od čovjeka napravila prekrasno biće kao što sam ja.

Tata je uvijek nekom usiljenom ljubazošću uspijevao općiniti i iskoristiti ljude. U govoru je često koristio uma-njenice i obvezno tepao, što mi je išlo na živce. Taj put pokucao je na vrata Jačine sobe i ušao, ne čekajući dopuštenje.

"Gdje je moja mala princezica? Znaš, upravo nas je posjetio slonić Tonić i pitao za tebe, ali otkrivši kako cijelu večer izbjegavaš oca i goste, pošao je kući. Obećao je da će ponovno navratiti kada se naučiš pristojnosti", rekao je.

"Pa ako se princezica bude kojim slučajem ugledala na goste koji u stan i u sobu ulaze nepozvani, Slonić Tonić, čini se, više neće navraćati ovdje", odbrusila mu je Jaca imitirajući ga.

On se kiselo nasmiješio, odlučivši da je bolje ignorirati njezinu primjedbu ukoliko želi besplatan topli krevet i hranu.

"Znaš ljepotice, baš sam pričao tvojoj majci kako sam našao stan u Ljubljani. Više me Hrvatska neće vidjeti tako skoro, ali ne brini. Nešto će tvoj tatica izorganizirati i ti ćeš me posjetiti u mom novom stanu", rekao je.

"Super", rekla sam glumeći oduševljenje.

"Već sljedeći mjesec mogla bi navratiti na par dana."

"Da, ali moram vidjet još što mi je sa školom."

"Pa uvijek možemo napisati ispričnicu, osim toga to što učite u školi potpuno je nekorisno u stvarnom životu."

"Da, da, dobro", prekinula ga je Jaca znajući da bi sad mogla uslijediti njegova životno filozofiranje. "I Zivo-rade, molim te izađi iz sobe, moram se presvući." rekla je s prezirom, posebno naglasivši Zivorad. Tata je prije par godina promijenio ime, ali ona ga je uporno oslovljavala njegovim starim imenom.

"Dobro, dobro ljepotice, tatica ide spavati, a ti bi mogla doći i dati mu pusicu za laku noć."

Ne moram napomenuti da sam pusicu preskočila glumeći da sam neočekivano zaspala.

Nekoliko sati nakon toga, pošla sam prema kuhinji napiti se vode, hodajući na prstima da slučajno ne probudim goste. Ali gosti su bili budni. Tata je nešto šaputao i premda nisam baš osoba koja voli prisluškiivati tuđe razgovore, tiho sam se prišuljala vratima kako bih što bolje razabrala o čemu je riječ.

"Znam šta si mi pričao o Tihani, ali meni djeluje kao dobra žena, vidiš kako nas je ugostila.", govorila je Slovenka.

"Daj kako si naivna, samo me pokušava impresionirati. Još uvijek je luda za mnom i vjerojatno se nada mom povratku. Mislim, nije ona loša, samo je glupa i neuka. Meni je žao djeteta. Mislim, bistro je to dijete, moglo bi od nje biti nešto." "Ja mislim da je Mina izrazito pametna djevojčica."

"Majka i ta koza od tetke, one je sputavaju, potreban je stvarno veliki napor da se uz okruženje koje se sastoji od toliko glupih ljudi, razvije dobar, velik čovjek. Vidiš samo kako oblači to dijete. Pravi od nje drolju, kakva je i ona sama. Sve te suknjice i masnice, umjesto da dijete izvede na pravi put. Znam da ona to ne umije, ali trebala bi meni prepustiti odgoj djeteta."

Odustala sam od prisluškiivanja nakon što mu je Slovenka krenula podilaziti pričom kako je on divan otac. Kad bi samo slutila o kakvom je čovjeku riječ... Vratila sam se u krevet, ali još dugo nisam mogla zaspati.

Razmišljala sam o ocu. Mrzila sam ga. Iako nikad nisam držala do njegovog mišljenja zaboljele su me njegove riječi. Pitala sam se kako ima obraza doći u ovu kuću, dekomodirati nas, i pritom još o majci svoga djeteta govoriti tako pogrdno. Dijete sam monstruma, ali nikako i nikada ne smijem postati zla, mislila sam. Osvetit ću mu se. Odlučila sam učiniti sve da postanem upravo sve ono što on prezire.

Sutradan, na odlasku, tatica je napomenuo kako je trenutno u gadnoj financijskoj situaciji, ali kako će učiniti sve da nam narednih mjeseci prikupi stotinjak maraka i pošalje da si kupim neku pristojnu odjeću. Nije mi baš bilo najjasnije zašto to spominje, jer nitko nikad nije tražio ni očekivao pomoć od njega. Do tada mi nije kupio ni čokoladu, pod izlikom da je štetna, ali bi se s velikim zadovoljstvom poslužio čokoladom ako bi se negdje našla.

Nisam točno znala kako treba postupiti u takvoj situaciji pa sam šutjela. On, o čito očekujući kakvu reakciju, planuo je i komentirao svojoj prijateljici moj odgoj ignorirajući moje prisustvo.

"Vidiš, o tome sam ti pričao, ona ne umije ni da se zahvali. Ne cijeni ona moje žrtve. Bolje da te novce dam domu za nezbrinutu djecu ili društvu za zaštitu životinja, a ne ovom neodgojenom derištu."

"Ma daj, ona je malo tužna što odlaziš. Znam da ti se želi zahvaliti i da cijeni tvoj trud, zar ne princezice?", smirivala ga je, gledajući me pritom blagim pogledom.

"Da, tata.", promrmljala sam nelagodno. Uvijek sam bila pristojna djevojčica, a nisam ni bila spremna za napade ove vrste.

"Puno ti hvala!", rekla sam, iako nisam to čno znala na čemu mu zahvaljujem, al' nek mu bude. Svakako sam osje čala zahvalnost što odlazi i što ga ne ču vidjeti neko vrijeme.

(B)RAT, BLATO I SUZE

Tetkin muž vratio se s bojišta, a vrlo brzo kao najljepši poklon za dobrodošlicu, na svijet je došla još jedna mala prekrasna djevojčica. Andrijanu, tu malu plavooku pla-vušicu puno sam bezbolnije prihvatila. Više me nije prala ljubomora već zadovoljstvo što se mojoj Jaci opet dogodila takva sreća. Znala sam da će za mene uvijek postojati mjesto u njezinom srcu. Nedugo zatim, taman kad sam sve to pripisala dokazu svoje zrelosti, bila sam ve ć u dvanaestoj godini, mama me pozvala na razgovor čić koji me razuvjerio u vjeri u vlastitu zrelost.

"Znaš, Mina, imam jednu dobru vijest", govorila je to nekim nesigurnim tonom, pa sam se odmah zapitala može li ta vijest uopće biti dobra.

„Vidiš kakva su vremena došla i kako je teško živjeti kao žena bez zaštite muškaraca. Zamisli koliko bismo bile sigurnije da ti imaš oca, koji je uz tebe, uz nas, i u dobru i u zlu". Zvu čalo mi je nevjerovatno da te riječi izlaze iz usta moje majke, koja je, nakon svega, govorila kako ne podnosi muškarce.

"Znaš, Andi, moj dugogodišnji prijatelj... Znaš i sama koliko te simpatizira, zaista je dobar čovjek. Meni se baš sviđa, znaš, kao muškarac. Mislila sam da možda ne bi bilo loše da se doseli k nama. Naravno, ne može ti on nadomjestiti oca, nitko to ne može, ali ipak..."

Bila sam nekako razočarana. Istina je da sam primjećivala prazninu u kući otkako se Jaca preselila sa Srednjaka, ali nisam ju namjeravala nadomjestiti nekim likom koji ve ć godinama salijeće moju majku.

"Mama, a koja je ta dobra vijest?", promrmljala sam, ne pokušavaju ći sakriti nezadovoljstvo.

"Znaš, mi čekamo bebu. Dobit ćeš bracu."

Šutila sam vješto prikrivajući iznenađenost. Nisam željela da moj izraz lica protumači kao prihvaćanje. Morala sam je kazniti za nepovjerenje i skrivanje istine tijekom trajanja njezine veze s Andijem.

Kad malo bolje razmislim mogla sam i sama naslutiti da tu postoji nešto više od prijateljstva. Mama je ina će uvijek otvoreno pričala o svojim simpatijama i nisam kužila zašto je ovu tajila. Možda se sramila svoga izbora? Andi nije bio tip muškarca kojeg bi moja majka poželjela kraj sebe, premda je za neke bio ugodne vanjštine. Visok oko 1,85 m, plave kose do ramena, uvijek u odijelima, ali pritom naglašeno nonšalantan. Za mamin ukus govorio je preglasno, uvijek se trude ći biti u centru pažnje, stalno iznose ći vlastita mišljenja koja, naravno, prisutne nisu zanimala. Jedino što je majku kod njega oduševljavalo bio je njegov hod, šminkerski, ponosan, ali za moj ukus i pre-Ponosan. Navodno se u mladosti bavio manekenstvom, nosio revije i snimao raznorazne reklame, ali nikad se nije uspio dobro unov čiti. Manekenski posao ni za vrijeme-me Juge nije bio baš profitabilan.

Ja nisam simpatizirala Andija, čak ni na samom Početku dok se trudio impresionirati moju majku svakodnevno joj donoseći cvijeće i pripremajući neka iznenađenja koja su često kačila i mene: redovito sam dobivala poklončiče pa makar samo čokoladu. Mama je to cijenila. Ja nisam, ne toliko zbog ljubomore i straha da će mi majku oduzeti neki nepoznati muškarac, koliko zbog njegovog ponašanja uopće. Nerijetko bi me čvrgnuo u prolazu predbacujući mi kako sam razmažena, a obvezno bi u društvu napominjao kako i dalje spavam s mamom u krevetu. Pikantne dijeli će iz mog života čuvao je za posebne prilike. Obično bi mu pred mojim prijateljicama "slučajno" izletjela tajna moje guzice. Naime. inače sam bila zadovoljna svojim izgledom, čak sam sebi, mogu neskromno reći, bila ljepša od svih - savršena ako zanemarimo činjenicu da su na izrazitoj crnki i dla čice uočljivije pa tako i na tom, za žene neuobičajenom mjestu. Kakogod, povremeno polaganje na stup srama njegovim pakosnim izjavama u činilo je da ga mrzim, a time i mrzim njegovo buduće dijete. Prezirala sam i majku zbog te odluke jer nije baš bilo humano dovesti me u situaciju da unaprijed mrzim svog brata.

Šlag na torti bila je prisilna odluka moje Jace i njenog muža da se odsele iz Hrvatske u, tada dalji nego ikada, Beograd. Bomba postavljena u njihov kafi ć, drugi put u nekoliko dana, više nije zna čila samo upozorenje. U kratkom roku uspjeli su pribaviti nešto novaca kako bi mogli započeti novi život u, ne baš perspektivnoj, Srbiji. Oprostili smo se u suzama, iako smo se na van držali vrlo optimistično. Duboko u sebi pitali smo se nije li to možda naš posljednji susret. Nitko nije znao što ih tamo očekuje, ali nisu imali izbora osim vjerovati u bolje sutra.

Cesto sam se pitala, hoće li takva sudbina zadesiti i nas. U mojim pesimističnim raspoloženjima mama bi me ohrabivala, a kad bi mislila da spavam, često se i sama prepuštala očajavanju. Čula sam kako je jedom s nekim, vjerojatno s Jačom, razgovarala telefonom. U suzama je ponavljala kako je pitanje vremena kad će Veličkovići biti protjerani iz rodnog grada u nepoznatu zemlju, samo zato što smo, ne svojim izborom, rođeni kao Srbi. Saznala sam i da je stan u kojem živimo vojni i da postoji mogućnost da nam ga oduzmu i da ostanemo na cesti, a da je ušte devina za crne dane odavno potrošena. Sve te misli, od kojih se trudila poštedjeti me, mu čile su moju glavicu, a ja sam si zadala

ibs@crostuff.net

obećanje da ću sve stoički pod-njeti, u tišini, kako ne bih još više opterećivala majku. Isto tako sam odlučila prešutjeti kako mi često na putu do i iz škole, dobacuju "četnikušu" i "srpska droljetino". Nisu to bile samo provokacije klinaca. I odrasli, ozbiljni ljudi često bi mi znali dobaciti: "Gdje ti je sad otac da širi svoje velikosrpske ideje. Pobjegao je kao kakva pičkica, a majku i dijete ostavio da trpe posljedice. Pih, kakav otac."

Nisam točno znala što pod tim misle, kao što nisam ni razumjela značenje riječi drolja. Bilo me je sramota pitati, a naslutila sam i da je ponekad lakše živjeti u neznanju.

Svi kvartovski delinkventi koji su me bez razloga mrzili, sada su našli razlog. Vrijeđanje je ubrzo preraslo u pljuvanje i prijetnju, nerijetko bih se vraćala kući obraza zažarenih od usputne pljuske.

Najneugodnije iskustvo bilo je kad me je nekolicina dječaka od dvadesetak godina naguralo i bacalo kao Probušenu nogometnu loptu, a potom, uz glasan smijeh 1 vrijemeđanje, zagnjurilo u lokvu blatnjave vode. Bilo je to hladnog jesenjeg dana 1991. godine. Cvokotali su mi zubi, tresla sam se od straha i hladnoće, mokra i blatna, i čekala da se odmaknu dovoljno daleko kako bih mogla ustati i, što neprimjetnije, pojuriti kući na toplo. Jer ako odmah krenem opet će me baciti u blato. Blatnjava voda slijevala se niz moj najdraži rozi kaputić koji mi je majka jedva jedvice priuštila, a velika debela glista izgmizala mi je iz rukava. Imala sam dojam da svuda po meni plaze. Čvrsto sam zagrizla usne kako ne bih nekontrolirano ispuštala bilo kakav zvuk i time još više skrenula pažnju na sebe. Srećom, u blizini nije bilo mnogo ljudi, tek neka grupica tinejdžera na obližnjoj klupici koja je iz straha cijeli događaj ignorirala, a poslije se naslađivala prepričavanjem po kvartu. Bezglavo trčeći prema kući, nagazila sam u neku udubinu na pločniku, izgubila ravnotežu, pala i razderala koljeno, što je izazvalo dodatni smijeh neke dječurlije. Potpuno ponižena ustala sam ne podižući pogled, kao da će me to poštediti dodatne sramote, i zaplakala - više nisam mogla izdržati - polako se gegajući do kuće. Nadala sam se da mame nema kod kuće. Po prvi put sam požalila što nisam sličnija drugoj djeci, što ne mogu bezbrižno kao moje prijateljice provoditi vrijeme u školi, brinući se jedino za ocjene i razbijajući glavu što točno znači onaj pomalo neobičan pogled koji mi je uputio dečko koji mi se sviđa.

Dok sam se tako promrzla gegala, dok je koljeno pek-lo, prisjetila sam se kako su me djeca u vrti ću ignorirala zato što sam bila miljenica vrtićkih teta. Cesto, dok bi oni bili prisiljeni na popodnevi odmor, ja bih prisustvovala čik-kava pauzama, kad bi tete izmjenjivale sočne tračeve. Sjetila sam se i događaja kad sam imala nekih pet-šest godina i išla s dedom na sladoled. Bilo je toplo ljeto, a ne ova odvratna jesen, bila sam opijena od sreće, jer deda bi rijetko dolazio u Zagreb i u kući bi tih dana vladala prava obiteljska euforija. U susret su nam išli nepoznati otac i djevojčica. Iz želje da s cijelim svijetom podijelim svoju sreću, blago sam joj se nasmiješila. Zauzvrat, djevojčica mi je isplazila jezik. Premda je ta djevojčica bila samo prolaznik u mom životu, izgubila sam želju i za šetnjom i sladoledom.

Bilo mi je hladno, koljeno mi je klecalo, kaputić je bio mokar i prljav.

Često sam odustajala od svojih snova jer nisam imala snage uhvatiti se u koštac s dječjom zlobom. Prekinula sam tečaj engleskog jezika jer su mi djeca, kad bih im prišla, okretala leđa. Prestala sam odlaziti na satove ritmičke gimnastike nakon što sam po petnaesti put vježbu koju smo trebali izvesti u paru izvela - sama. Na kraju, nakon tri godine odustala sam i od muzičke škole, jer su me klinci iz grupe tako očigledno počeli ismijavati, da je i odlazak u tu školu, koju sam voljela, prerastao u torturu.

Ušla sam u kuću onako mokra i mami slagala da sam se spotakla i pala. Srećom, imali smo goste pa sam bila pošteđena bilo kakvih dodatnih pitanja.

Nedostajala mi je Ina. Ona ne bi dopustila da se tako odnose prema njoj, znala je pokazati zube, voljela je osvetu. Mrzila sam se što nisam hrabra kao ona. Tu veče obećala sam si da ću se promijeniti, da se neću prepuštati kukavičluku, bit ću ponosna i jaka, bit ću kao Ina ili kao Scarlet O'Hara.

BAD GIRLS & GRICKA VJEŠTICA

Početak sedmog razreda situacija se znatno promijenila. Postala sam popularna u školi, premda ne i među curama, vjerojatno zato što su mi grudi narasle već u šestom razredu i veličinom daleko nadmašivale ljubomorne vršnjakinje. Podsjećala sam samu sebe na one popularne koke iz američkih tinejdžerskih filmova, s tim što nisam bila zloćka. Moja najbolja prijateljica postala je, tada jednako popularna, Petra s kojom sam vrlo ubrzo počela dijeliti sve: klupu, prva iskustva, simpatije, a poslije i dečke. Postale smo fatalni duo. Najsočniji tračevi pričali bi se o nama dvjema, nastajao bi muk svaki put kad bi prošle i pored najbrbljavije grupice. Pogledi koje su nam upućivali bili su puni mržnje ili divljenja, nikad ravnodušni. Svi su se željeli družiti s nama ili nam se barem na trenutak približiti.

Ubrzo su još neke djevojke iz našeg "a" razreda postale vrlo poželjne. Bile smo dobar tim. Svi za jednu, jedna za sve, bilo je naše geslo. Petra i ja osnovale smo grupu SBG, jer je svaka od nas imala nadimak koji je počinjao sa S. Ja sam bila Shannon, kao asocijacija na zločestu holivudsku djevojku Shannon Doherty. BG je, naravno, značilo Bad Girls. ŠBG su brojale pet članica, pet zločestih djevojaka, koje zapravo nisu bile nimalo loše, ali voljele smo da nas takvima

ibs@crostuff.net

doživljavaju. Sve smo bile izvrsne učenice koje se nepripremljene nisu mogle pojaviti u školi, ali smo žarko željele ostaviti dojam kao da nas se ocjene ne tiču. Isto tako sve smo se trudile biti što fatalnije, često ističući svoja iskustva s "frajerima", kako bi dečki osjećali strahopoštovanje. Čini se da je to jedino razdoblje kod muškarca kad je iskustvo žene nestečeno s njima samima itekako poželjno.

Za razliku od ostalih članica ja nisam imala iskustva, osim spomenutog ljubljena s Inom i tinejdžerskog upoznavanja tijela s Petrom - uspoređivale smo koliko je kojoj dlačica naraslo, mjerile veličinu spolovila - ali voljela sam ostavljati dojam najiskusnije. Seksualni interes je kod mene kasnio, u to doba još nisam ni masturbirala, no zato sam često izmišljala vatrene ljubavi, toliko slikovito prepričavajući doživljaje frendicama, da sam i sama povjerovala u svoje laži. Žarko sam se željela poljubiti s nekim i napokon steći sva ona iskustva koje su one imale, ali nisam to mogla bilo s kim, a nitko me nije privlačio. Dok su svi ostali odavno imali neke svoje simpatije i ljubavi, pa čak ih i izmijenili više puta, mene su zanimali jedino Enrique Iglesias i Alka Vujića. Maštala sam o njima osjećajući da će Enrique jednom biti moj, dok će Alka vjerojatno ostati samo adolescentski san.

Narednih mjeseci postepeno su u družbu pristizale 1 druge djevojke. Polako su se počeli gubiti svi kriteriji i u našu nekad malu i probranu ŠBG zajednicu mogla je UC1 svaka šuš. Iako smo kao ŠBG imale naklonost svih najboljih i najopasnijih frajera u školi i kvartu, ja, kao osnivačica te grupe, odlučila sam se povući. Druženje sa svim tim novopostalim članicama činilo mi se ispraznim. Nastavila sam druženje s Petrom, ostala i dalje popularna, ali i postala omraženija nego ikada, jer su napuštanje grupe djevojke protumačile kao ljubomoru i kompleks manje vrijednosti. Prava istina je bila da sam prštala od samopouzdanja i željela puno više od druženja s hrpom napaljenih pubertetlija. Maštala sam o ulasku u visoko društvo, mada nisam imala to čnu predodžbu što je to.

Prvi korak poduzela sam upisavši se u Zagrebačko kazalište mladih. Vjerovala sam da je to način da postanem slavna, kad već nisam rođena u nobl familiji. S druge strane, oduvijek me privlačila gluma, još kao mala smišljala sam scenarije filmova u kojima bih svojom fatalnošću i dramatičnom izvedbom potvrđivala status apsolutne zvijezde. Pomoću tih svojih imaginarnih filmića naučila sam savršeno glumiti u stvarnom životu, što će se uskoro pokazati neizmjerljivo korisno.

Odlasci u ZKM ispunjavali su me. Prvi put sam se osjetila prihvaćenom od vršnjaka. Tu sam upoznala Slavicu, djevojku koja me se posebno dojmila. Slučajno je i ona živjela u mojoj zgradi, tek tri ulaza dalje i pohađala istu školu. Nekim čudom je nikad nisam zamijetila. Shvatila sam koliko me moja iznenadna popularnost i opsesija dobrim izgledom u činila površnom. Slavica je bila sjajna djevojka, plemenita i neiskvarena, interesa potpuno različitih od mojih dotadašnjih frendica. Skužila sam da mi je potpuno zanimljiva. Po mojim nekadašnjim kriterijima, druženje s osobom poput nje bilo bi krajnje neprihvatljivo, čak i pogubno za imidž jedne "in" djevojke. Za ŠBG pojmove ljepote ona je bila ružna. Imala je svijetlosmedkastu kosu, tanke lasice koje su naglašavale nepravilan oblik glave, uglavnom je bila krivo počesljana, što je isticalo njeno visoko čelo, nepravilan nosić, a loše tretirani zubi činili su njene tanke ali lijepo oblikovane usnice nezamjetljivima. Bila je malo snažnije građe, dobrog omjera grudi i bokova, ali potpuno pogrešan izbor garderobe činio ju je debljom. Ipak, meni se činila savršenom. Uvjerila sam se da je ljepota subjektivna, da je u očima promatrača i da to nije tek fraza koju su izmislili ružni ljudi.

Petra i ja imale smo dosta zajedničkog, od pravilnih crta lica, duge smeđe kose do vrlo poželjne konfiguracije tijela. Također nas je povezivala potreba da u svemu što radimo budemo, barem, među najboljima. Dok se Petra izdvajala u sportu, ja sam plijenila pažnju u recitatorskoj grupi i kao glavni vokal u školskom zboru. Ali Slavicu i mene povezivalo je nešto puno snažnije, osjećaj nepripadnosti, odbačenosti. Obje smo odrasle bez oca, a zbog te i ostalih različitosti uglavnom smo bile neprihvaćene. Ona kao preružna, a ja jer sam bila prelijepa. Voljela sam je više od Petre jer me ona razumjela, kao nekada Ina. Pomagala sam joj u školi, jer iako je bila vrlo inteligentna, zbog lošeg ophođenja okoline izgubila je motivaciju za učenje. Poradile smo i na korekciji njene vanjštine, promijenom frizure i boje kose probudilo se i njeno samopouzdanje. Ona me pak podsjetila na istinske ljepote života. Počela sam promatrati svijet, zapažati sve one pojedinosti koje veličaju život, rast cvijeća, šum vjetra, sjaj zvijezda. Dugo opsjednuta trivijalnostima, zanemarivala sam sve te krasote i čuda. Egocentrična - jer adolescen-tski sam povjerovala da zvijezde sjaje i cvijeće raste samo zbog mene - zaboravila sam živjeti.

Najvažnije što me je Slavica naučila bilo je to da Prihvatim svoga brata. Nevoljko moram priznati da sam njegovim rođenjem počela zanemarivati obitelj; majku nisam ni posjetila u bolnici, čak nisam pokazala ni bilo kakvo zanimanje za njihovo zdravlje. Slavica je uživala u rođenju djeteta, maksimalno se angažirala, kao da je njoj brat. Ja, iako sam mu dala ime Martin - i to više iz želje da bude prosječan kao i njegovo ime, nego iz ljubavi - rijetko bih ga i pogledala. Moja prijateljica postupno me natjerala da zavolim to malo biće i "oprostim" majci. Uz nju sam počela disati punim plućima, slavile smo život, bez ikakve želje za prilagodbu većini ili prosjeku.

Tog ljeta nakratko smo se razdvojile, zbog odlaska na maturalac i more. Slavica nije išla na maturalac, zbog loše financijske situacije u kući. Priželjkivala sam to maturalno putovanje jer sam taman zamijetila Vladu Borića, ali četverodnevni izlet pretvorio se u debakl. Ispalo je da je Vlado traženiji nego što sam mislila. Kao bivša članica ŠBG,

ibs@crostuff.net

zajedno sa solidariziranom Petrom, nisam imala upad u udarnu postavu družine pa sam se morala zadovoljiti slu čajnim i kratkim susretima s Vladom. Bilo ih je premalo za bilo kakav uspješniji kontakt, ali nekima je i to bilo previše pa smo se našle na meti uvreda i ogovaranja. Čak i djevojke iz razreda koje su se na neki na čin proslavile zahvaljujući nama, sada su nas nazivale kurvama. Problem je poprimio tolike razmjere da se i raz-rednica morala uplesti i smirivati strasti.

Povratak s maturalca me veselio kao nikada ranije, pogotovo zato što smo odmah krenuli ne ljetovanje u Herceg Novi gdje su nas čekali Jaca i njezini. Pružila mi se prilika da se odužim mami za bol koju sam joj nanijela proteklih mjeseci i nadoknadim malom Martinu sestrinsku ljubav koju sam mu uskra ćivala. Rođen s ekinova-rusom, tako mali i nemo ćan podvrgnut je operaciji, što je moju mamu dotuklu, a ja sam sve to vrijeme glumila ravnodušnost.

Herceg Novi me oduševio, nakon toliko vremena moji najmiliji opet su bili na jednom mjestu. I sav taj adrenalin koji me ispunjavao, Zagrepćanka u Crnoj Gori, u to doba! Takav doživljaj malo si je tko mogao priuštiti. Ponosno isti ćući rodni grad i pretjerano koristeći purgerski kaj u svim prilikama, pobudila sam veliko zanimanje Crnogoraca. Iako klinka, mada propupala klinka, obasipana sam pažnjom na svakom koraku. Ophodili su se prema meni kao da sam kakva holivudska zvijezda. Vjerovala sam kako je to pravi dokaz da sam predodređena za nešto puno veće od dosadnog života.

To me potaklo da se po povratku u Zagreb maksimalno posvetim glumi. Prvi korak je bio odlazak u kazalište, Slavica mi se sa zadovoljstvom pridružila. Nekako smo skupile lovu i krenule ostvariti snove, na Opatovinu, gdje su igrali Histrioni. Dugo nisam osjetila zadovoljstvo kao kad sam kupila kartu, niti tremu kao kad sam ju pokazala ulazu. Stigle smo ranije pa smo srele neke od naših uzora koji su se tek pripremali za predstavu ili pili kavicu u improviziranom baru. Polako i ponosno smo koraćale prema sjedalima, glumeći nezainteresiranost. Možda zato što smo ušle prve, možda zbog pretenciozne odjeće koju smo nosile ne bi li izgledale zrelije nego što smo bile, a možda je jednostavno bila prepoznata naša znatiželja za upoznavanjem svijeta glume, ali prišao nam je stariji ćovjek, oćito netko iz ekipe, i zaćuđeno nas pitao što li tu radimo.

"Isto što i ostali ljudi koji do ću u kazalište, došle smo gledati predstavu, naravno", odgovorila sam drsko kako bih prikrila tremu.

"Želimo biti glumice!", veselo se nadovezala Slavica.

"To sam i mislio, nekako ste drugaćije od ostalih gledatelja, osim što ste, naravno, i neobićno mlade. Ali iz oćiju vam zraći želja. Doćite popit sokić, a usput ću vas upoznati s glumcima, to će vam biti korisno."

Gorile smo od uzbuđenja upoznavući sve te već priznate glumce, pogotovo Slavica koja bješe zaluđena Marijom Mirkovićem. Osjetivši dodir njegove ruke zablitala je kao nikad do tad. Bio je to najsrećniji dan njezinog pubertetskog života.

Ushićeno smo pratile "Grićku vješticu" koja nam je sad dobila novi smisao. Odlu ćile smo i ponovno proćitati knjigu i posvetiti se ostalim djelima Marije Jurić Zagorke. Nakon završetka predstave i ovacija publike, u kojima smo nas dvije bile daleko najglasnije, ponovo nam je prišao netko iz ekipe i pitao nas bismo li možda željele raditi kao hostese, doćekivati ljude i prodavati im programe. Znaćući da je to idealna prilika da pogledamo svaku predstavu i bolje upoznamo taj svijet, bez razmišljanja smo pristale. Cijelo ljetovanje marljivo smo radile, ućivajući u svakom trenutku provedenom na Opatovini, nadajući se da ljetovanje nikada ne će završiti. Pogotovo nam je godio tretman, u kojem su se svi iz ekipe pa i oni najpoznatiji glumci, ophodili prema nama kao da smo vaćan dio tima, a ne tek neke bezna ćajne hostesice. Priblićzavao se kraj sezone, a time i poćetak školske godine. Naši snovi uskoro će završiti i bit ćemo prisiljene vratiti se u realnost. Tješilo nas je što nas je Ivo, jedan od glavnih organizatora, angaćirao i za sljedeću godinu.

"Ne žalosti se, Mina. Posebna si. Za tebe će se tek ćuti, predosjećam to", bile su rijeći utjehe dobroga Ive.

POUKA O PIĆKINOM OBRAZOVANJU

Nova školska godina donijela je i mnoge novine: prijateljsko raspoloćenje kolegica prama meni i Petri, prelazak Vlade Borića iz "f" u moj "a" razred, što je izazvalo kratkotrajno oduševljenje u mom stomaku, ali i saznanje da Vlado i Emina, djevojka iz razreda, hodaju. Zabolila me ta vijest, ali - nema predaje. Barem ću moći do mile volje piljiti u njega jer sjedi klupu ispred mene, mislila sam. Teško sam sakrivala ljubomoru gledajući ih kako se ljubakaju, ali podjednako sam i ućivala. Divila sam se njegovoj strasti i iskustvu, vjerovala sam da će ih jednom primijeniti i na mojim usnama.

Osim toga, sve mi je išlo po planu. Imala sam sjajne ocjene, uvelike sam napredovala u ZKM-u, a onda se pojavio otac. Sve češće posjećivao bi Zagreb, inzistirajući pritom da me vidi. Sjedili bismo po gradskim kafanama sami ili s nekim od njegovih prijatelja, intelektualaca. Pre-zirala sam njegove prijatelje i njihove nekusne šale. Ako su one odlika intelektualaca, ja ćelim ostati neuka, priprosta djevojka.

Otac me u takvim društvima, kao u šali, već od moje desete godine često predstavljao kao ljubavnicu. Nikad nisam, niti kao djevojka, niti kao dijete, bila poštećena njihovog bogatog rijećnika koji je ponekad vrvio i rijećima poput jebanje, pićke, kurve... Posebno gađenje osjećala bih pri susretima s njegovim kolegom, knjićevnikom. Istomišljenici kad je

ibs@crostuff.net

glupost žena u pitanju znali bi svoja iskustva izmjenjivati satima u vrlo vulgarnom tonu. Ponekad bi i mene uključili u razgovor, a ja bih se samo naivno smješkala, pokušavajući time suspregnuti gnušanje.

"Znaš, Zivko, lijepa ti je ova ljubavnica. Jel takva po cijelom tijelu?"

"Pravi pupoljak."

"A vidi je, samo šuti i smješka se. To je pametno žensko. Zapamti to, žene su najpametnije kad šute. I šire bedra, ali samo pravim muškarcima, koji to znaju cijeniti. Muškarci kao ja i tvoj otac nesebično ćemo to uzvratiti na pravi način, obogaćujući je i znanjem i zadovoljstvom"

"Pa ljubavi, nije te valjda stid. Slušaj šta zbori ovaj čovjek, u onoj nepismenoj sredini na koju si osuđena, nemaš baš prilike učiti o životu. Istina je da muškarci od tako lijepih djevojaka kao što si ti, samo žele seks, pogotovo ako je djevojka obučena kao što tebe majka oblači. Time im nudiš direktan poziv da te poseksaju. Ti si sretna što ipak imaš prilike, uz druženje sa mnom i mojim prijateljima, velikim umovima, spoznati svijet i izrasti u jednu pametnu i razboritu djevojku."

"Moja sredina baš i nije nepismena, moje tetke su fakultetski obrazovane i vrlo ugledne, a majka je bila ta koja se odlučila žrtvovati i zaposliti poslije završene srednje škole, kako bi barem njima omogućila daljnje školovanje", napokon sam smogla snage suprostaviti se njihovim uvredama, što je izazvalo grohotan smijeh.

"Glupo dijete, pa nije završena škola mjerilo znanja. Ako se dobro zalažeš ispiti se mogu položiti i u krevetu. Nije to fakultetsko, već piškino obrazovanje."

Ipak, najviše me pogodilo višednevno druženje s ocem izvan Zagreba. Preko vikenda tata me je poveo u Čatež i, na veliko čuđenje recepcionara, uzeo sobu s bračnim krevetom. Namjerno je ignorirao moje negodovanje. Na-tuknula sam kako nam se hotelska usluga podsmjehuje, ali njemu je bilo nebitno, kako je govorio, mišljenje neukog puka.

Dani su mi koliko-toliko bili podnošljivi. Imao je on i ljudskih kvaliteta i spisateljski dar pripovijedanja. Da me znao promatrati očima oca, boravak je mogao biti ugodan. Međutim, ponekad sam imala osjećaj kako se odnosi prema meni kao prema ljubavnici ili objektu svoga udvaranja namjerno prkoseći i izazivajući znatiželjnike kojih nikada nije nedostajalo.

Najviše su me brinule noći. Padanjem mraka polako bih se povlačila u sebe. Ma koliko bila premorena izbjegavala bih odlazak u sobu, a kad više nisam imala izbora, žalila bih se na glavobolju i bolove u stomaku. Dolaskom u sobu, iskoristila bih njegov odlazak u kupao-ću, brzo obukla pidžamu i neopranih zuba legla uz rub kreveta, pretvarajući se da sam već zaspala. U takvim situacijama, on je za mene bio stranac i uvijek je - možda i neopravdano - bio prisutan strah da bi u krevetu mogao zaboraviti da sam mu kćerka. Plašila sam se njegovih dodira i poljubaca, nisam baš bila sigurna da su to uobičajeni izljevi očinske nježnosti. Izašao bi iz kupaone, iznenađen što sam tako brzo zaspala, smjestio se u krevet i do dugo u noć čitao Bibliju. Ja bih osluškivala zvukove koje je stvarao listajući stranice i zapisujući nešto u teku. Neke bi dijelove iščitavao na glas, ponavljao ih. Pitala sam se, jesam li možda nepravedna prema njemu i jesam li možda pogrešno protumačila njegovo ponašanje, no ipak bih pričekala da ugasi noćnu lampicu iznad kreveta, ušuška se u krevet i zahrče - tek bih onda mirno utonula u san.

„Nemoj nikome pričati o ovoj našoj ljubavi, pogotovo ne Tihani. Ovaj svijet, obilat priglupim i glupim ljudima, ne bi shvatio veličinu naše ljubavi. Oni to ne razumiju i nikad nas ne bi podržali. Zato te molim da sve što radimo i sve što ti govorim bude naša mala tajna.", rekao je na rastanku i time riješio sve moje nedoumice.

Zaklela sam se na šutnju, ne zbog odobravanja nego zbog osjećaja sramote koja me izjedala. Nisam imala izbora, morala sam nekako prekinuti naše viđanje. Jedini izlaz bio je da postanem sve ono što on mrzi. Jedna od onih vulgarnih djevojaka koje su, kakti svojim odijevanjem i napadnom šminkom, slale poruku: "praznoglava sam lutkica, pojebi me i odbaci".

Gluma me oslobađala osjećaja gađenja i krivnje. Stalno glumeći, vjerovala sam, mogla bih normalno živjeti. Glumila sam običnu djevojku iz predgrađa, prosječnih mogućnosti i želja, koja jedino od života očekuje ljubav, naklonost Vlade Borića.

Na satu biologije, priznala sam mu da ga volim. Na znam to čno što sam očekivala, on i Emina djelovali su sretno, ali ipak, zaprepastila me njegova ravnodušnost. U mojoj maloj životnoj bajci, on je bio princ na bijelom konju, moj spasitelj. U stvarnom životu postao je još jedan izvor razočaranja i boli.

Tada je započela faza moje preobrazbe. Prenaglašenom šminkom zamaskirala bih ljepotu, a preerotiziranom odjećom isticala bih raskošne tjelesne atribute. Vještinom glume kojom sam ovladala, uspješno sam uskladila ponašanje s vanjštinom. Postala sam neranjiva, pakosna i zla prema muškarcima. Počela sam se viđati s, jednako poželjnim, Vladinim najboljim prijateljem. Iako nije bio moj tip, palilo me što sam neprestano mogla biti u Vladinom društvu i dočaravati mu šta sve propušta. Moj prvi poljubac nije, kako sam maštala, ostvaren s onim "pravim", ali je pravi prisustvovao tom poljupcu. Samo za njegove oči bila sam tako poželjna, vješta i strastvena - kao da to činim cijeloga života. Ciljano zahladivši odnose s njim shvatila sam kako nimalo nije imun na moje prisustvo. Svidjela mi se ta igra i sviđala mi se nova ja. Femme fatale kao Scarlet O'Hara. Poduzela sam sve da ostavim traga na obojici. Osvetila sam se navevši Vladu da me

ibs@crostuff.net

poljubi pred očima, do tada najboljeg, prijatelja. Nakon toga više ništa nije bilo isto, u meni se rodila ljubav prema osvetti. Više se nisam zaljublivala u muškarce, zaljublivala sam se u mogućnost da ih povrijedim.

OTAC ILI POSAO, PITANJE JE SAD

Upisavši se u gimnaziju izgubila sam svaku nadu da će se stvari promijeniti na bolje. Sto sam više fizički i mentalno sazrijevala to sam više budila zlobu, osobito u ženama, Olakšavajuća okolnost bila je ta što se i Slavica, te još nekolicina učenika iz moje škole upisala u istu školu. Oni su mi nesebično pružili podršku dok me cijela škola, ni danas ne znam zbog čega, osuđivala. Kružile su svakakve priče, da sam narkomanka i alkoholičarka, da se jebem s kim stignem. Stoički sam podnosila uvrede i ogovaranja, maksimalno se posvetivši školi i ambicijama. S vremenom je i Slavica, kao moja najbolja prijateljica, postala akterica sočnih priča. Ironija je bila u tome što, za razliku od većine, nismo bile poklonice zabava koje su nam pripisivane. No, što jednoga ojača, drugoga ubije; Slavica je pala prvi razred, a potom i promjenila školu, da bi u novoj školi kasnije briljirala. Ja sam snagu pridobila radom, snimivši nekoliko duplerica, glumeći u nekim televizijskim serijama, a potom se pojavivši kao provokativna hostesa na dodjeli rock nagrada. Činilo se da se moji snovi napokon ostvaruju: nebrojene poslovne ponude i znatno povećanje kućnog budžeta učinilo me nedodirljivom i dodatno ohrabrilu, dovoljno i da se suprostavim ocu. Znala sam da je pitanje vremena kada će otac saznati sve o mojim izletima u showbiz vode i postaviti mi ultimatum. Otac ili posao? Bit će to jedan od jednostavnijih izbora u mom životu.

Naredni susret zbio se u Ljubljani i prošao je bolje od očekivanog. Tatice bijaše razočaran mojim ponašanjem, jer, kako je rekao, neoprostivo je da gotovo pola zajedničkog vikenda odbijam njegovo društvo zbog priprema za završne ispite iz hrvatskog i biologije. Inače, ispiti su me čekali već u ponedjeljak i o njima mi je, naravno, ovisila ocjena za kraj školske godine. Osim toga, jedino pravo i bitno znanje može mi i želi dati upravo on. Posljednjeg dana boravka upoznao me s novom izabranicom svoga srca, Tatjanom. Dobrodržeća žena u 40-tim godinama, inteligentna, samosvjesna i veoma uspješna nije bila svjesna kakvom se čovjeku prepustila. Ni da je možda i svoju miljenicu, kćerkicu mojih godina, dovela u opasnost. Promatrajući tu, na oko sretnu obiteljsku atmosferu, jer oni sad bijahu neka vrsta obitelji, pitala sam se hoće li se tako smješkat i za nekoliko mjeseci kada bolje upoznaju njegov karakter.

Tatjana mi se zaista sviđala, čak ni druženje s ocem nije mi predstavljalo muku u njezinom prisustvu. Bila je lijepa, pravilnih crta lica, svježije izfenirane i do ramena podšišane kose boje meda, a la Sharon Stone. Najviše me iznenadilo što je bila veoma moderno i ženstveno odjevena, a njen strogo izgrađen stav odavao je kako ne kani činiti nikakve promjene kako bi udovoljila mom zahtjevnom ocu. Ipak, ocu je odlučila udovoljiti tako što će mu pomoći da promijeni moj stil odijevanja, ne shvaćajući da je moje nekusno odijevanje buntovnički čin usmjeren protiv oca, te da bi do modno-vizualne promjene došlo onog trenutka kad bi se tatice zauvijek maknuo iz mog života. Tatjana me naivno povela u nabavku pristojnije odjeće. Kompromisno smo izabrale neke oku ugodnije komade odjeće koji nisu isticali moj seksepil, međutim, onda se pojavio i nepovjerljivi tata kako bi presudio koji od tih komada zaista zadovoljavaju njegove stroge kriterije. Moram li napomenuti da je sve odabrane tetkaste stvari vratio, ocjenjujući ih kao neprimjerene jednoj mladoj dami i opskrbio me čitavim brdom nekorisnih krpica, odvratnih boja, čiji su krojevi teško odavali jesu li u pitanju hlače, majica ili nešto treće, a širinom više pristajali sumo borcu negoli djevojci od pedesetak kila pravilno raspoređenih u metar i sedamdeset. Bez pogovora uzela sam stvari, želeći samo da se što prije vratim u Zagreb. Znala sam jedino da sve te grozne krpe neće zauzimati mjesto u mom ormaru.

ZNAO SAM DA ĆEŠ DOĆI

Ako je Vlado Borić bio dječja ljubav, moja prva prava ljubav bio je Dudo. Dudo je bio poznati pjevač tada vrlo cijenjenog rock banda. I prije nego što sam se zaljubila u njega, voljela sam njegove pjesme. Slavica me upoznala s njegovom muzikom. Do tada, kao i svaka moderna buntovnica, slušala sam samo strane stvari, a naprosto sam obožavala No Doubt, Garbage i Blur.

Prvi put sam ga sreća na dodjeli rock nagrada, gdje sam kao presenter i njemu uručila nagradu za najbolji rock album. Tom sam ga prigodom poljubila, samo u obraze, naravno, žaleći pritom što nisam imala hrabrosti barem malčice se približiti njegovim usnama. Nadala sam se da ću tijekom ostatka večeri pronaći priliku i približiti mu se, ali za razliku od svih ostalih prisutnih muškaraca, te večeri on nije pokazivao ni najmanje zanimanje za mene. Vratila sam se kući potpuno razočarana i zalučena njime. Osjećala sam da to nije kraj i da će jednom biti moj, ali me pretjerana želja činila nestrpljivom. Željela sam ga odmah i sad. Željela sam upozati ljubav, i podariti mu svoje djevičanstvo. Nisam mogla dočekati jutro kako bih otkrila svoje strasti mojoj Slavici, ona će me najbolje razumijeti, ona obožava svaku njegovu pjesmu i zna štošta o njemu. To jutro zaključile smo da imamo previše toga za prokomentirati pa smo odlučile markati iz škole. Uputile smo se prema njegovom kvartu, praveći plan za

ibs@crostuff.net

osvajanje. Sjele smo na klupice nekog zapuštenog parkića pitajući se je li i on tu sjedio, možda i upoznao prve tjelesne strasti, kako to već mnogi čine u mladosti. Slavica mi je pokazivala slike i isječke iz novina koje je prikupila u dvije godine obožavanja njegove grupe. Pri pogledu na njegove fotke prolazili bi me trnci, i na fot-kama kao i u stvarnosti osjećala se ta, njemu svojstvena, nezainteresiranost. Izgledom i nije bio neki ljepotan, tamnokos, neuredne frizure koja nikako nije odavala da li se tjednima nije počesljao i oprao kosu ili su u pitanju sati truda nekog urbanog frizera. Nepravilne crte lica i velik, pomalo kvrgav nos činili su ga mračnim i mističnim, a tužne smeđe oči odavale su velikog romantika. Pročitale smo negdje kako je njegova nepreboljena ljubav jedna djevojka sa Srednjaka. Vjerovala sam kako nije tek koincidencija to što smo obje iz istog kvarta, kako je to tek početak jedne divne ljubavne priče, moje i njegove.

Te večeri - nadoknađivala sam gradivo propuštenog dana - svratila je Slavica s novim informacijama.

"Nećeš vjerovat, ali nabavila sam njegov broj!", zavikala je od uzbuđenja.

"Telefonski broj? Otkud ti?"

"Našla sam u telefonskom imeniku, srećom nema puno njegovih prezimenjaka pa sam ga dobila iz trećeg pokušaja."

"Ti si pričala s njim?", upitala sam iznenađeno, pritom prepoznajući lagani osjećaj ljubomore koji me obuzimao.

"Nećeš vjerovat, pričali smo skoro sat vremena o svemu, ispitivao me o tome kak izgledam, čime se bavim, otkrio mi je kako trenutno nije u vezi i nije zaljubljen."

U nekom drugom slučaju takva informacija bila bi mi zlata vrijedna, ali je sada u meni izazivala bijes. Kako li je mogao njoj posvetiti sat vremena i k tome joj se tako ubacivati premda nema pojma kako izgleda?

"Ali slušaj, najbolje od svega. Pričali smo o tebi. Rekla sam da si mi najbolja prijateljica i mogu ti reći da je bio jako ugodno iznenađen. Ispitivao me o tebi, koliko imaš godina, u koju školu ideš, šta voliš, imaš li dečka i tak. Pitala sam ga dal mu se sviđaš, a on se nasmiješio. Obećala sam da ću ga nazvati sutra."

"Čekaj, ti misliš da mu se sviđam. Nema šanse!", skrivala sam uzbuđenje, mada, kad malo bolje razmislim, nisam ni sumnjala da mu se sviđam. Ta vrsta nezainteresiranosti tipična je za horoskopski znak raka.

Narednih mjeseci Dudo i ja čuli bi se svakodnevno po više puta, a prije spavanja vodili bi i višesatne razgovore. Iako smo znali već gotovo sve jedno o drugome, nikako ga nisam mogla nagovoriti na idući korak, na susret. Izvlačio bi se neodgodivim obvezama, a i kad bi dogovorili susret, on se ne bi pojavio. Tada bih ga panično zvala na telefon, a on bi se javio i šutio. Znao je šutjeti satima. Ja bih vikala na njega, plakala, a ponekad samo slušala kako diše.

Jedne subote izašla sam sa Slavicom u Gjurju 2. Bio je to naš prvi izlazak u klub i bile smo u vrlo euforičnom raspoloženju. Posebno za tu večer utegnula sam tijelo u kratku, seksi kožnu haljinicu, a noge dodatno produžila tada vrlo modernim platformama od kojih 15 cm kak-ve je nosila i Ginger iz Špice girls. Osjećala sam se vrlo neodoljivom prošetavši po mračnom klubu gdje su se obično okupljali ljubitelji urbane glazbe i primjetivši sve te začudene face koje su pomno pratile svaki moj pokret. Slavica bi me tu i tamo obranila od dosadnih nasrtljivaca, koji bi pokrenuti prevelikom količinom alkohola u krvi pomislili da možda i imaju šanse. A onda sam ugledala njega. U najmračnijem kutu kluba, naslonjen na rub primjereno ofucane fotelje, sjedio je sam i ispijao Tu-borg. Iako se činilo da gleda u mom smjeru, njegov nepromjenjiv, zamišljen izraz lica, ukazivao je da me ne primjećuje, da gleda pravo kroz mene. Prišla sam mu posve blizu, osjetivši toplinu njegovog tijela i bez promišljanja ga poljubila. Srećom ishod je bio kakvom sam se potajno i nadala, prepustio se. Jezici su nam se nekoliko minuta divljački ispreplitali, od pretjerane želje gotovo da nismo ni disali. Potom me snažno zagrlio i šapnuo mi na uho: "Čekao sam te".

Prvi put vidjela sam da se smiješi, njegov pogled nije bio hladan i tužan kako sam navikla. Bio je pun nježnosti. Gladio mi je kosu kao da sam malo dijete i svako malo me ljubio u oči.

"Kako si znao da dolazim?", upitala sam naivno.

"Znao sam da ćeš doći, od prvog trenutka kad sam te sreo... čekao sam."

Potpuno zaboravivši na svoju pratnju, brojnu publiku i vrijeme, stajali smo satima zagrljeni, izmjenjujući nježnosti kao da smo sami na svijetu.

"Ne bi li malena morala kući u ovim kasnim satima?"

"Oh Bože, obećala sam mami da ću u jedan biti u krevetu... I Slavica, gdje je ona k vragu, zaboravila sam na nju, ma zaboravila sam i da postoji sutra."

"Ne brini, sve je pod kontrolom, kak idete kući?"

"Pa tramvajem."

"Tramvajem? Jesi li ti normalna, pogledaj kak izgledaš. I takva da hodaš gradom u dva sata ujutro."

Teško mi je padao rastanak, ali mi je odgovarao njegov pristup, pomalo očinski. Ipak je skoro 16 godina stariji od mene, a brižnošću dokazuje da mu je zaista stalo. Pronašli smo Slavicu, koja mi nije zamjerila zbog ljubavne amnezije, premda je bilo očito da je večer provela u lošem društvu pijanog ufanog intelektualca koji joj je, bez obzira na njeno gnušanje, recitirao ljubavne stihove velikih pjesnika. Otpratio nas je kući taksijem, jer sam nije vozač, a što me se najviše dojmilo,

ibs@crostuff.net

čekaao je dok nismo ušle u ulaz i upalile svijetlo. Nekoliko minuta kasnije uslijedio je poziv kojim je provjeravao jesam li sigurno ušla u stan i poželio mi laku noć.

Nasza nazovi veza, obilovala je brojnim oscilacijama uzrokovanim nepredvidivim promjenama u njegovu raspoloženju. Ponekad pretjerano brižan dolazio bi po mene pred školu na radost svih znatiželjnika, ponio mi torbu i otpratio me do tramvaja. Interesirao se za moje ocjene i kontrolirao da nepotrebno ne izostajem iz škole.

Moja majka je bez predrasuda prihvatila i njegov posao i imidž i godine. Dopuštala bi da me povremeno Posje ćuje u stanu 26. Tada bi satima razgovarali o životu, ljubavi, navodio me da zanemarujem frivolne stvari s kojima sam kao tinejdžerica bila opterećena, i duhovno rne uvodio u svijet odraslih. Cijenio je moju ljepotu, ali bi uvijek isticao moju inteligenciju, ne dopustivši da posumnjam u nju, znaju ći da će me zlobnici kroz život često Pokušavati okarakteriziti kao tabulu rasu. Obožavana kao Nabokovljeva Lolita nespremno sam dočekala upoznavanje njegova mračnog alter ega.

"Četnička kurvo", histeričnim, zastrašujućim glasom vikao je u telefonsku slušalicu.

"Sve vas četnike treba zaklati, ti, prljava droljo. Napit ću se tvoje kurvinske krvi, ćuješ li me?" Zanimemila sam, noge su me izdale, pala sam na hladne plo ćice kuhinjskog poda. Jecaju ći, napokon sam ispustila glas, oblikuju ći ga u nešto poput "zašto?", i nastavila nekontrolirano plakati. On je zašutio, kratko slušaju ći moj plać, a onda i sam zaplakao.

"Oprosti ljubavi, oprosti, volim te, shvatit ćeš me jednom i sama."

"Mislim da shvaćam. Hraniš se boli i suzama. To te ja ća, ispunjava te, ćini te živim. Želiš me povrijediti, jer tako vrijeđaš sebe. Moje suze te bole, zar ne, a bol ti piše pjesme."

"Prokleta derište, kad bih te mogao izbaciti iz svog života."

"Licencijatu Staklenko, srce ti nije od stakla i ne mogu ga slomiti. Voliš me i ja volim tebe, zašto se jednostavno ne prepustiš ljubavi?"

Nakon uznemirujućeg događaja te večeri, često bi mi priređivao slična neugodna iznena đenja. Kojekakve ženskeice javljale bi se na telefon ili bi hladno odbijao razgovor, uz žensko hihotanje u pozadini. Osjećala sam koliko uživa ponižavajući me i oćito testirajući koliki je moj prag tolerancije. To sam mu dopuštala, ne iz ljubavi nego iz znatiželje da i sama dokućim svoj prag boli i tolerancije.

SILOVANJE U HOTELU

Posljednjih godina često sam se pitala što li je s Inom, gdje je i kako izgleda - jer nisam je vidjela od zabrane druženja nakon onog markiranja koje je moju majku skoro slomilo, potom se preselila - a onda se i ona pojavila i udovoljila mojoj znatiželji, ali i, zajedno s Dudom, potpomogla u definiranju boli.

Jedne nedjelje, nenajavljena pojavila se na vratima stana, sada kao stasita plavuša, prekrasne duge i bujne kose i još bujnijeg poprsja. I dalje ju je krasilo anđeosko lice, upečatljivo velikih plavih oćiju i usana poput ružina pupoljka. Izgledala je poput djevojke s amerićeke dupleri-ce. Ali najviše me iznenadio njen pogled, koji se nikako nije mogao pripisati sedamnaestogodišnjakinji. Pogled zreo i iskusan, pun čežnje i boli, a opet nekako uznemirujuće hladan.

"Mina, to sam ja Ina, tvoja Ina. Zar me ne prepoz-naješ?", nasmiješila se blago dok je njen pogled i dalje izazivao u meni osjećaj strahopoštovanja.

"Otkud ti ovdje?", napokon sam izustila, ne shva ćajući osjećam li ushit ili razoćaranje. "Slobodno udi, drago mi je što te vidim!", slagala sam usmjeravajući je prema kuhinji gdje sam pila kavu.

"Ne, idemo u tvoju sobu. Mislim da si imamo štošta za ispri ćati, ako imaš vremena i dobre volje"

Isprva me ispitivala o mom životu, ljubavi, posebno se interesiraju ći za Dudu. Iznenadila se mojim priznanjem da još nismo vodili ljubav i da je on taj koji me odgovara od ćina uz opravdanje da sam premlada i da još nisam spremna. Bijaše razočarana otkrivši kako život rock zvijezda nije tako glamurozan kakvim ga je ona zamišljala. Pohvalila se kako ima dećka, koji ne samo da je poznat i zgodan već toliko dobro zarađuje da joj omogućava život kraljice. Tek tada sam primijetila da je obućena po posljednjoj modi, kao s reklame u Vogue-u.

"Vidiš kupio mi je ovaj Cartieov sat od 5000 DEM za ro đendan, a baš jućer kupio mi je ove Pacciotijeve ćizme i torbu. Ne smijem ni izgovoriti koliko ih je platio", nabrajala je potćjenjiva ćki promatrajući moju odjeću. Glumila sam nezainteresiranost, ali boljele su me njene rijeći. Ja sam si teškom mukom priuštila tih par krpica, koje sam, s obzirom na financijsku situaciju u kojoj se nalazimo, smatrala preskupima, a usporedivši ih s njenom odje ćom izgledale su kao poklon Caritasa.

"A šta on radi kad toliko novaca ima?", upitala sam, ne toliko iz znatiželje, koliko iz želje da nastavim konverzaciju te prikrijem potićštenost.

"Gle, reći ću ti, ali obećaj mi da nikome ne ćeš zucnuti ni rijeći, ne volim se hvaliti tim stvarima. Znaš on ti je Igor Simundić."

ibs@crostuff.net

"Ah", razmišljala sam koliko glupom ću ispasti ako je pitam za neko daljnje objašnjenje jer ma koliko se trudila nisam mogla naslutiti o kome bi mogla biti riječ.

"Ne vjerujem, ti ne znaš tko je on. Pa onaj poznati nogometaš, tuko moja mala."

"Ja stvarno ne pratim nogomet i nemam pojma tko je on, sori. Ali drago mi je zbog tebe. Stvarno."

"Ma ne brini ništa, upoznat ćeš ga, a upoznat ću te i s nekim njegovim zgodnim prijateljem. Ti si previše lijepa da bi gubila vrijeme s nekim tko nema love ni za izvesti te na večeru."

"Mene to ne zanima, ja volim Dudu i samo to mi je bitno."

"To je zato što nisi upoznala nogometaša. Oni su bolji od čaše Dom Perignona!", s posebnim zadovoljstvom naglasila je kako joj je dan nezamisliv bez čašice tog pića.

"Još kad čuju da si i djevica, postat ćeš vrlo tražena u nogometnom svijetu. Možda te i oženi neki. Oni se jako pale na te spike oko djevičanstva."

Nakon cjelodnevnog druženja, komentiraju ći s mamom njeno iznenadno pojavljivanje, shvatila sam da mi nije otkrila ni gdje živi, ni gdje je boravila svih ovih godina. Riječju nije spomenula oca ili majku ili bilo što vezano uz njenu prošlost. Narednih dana redovito je nepozvana dolazila na jutarnju ili podnevnu kavu, ovisno o mojim školskim obvezama. Uporno je ignorirala svaku moju namjeru da saznam nešto o mjestu njenog stanovanja. Djelovala je nekako previše tužno za sretno zaljubljenju ženu. Kritizirala bi moju vezu kao neozbiljnu, u kojoj ću samo biti iskorištena, a ja nisam mogla da ne primijetim kako ni njena veza ne djeluje baš stabilno.

"Ti si luda, kako uopće možeš usporediti tog bezvez-njaka i mog Igora?", vikala je gnjevno i prolila čašu crnog vina po svojoj novoj D&G haljinici.

"Eto vidiš, koji me đavo tjerao da pijem to tvoje jeftino vino. Da je taj tvoj neki frajer i da te voli upristojio bi malo tvoj jeftin izgled, a ne da izgledaš kao fufica s tim krpicama od pet maraka na sebi."

Šutjela sam. Mrzila sam ju zbog svega što je izrekla, a uspjela me i posramiti. Mislila sam da sam manje vrijedna zbog neimanja svih tih stvarčica koje je ona nosila s takvom prirodnošću, barem mi se tada tako činilo.

"Oprosti", rekla je nakon kratke pauze. "Ima još haljina, ne znam šta mi bi."

Prišla je i nježno me zagrlila.

"Oprosti, oprosti, oprosti. Sekice moja, znaš koliko te volim i žao mi je što robuješ takvom luzeru, a zaslužuješ život kraljice."

Djelovala je nekako iskreno i osjetila sam ponovno onu bliskost koja nas je povezivala kao klinke.

"Sutra ćeš upoznati mog Igora, molim te rezerviraj se za sutra, vodimo te na romantičnu večeru."

"Romantična večera u troje?"

"Ti ništa ne pitaj, obuci se lijepo, a mi ćemo se pobrinuti za vrhunsku zabavu."

Obećan mi je provod iz snova. Tom prigodom iskopala sam iz ormara maminu haljinu za posebne prilike. Odlučila sam poslušati Inin savjet i za takvu nesvakodnevnu prigodu izgledati što ženstvenije: crna haljina od čipke i prošlosezonske botičelice koje sam si priuštila na sniženju od 50% zajedno sa 100%-tnom grižnjom savjesti. Iznenadilo me kad smo se umjesto u smjeru nekog luksuznog restorana, taksijem uputili prema hotelu Intercontinental, a šokiralo kad nam je vrata sobe otvorio markantni muškarac od nekih 27, 28 godina, možda i nešto stariji imenom Sime. Ina ga je predstavila kao najboljeg prijatelja i kolegu njezinog Igora, veliku zvijezdu nogometa koji je navodno svoj talent potvrdio u mnogim poznatim europskim klubovima. Neprestano hvaleći ga upućivala mu je zavodljive osmijehe, dok nas je Sime proždirao pogledom. Zbunjena razvojem situacije jedva sam se malo opustila uz čašu šampanjca, premda sam i dalje glumila rezigniranost dok mi je on udjeljivao čitav niz komplimenata. Kavalijski se trudio učiniti nam večer što ugodnijom, naručivši u sobu naše omiljene slastice. Ipak, nisam se mogla oteti dojmu da u sobi vlada neka neugodna napetost, a da nije riječ o seksualnoj privlačnosti koju sam ipak osjetila u nekoliko navrata. Čini se da su je i oni postali svjesni, prekinuvši je uz ispriku da moraju nešto ozbiljno porazgovarati bez mog prisustva. Uputili su se prema kupaonici. Nije ih bilo dugo, čekala sam da se pojave, s praznom čašom i manjkom bilo kakve zabave, makar i televizijske, ali odlučila sam ne prepustiti se dosadi. Pošla sam do minibara po još malo alkoholne zanimacije, kad mi je sasvim drugi prizor privukao pažnju. Kroz blago odškrinuta vrata ugledala sam Simu naslonjenog na zid, zatvorenih očiju i visoko podignute glave i Inu leđima mi okrenutu u čučućem stavu, glave koja se pravilno kretala naprijed-nazad zaronjene u njegovo međunožje. Zastala sam kao paralizirana, što zbog nevjerice, što zbog uzbuđenja kakvo nikad do sad nisam osjetila. Čak ni u trenucima, kad sam pokušavala namamiti Dudu da vodi ljubav sa mnom trljajući se preko odjeće o njegov ukrućeni kurac. Stajala sam tako sve dok me Sime, osjetivši moje prisustvo, nije prostrijelio pogledom i nabacio blagi smiješak kojim kao da je odobrio svoj voajerizam. Posramljena, odlučila sam krenuti kući, Počela sam se oblačiti, ali me Ina preduhitrila. Pojavila

ibs@crostuff.net

se iz kupaonice i rekla: "Čekaj, kud si krenula? Žao mi je što smo te zapostavili, ali imali smo vrlo važan razgovor, nešto u vezi Igora..." , izgovorila je to s ozbiljnošću kao da je upravo riješila neko važno političko pitanje, a ne tipu popušila kurac u kupaonici.

"Moram sad do Igora, još nešto da riješim s njim pa te pokupim ovdje za desetak minuta."

Vjerojatno bi mi u nekoj drugoj situaciji, boravak nasamo s muškarcem u hotelskoj sobi bio neprihvatljiv, ali u tom momentu osjetila sam olakšanje. Više od samog djela zbunile su me njene riječi. Osjećala sam se prilično nelagodno time što sam je uhvatila u laži, a ona toga nije bila svjesna. Pitala sam se što se to događa i hoće li sad i Igoru pružiti isto zadovoljstvo?

"Ljepotice!", prenuo me iz razmišljanja Sime, nježno mi poljubivši rame. "Svidjelo ti se što si vidjela?"

"Ne, samo iznenadilo. Nisam znala da Igor i Ina imaju nekih problema u vezi."

"U vezi? Ma nemaju oni nikakvih problema. Ina je vrlo dobra i uslužna djevojka kakvu bi svaki muškarac poželio", smiješkao se sarkastično prišavši mi toliko blizu da sam mogla osjetiti miris uzbuđenog muškarca.

"Moram kući", pokušala sam odagnati osjećaj uzbuđenja koji je kolao mojim tijelom. Svojim snažnim tijelom prislonio me o zid, dok se prstima poigravao s mojim vlažnim usnicama. U tom trenu željela sam da me poljubi, divljački pokida odjeću s mog još nevinog tijela, da osjetim snagu njegovog uda među mojim, činilo mi se užarenim, nogama. Dlanove je naslonio na zid, a iz majice su izvirivali napeti mišići njegovih ruku. Prislonio je usne na moje pokušavajući uhvatiti moj dah i time mi dodatno raspalio maštu. Blizina me izluđivala, osjećala sam svaki mišić njegova tijela. Popustila sam i instinktivno ga poljubila. Imao je okus jagoda i šampanjca, bilo je to puno ugodnije od okusa pive na koji sam navikla. Bilo je toliko dobro da sam napokon postala svjesna što činim: prepuštam svoje djevičansko tijelo muškarcu koji nije moj, kojeg poznajem tek nekoliko sati. Osvijestila sam se u trenutku kad mi je pokušao ući u dotad neosvojen teritorij, moje crne čipkaste gaćice.

"Ne, ne, ne, molim te, prestani", rekla sam tiho. Činilo se da pastuh nije shvatio moju molbu pa sam ponovila odlučnije, lagano ga odgurnuvši.

"Nemoj, molim te, ne znam što mi bi. Ja imam dečka", napomenula sam naivno.

"Meni to ne smeta", bezobzirno se nasmiješio i nastavio s napadom.

"Ali meni smeta!" povisila sam ton. "Osim toga, ja nikad nisam spavala s muškarcem i čuvam se za dečka", izmigoljila sam iz njegovog silovitog zagrljaja u namjeri da uzmem torbicu i pođem kući. Nasmijao se nekako jezovito.

"Obožavam cure koje glume finoću", rekao je s nervozom u glasu i krenuo prema meni.

Taman sam poželjela ispričati se što sam nas oboje dovela u neugodnu situaciju, vjerojatno pod utjecajem alkohola na koji još nisam navikla, kad li sam dobila snažan udarac u glavu. Srušila sam se na pod hodnika koji je, o čito, bio preuzak za Šimine namjere. Povukao je koji metar dalje, u kupaonu.

Vučena i natezana po tvrdim, hladnim pločicama Prostrane kupaonice, polako sam počela dolaziti svijesti. Jirne se nespreno borio s mojim gaćicama, što ga je dodatno isprovociralo, pa ih je nervozno strgnuo s mog onemog tijela. Nisam našla snage za borbu, čak ni toliko da ga pokušam riječima ili suzama razuvijeriti u njegovoj toliko jasnoj nakani. Bez trunčice samilosti i obzirnosti ušao je u mene, nedovoljno široku i vlažnu. Iznenadio me nedostatak i najmanje fizičke boli i potpuna ravnodušnost spram njegova zvjerskog čina. Željela sam samo da što prije sve završi, da se makne s mene, da odem i da se operem, da osjetim sigurnost svoga doma...

Nezadovoljno je promrmljao nešto sebi u bradu, us-tavši pogleda punog prezira. Stajao je tako neko vrijeme bez riječi, promatrajući još nabrekli kurac.

"Kakva si ti to jebena djevica, znam ja takve kao ti. Vidi samo tu rijeku krvi, umorit će se od pranja", prokomentirao je situaciju uz histeričan smijeh, pokazujući svoj neuprljan kurac.

"Bolje da sam pojebao lutku za napuhavanje. Nadam se da neću dobiti kakvu bolest, ha?"

Ne čekajući na odgovor prinio mi je beštiju ustima, snažno me povukao za kosu, kako bi ju lakše usmjerio do željenog cilja.

"Nadam se da pušiš bolje nego što se jebeš..." , nasilno je ušao među moje usne, razmaknuo ih kurcem, još snažnije me vukući za kosu i pritiskajući prema sebi.

"Ajde, puši ga drojlo, puši ga tim svojom pušačkim ustima!", gurnuo mi ga je skroz do grla, borila sam se da ne povratim. Razmišljala sam da li da ga ugrizem, ali sam se bojala novih batina. Za čudo, dok mu se kurac grčivo odmah mi je u usta štrcnula topla kiselkasta tekućina koja me je zbunila. Bila je toliko odvratna okusa da bi me u nekom drugom slučaju navela na povraćanje, no ovaj put izazvala je u meni neku vrstu olakšanja. Progutala sam ju, jer mi se u tom trenutku WC školjka činila predalekom, iako me od nje dijelio tek korak.

Uzalud sam pokušavala ispratiti taj odvratni okus s usana, iz usta, preklinjući se što vjerojatno prvi put u životu nisam ponijela kaugume, dok je on glasno telefonirao, ako se ne varam Ininom Igoru, zbijajući šale na račun mog neiskustva.

"Ma daj, glupača, uopće nije jumferica. Ako ima krvi na kurcu to je zbog lošeg pušenja, a ne razdjevičenja", smijao se zadovoljno promatrajući svoje golo tijelo u ogledalu. Sjela sam ponovno na hladne pločice, snažno zgrčivši tijelo, kao da ću tim činom izbaciti bol i tjeskobu koja me gušila i suspregnuti napadaj plaća. Završivši razgovor, prišao je i bacio mi pred noge 200 DEM za 'nove gaćice'. Nervozno sam stopalom odgurnula novce, pitajući se kako li je moguće da postoji tako bešćutna osoba. Uto se pojavila i Ina, nimalo iznenađena cijelom situacijom. Nešto mu je šaputala na uho, pa joj je poskri-večki uvalio u šaku nešto, za što sam, tek nekoliko godina poslije, zaključila da je bila lova.

"Oprosti, mala!", okrenuo se prema meni, pitomog izraza lica kao s početka večeri, puno nježnije me primivši za struk. "Bio sam malo grub. Fakat si pravi komad. Nadam se da ćeš sljedeći put biti opuštenija." Poljubio me u rame prije nego što je izašao iz sobe, a ja sam okrenula glavu kako ne bi primijetio gnušanje.

PIŠTOLJ NA PIČKI

Ina i ja nastavile smo druženje, ne spominjući tu paklenu večer. Ako o tome ne pričamo, nije se ni dogodilo, bio je moj način poricanja, a ona ga je sa zadovoljstvom prihvatila. Dudo i ja sveli smo susrete na minimum, dok jednostavno, s vremenom, prešutno nismo prekinuli. Tako je bilo najbezbolnije. Bez suza i suvišnih objašnjenja. Činilo se da mi se život počinje vraćati u normalu. Posvetila sam se učenju i redovitom dolasku u školu, odbijajuć dobro plaćene poslove. Željela sam opet postati uzorna učenica i popraviti silne trojke koje su se nakupile u proteklom razdoblju. Željela sam da majka bude zadovoljna svojom kćerkicom, vjerujući da sam ju već previše puta razočarala. Rijetko sam izlazila iz kuće. Tu i tamo na nagovor mame izašla bih sa Slavicom u kino ili kazalište, eventualno na sladoled. Pokušavala sam ponovno biti sretna, barem na trenutak osjetiti bezbrižnost djeteta. Ipak nisam bila dijete. Valjda suviše grješna, budila bih najsirovije strasti u muškaraca. Naše šetnje gradom gotovo uvijek su bile popraćene proždrljivim muškim pogledima i vulgarnim komentarima, a često bi imale izravne susrete s ludim perverzncijama.

Jedne večeri pri povratku iz kazališta sa Slavicom, obje krajnje neupadljivo obučene, u djevojačkom izdanju, pa još toplije, crni BMW pripriječio nam je put. Iz auta su izašla dva muškarca obučena u crno, korpulentne grade, zastrašujuća. Nešto u njihovu držanju i glasu kojim su nam se obratili ukazivalo je na to da smo u problemu. Ubrzale smo korak, ignorirajući ih i pogledom tražeći nekoga kome bismo se obratili za pomoć. Nije bilo ni 11 sati, ali ni pesa na cesti, vjerojatno zbog velike hladnoće i sumornog vremena. Kwart je bio prazan, nismo bile blizu zgradama, svjetlile su preko travnjaka. Nadala sam se da će siledžijama ignoriranje povrijediti ponos pa će odustati. Ali to je proizvelo kontraefekt.

Grubo su nas zaustavili i ponudili nam zabavu u njihovu stanu, "vas dve ste same a da vas odvezemo malo u stan pa da me zagrijete", držao je desnu ruku pod kaputom.

Jedva se kontrolirajući, pristojno smo odbile. Nastavili su navaljivati. Uvidjevši da nemamo drugog izlaza, nestrpljiva, iskoristila sam onaj dobro poznati i uvijek uspješan "odjebi". No dotad još nisam ništa znala o kulturi i temperamentu Janjevaca. Nisam slutila da bi takav pristup mogao imati vrlo neugodne posljedice. Pogubne.

Onaj krupniji i strasniji, izvadio je pištolj, crn, u trenu mi njime digao suknju i prisionio mi ga između nogu. Međutim pištolj prisionjen uz pičku i strah koji me obuzeo, nisu smirili strasti, dapače, još su ih više razbuknali.

"Odjebi, ha? Još uvijek želiš da odjebem, mamu ti jebem", urlao je.

"Da, želim da odjebesh!", rekla sam pomalo nesigurno. Osjetila sam među nogama hladnoću metala koja je sve jače probijala kroz hulahopke i gaćice kako bi on sve snažnije gurao pištolj prema mojoj pici. Pritom se poigravao okidačem i širio alkoholni zadah. Panika koju mi je ufurao dala mi je dodatnu snagu govora. Ovaj put sam vikala: "Hajde, razvali mi pičku frajeru, misliš da mi je stalo. Draže mi je da me razvali pištolj nego tvoj šugavi kurac." Iznenađen, pogledao je prema prijatelju, dok me Slavica nervozno vukla za rukav.

"Daj, pustimo te kurvice, ma ne bi ih sad jebao ni da me mole", mirniji je smirivao svog prijatelja koji je taman izvukao pištolj ispod moje suknje i zamahnuo u smjeru moga lica.

"Ne, ne, ne, molim te", zavikala je Slavica, "nije ona to mislila, samo kasnimo kući, a njen stari je luđak. Malo je uplašena, samo to", bulaznila je gluposti, koje su, na moje iznenađenje, djelovale. Zaustavio je ruku s pištoljem tik pred mojom glavom. Očito, luđake vrijeđa konkurencija drugih luđaka. Odjednom, "brižno" je upitao treba li nam pomoć. On bi tom luđaku, kaže, rado pokazao.

"Ma sve će biti u redu, samo bismo trebale hitno kući. Evo, ostavit ćemo vam broj telefona pa se vidimo nekom normalnijom prilikom", Slavica je nastavila s pregovorima, što su gospoda bez okolišanja i prihvatila. Nadale smo se kako neće s mobitela odmah okrenuti broj i uhvatiti nas u prijekari. Brže-bolje pojurile smo prema sigurnom skloništu, našoj zgradi koja se tada činila kilometrima daleko, premda su nas od nje dijelile tek dvije ulice. Trčeći bez osvrta, postajala sam svjesna opasnosti cijele situacije i straha koji nas je gonio naprijed, brže i brže. Možda me samo nekoliko riječi dijelilo od smrti. Bila sam zahvalna prijateljici na domišljatosti i bijesna na sebe zbog nekontroliranog ponašanja kojim sam i sebe i nju dovela u opasnost.

Falilo mi je nježnosti, trebao mi je Dudu. Mami se nisam mogla obratiti, imala je suviše svojih problema, njeno srce to ne bi moglo podnijeti. Još dugo u noć vrtila sam se u krevetu, ponovno i ponovno proživljavajući sukob. Bilo je oko tri ujutro kad me zvonjava telefona pre-nula iz sna. Uplašena, pojurila sam prema telefonu da ne probudi ukućane. Iz slušalice je treštala glasna muzika. Srce mi je stalo. Pitala sam se kako su me uspjeli pronaći i u tako kratkom roku.

"Hej, hej, Ina je. Čuješ li me? Ma koji ti je kurac?", odahnula sam čuvši dobro poznati glas.

"Ina, joj moram ti ispričati svašta. Dobro da si nazvala. Gdje si to?"

"Poslije, poslije. Daj se sad obuci i sjedni na taksu. Ovdje je luuuuuda zabava! ", petljala je jezikom, očito mrtva pijana. "Ajde, požuri. Sime je tu i željno te očekuje."

Šutila sam, pokušala sam smoci snage da joj se pristojno zahvalim na pozivu i poželim laku noć. Ali previše sam toga držala u sebi i sada je samo njegovo ime bilo dovoljno da me slomi.

"Glupačo, on me silovao", napokon sam pustila to iz sebe, a onda su krenule suze, i plakala sam, plakla, bez imalo srama. Na trenutak sam pomislila da možda i nije sve moja krivnja. Ona nije ništa govorila. Iz slušalice je treštala muzika.

TALIJANSKI MULTIMILIJUNAŠ I MARMELADA OD JAGODA U KREVETU

Moje prvo samostalno putovanje, destinacija Rimini, povod - ni manje ni više nego veliki party Ede Karlovića. Bio je to san svake šesnaestogodišnjakinje željne uspjeha u svijetu modela i takvu ponudu nisam mogla odbiti. Putovala sam s ekipom jednog tjednika, s kojim sam dotad uspostavila dobru suradnju.

Fatalnu večer započela sam sramežljivo, stiskajući se o stolicu, za velikim okruglim stolom gdje je nekolicina talijanskih uglednika veselo čavrljala uz čašicu šampanjca. Inače sam veliki egzibicionist, ali ovom prilikom sam žalila što nisam nevidljiva. Bila sam potpuno posramljena od svih tih poznatih talijanskih ljepotica koje su ponosno prešetavale svoje skupe armirane haljine i višekaratne dijamante. Pograbljena, pokušala sam što je više moguće sakriti jeftinu - a za moje mogućnosti preskupu - blye-dorozu haljinu, koja je, mislila sam, lijepo isticala moje prirodno tijelo. Ali u ovakvim situacijama to nije bilo bitno. Ipak, najviše su me zabrinjavale moje crne cipele. Ne samo jeftine, nego i demode, ali jedine s visokom petom koje su mogle poslužiti u toj, ne baš dobitnoj, kombinaciji. Srećom, do poda dug bijeli stolnjak vješto ih je prikrio. Na meni je bilo samo da što manje ustajem s dodijeljenog mi mjesta. Koliko sam uspjela dokučiti iz talijanskog, društvo za stolom pravili su mi mladi i uspješni biznismeni i vlasnici velikih talijanskih tvrtki. Bez obzira na klasne razlike svojski su se trudili da i mene uključe u razgovor. Bila sam im zahvalna na trudu i pažnji, ali i opterećena uštogljenom atmosferom. Vjerovala sam da sam upravo ja zapreka za stvaranje neke bolje i opuštenije. Olakšanje za stolom unijela je nestvarno lijepa Nina Morić. Osim što je svojom seksipilnošću mamila uzdahe svih prisutnih, kao jedini poznavatelj oba jezika bila je svojevrsan prevoditelj, s obzirom na to da se Talijanima nije dalo naprezati s engleskim. Meni je godilo bez ograničenja uživati u njenoj ljepoti. Njen zvonki glasić popraćen nježnim, senzualnim pokretima ruku ukazivao mi je na moje, nimalo damsko, ponašanje. Kao prava Balkanka govorila sam glasnije od drugih, a zbog kreštavosti u glasu taj nedostatak manira još je više dolazio do izražaja. U svakom slučaju, shvatila sam da je najbolje da u šutnji, ne mičući se, dočekam kraj večeri.

"Prekrasna je ta naša, tj. vaša Nina, zar ne?", smeo me u razmišljanju muškarac s lijeve strane.

"Ali moram priznati da si bez premca, ti si meni najljepša žena ovdje, ma koliko god se trudila ostati neprimjetnom", nastavio je na engleskom, očito ne želeći koristiti Morićkine prevoditeljske sposobnosti.

"Pravit ću se da sam povjerovala vašim riječima i pristojno se zahvaliti", tek sada sam obratila pažnju na mog prvog susjeda. Šarmantan, kako to već priliči Talijanima, J's i iznimno privlačan, s nekim zaigranim dječakim pogledom i vrcavim smiješkom, odudarao je od svih prisutnih. Čudilo me kako ga nisam prije primijetila.

"Promatram te cijelu večer i ne mogu razumijeti kako tako prekrasna djevojka može biti toliko nesigurna u sebe. Pogledaj malo oko sebe, ovi moji prijatelji za stolom. Nikad ih nisam vidio takve. Potpuno su zbunjeni tvojom ljepotom, a vjeruj mi, vidjeli su mnoštvo lijepih žena. Pogledaj malo na druge stolove. Tamo su ljudi iz nogometnog svijeta, desno od nas neke plemićke obitelji, a za stolom ravno glumci i ljudi iz svijeta showbizza. Ima tu mnogo važnih ljudi za Italiju, ali i šire, a mogu ti reći da nitko od njih nije ostao ravnodušan na tvoju pojavu. Vidim ja kako te potajice promatraju. A pogledaj malo sve ove naše krasotice kako su se zajapurile od ljubomore", pokazao je na tri ljepotice za susjednim stolom koje su, primijetivši da su tema razgovora, brzo maknule pogled glumeći nezainteresiranost.

Nasmijala sam se, nakratko mu povjеровавši, a onda dodala: "Promatraju me, jer mi ovdje nije mjesto. Nisam baš toliko naivna. Ne sumnjam da sam lijepa, ali sam isto tako svjesna kako sam neprikladno odjevena. Nikada nisam prisustvovala ovakvom događanju, objasnila sam skromno, ponosna na trenutnu tečnost engleskog jezika. "Vjerojatno jedna njihova haljina vrijedi koliko cjelokupna garderoba mene i mojih ukućana", dodala sam razočarana.

ibs@crostuff.net

"Ah, to tebe brine!", veselo se nasmiješio, sada pomno pogledavši prvo jeftinu imitaciju toaleta te šiknuvši ispod stola na sramotne cipele, dok su meni sve jače gorili obrazi.

"Vjerojatno su te učili da odjeća ne čini čovjeka, hajde, da pokažemo svoj toj napirlitanoj gospodi te tvoje odvratne cipele!", rekao je glasno, skrenuvši time pozornost svih koji su se našli u blizini. U trenutku našli smo se na stolu, nježno se gibajući uz zvukove klavira, na zaprepaštenje svih prisutnih tom glamuroznom događanju. Osjećala sam se kao Pepeljuga u zagrljaju svoga princa, dok me markantni neznanac ohrabrivao šaputanjem na uho i milovao mi obraze vrućim dahom. Čim smo se popeli na stol, pritrčali su zaštitari, ali onda su se, odjednom, povukli. Plesali smo, plesali, ništa se nije razbilo.

"Prekrasna je!", uzviknuo je glasno, usnama nevinno dotaknuvši moje, na oduševljenje fotografa koji su neprekidno bljeskali blicevima. Nakon pljeska, ponosno me prošetao do bogatog švedskog stola, izabravši za mene tiramisu kremu, tako lijepo serviranu da sam smatrala kako je grijeh na četi ju.

"Slatkiš za slatkiša!", šaputao je, promatrajući me i hraneći tom božanskom delicijom, dok sam mu ja pripovijedala o svom životu, snovima i ambicijama, o svemu za što je pokazao interes. Obuzeti, nismo primijetili kako se terasa hotela ispraznila, da je ostala tek nekolicina najupornijih u ispijanju alkohola i posluga koja je već većim dijelom otklonila sve tragove glamurozne žurke.

Ponudio se da me otprati na počinak. Shvatila sam da pri tom misli isključivo na svoj krevet.

"Ludo mala, ne želim te iskoristiti i pokvariti ovu, za mene prekrasnu večer. Molim te samo za malo povjerenja. Imam veliki apartman ovdje, tebi prepuštam krevet, a ja ću spavati na kauču, dogovoreno?"

"Ma nema veze. Mogu ja i sama do hotela.", slagala sam. Nisam imala pojma gdje se nalazi hotel, a nisam ni bila sigurna imam li dovoljno novaca za taksi.

"To ne mogu dopustiti. Obavezao sam se mom prijatelju Edi da ću te paziti ko oko u glavi. I ne želim da se u četiri ujutro vozikaš sama po nepoznatim ulicama. Ako zaista nemaš povjerenja, ispratit ću te odmah, bez obzira na umor."

Vjerovala sam mu ili sam mu željela vjerovati. Trebao mi je dokaz da nisu svi muškarci poput Šime. Željela sam da me uvjeri da sam vrijedna pažnje i prijateljstva, da ova bajkovita večer nije laž kojom me samo želi uvući u krevet i zadovoljiti svoje animalne instinkte.

"O.K., idemo u apartman, ali ja spavam na kauču. Ne želim te lišiti komfora."

Popustila sam, nadajući se da sam dobro procijenila osobu. Bila je to prilika da se riješim straha u kojemu sam živjela.

Probudio me miris svježih kroasana. Sunčeve zrake tek su sramežljivo virkale kroz plavkaste zavjese.

"Dobro jutro ljepotice, žao mi je što te budim tako rano, ali nisam bio siguran imaš li kakve obaveze ugovorene za ujutro", posjeo me na rub kreveta lomeći komadiće kroasana i mažući ih mojom omiljenom marmeladom od jagoda. Gledajući ga u uskim trapericama i bijeloj poluzakop čanoj košulji shvatila sam da sam upravo tako zamišljala svog princa na bijelom konju i savršenu večer.

"Nemam nikakve obaveze.", promrmljala sam mazno, uzimajući novi zalogaj napučenim usnama kako bih istodobno ostavila dojam slatke i seksi.

"Marmelada se ne papa nosi čem", nasmijao se nježno, lagano mi prišao i usnama skinuo tragove marmelade s vrha mog nosa.

"Znam da nisam smio, ali nisam mogao odoljeti", ispričavao se uzmičući, dok sam sad ja strasno pohitala prema njegovim ustima.

I tako sam prvi put vodila ljubav. Valjda. Ako se seks s čovjekom kojeg poznaješ manje od jednog dana može uopće tako nazvati. Nakon iskustva sa Šimom, svaki dobrovoljni odnos s minimalnom količinom nježnosti protumačila bih kao ljubav. A on je bio iznimno nježan i mazan. Gladio me je po kosi, milovao mi lice i ljubio obraze. Baš kao i Dudo. U tom trenutku, voljela sam ga zbog toga, osjećala se zadovoljnom i sigurnom u njegovu zagrljaju.

Poslije me ispratio do hotela, i dalje jednako brižan i uslužan, premda sam očekivala opadanje interesa, jer još me tata učio da žene mog izgleda koje se tako olako predaju muškarcu bivaju odbačene poput iskorištenog kondoma. Još maloprije vjerovala sam da je to najljepši dan moga života, a sad sam se već prepuštala očevim predviđanjima uspoređujući se s jednokratnom gumicom. Prvo sam vjerovala kako mi je šarmantni neznanac potreban da izbriše prljave tragove Šimina pohoda. Sada više nisam bila sigurna. Možda sam samo stepenicu niže na putu za pakao. Postajem li kurva, kako me i sam otac često nazivao?!

Popodne sam provela brčkajući se u hotelskom bazenu, ispijajući koktele i napajajući oči Nininim čarobnim tijelom koje je vješto izlagala oku fotoaparata slavnoga Ede. Uvjeravana sam kako sam neprikosnovena kada je poziranje u pitanju, ali Nina je potpuno uništila moje samopouzdanje. Edo je usput napravio i neke moje probne fotografije u sportskoj opremi, ali nisam se previše nadala. Nisam ja taj kalibar.

"Mina, Mina, pa gdje si cijelo jutro. Nema te na doručku, pa smo se zabrinuli", pridružio nam se novinar tjednika ironično se smješkajući. "Mora da si provela ugodnu večer."

ibs@crostuff.net

"Bilo je dobro", rekla sam nezainteresirano, nadajući se da neće uočiti sram koji me preplavljivao zbog, iz očeve perspektive, potpuno nemoralnog čina.

"Kada provedeš noć s glasovitim Mateom M. mora biti i više nego dobro!"

"Glasovitim kim?", upitala sam zbunjeno, postavši svjesna da sam spavala s muškarcem kojemu nisam ni ime upamtila.

"Mateom M. Nemoj mi samo reći da ne znaš tko je on?"

"Zapravo, nemam pojma."

"Čuješ Edo, ona ne zna tko je Mateo. Pa vidiš, Ma-teo ti je vlasnik svjetski poznatih brandova i još koje čega. Pametna si ti djevojka il barem sretna. Tako zavešti mladog milijunera. Svaka ti čast."

"Šta ja imam od toga. Neće me ženiti", rekla sam, zbunjena otkrivanjem njegova identiteta, pomalo čak i razočarana. Što sam više razmišljala o tome, to sam se više osjećala prevarenom i iskorištenom.

"Ciao, bella!", trgnula sam se, prepoznavši glas spomenutog zavodnika.

"Ciao, ljudi. Oduzet ću vam na kratko ovu ljepoticu", ispričao se veselo i u moje ime na opće odobravanje prisutnih. Povukli smo se za stol u kutu.

"Htio sam te pozdraviti. Moram hitno za Milano." Primio me za ruku nježno ju milujući. Nadala sam se da neće primijetiti izgrizen lak na noktima. Kao i uvijek, zaboravila sam aceton.

"Ustala sam s ležaljke, samo zbog pozdrava", uzvratila sam ljutito.

"Ne zbog pozdrava, zbog ovoga", poljubio me strasno, čemu sam se olako prepustila, istog trena zaboravivši na bijes.

"Znači zbog oprostajnog poljupca", konstatala sam razočarana

"Pa zar se ne vidimo u Milanu za vikend?"

"A šta bih ja radila u Milanu? Danas putujem u Zagreb."

"Ah, vidim da te Edo još nije obavijestio. U svakom slučaju, vidimo se u Milanu."

"Obavijestio, o čemu?"

"Sredio ti je posao, al ne pitaj me više ništa. To je iznenađenje."

"A tko kaže da ću prihvatiti posao?"

"Vjeruj mi, prihvatit ćeš, takav posao nitko ne odbija." Nasmijao se zagonetno, još jednom me poljubivši prije odlaska.

I bio je posao koji se ne odbija. Koji ne odbija nitko osim mene. Radilo se o snimanju prestižnog kalendara za koje se otimaju brojne etablirane ljepotice. Odbila sam kako bih mu dokazala da ne pripadam stereotipima, naravno, na svoju štetu. Do vikenda me, garantiram, zaboravio, a ja ću se cijeli život pitati: šta bi bilo, kad bi bilo?

Jedno vrijeme sam ga često viđala po svjetskim medijima. Tada je hodao s poznatom crnom manekenkom.

DLAČICE NA SISAMA

Šime nije mirovao. Nazvao me i rekao da je malo pretjerao, ali da mu je žao, da je za sve kriv alkohol i ponudio mi 100.000 DEM da nikada nikome ne spomenem što mi je učinio. Zadrhtala sam i bila na rubu plača kada sam mu čula glas i samo rekla da ga molim da me više nikad, nikad ne nazove. Za nekoliko dana nazvao me nepoznati broj, vjerojatno s telefonske govornice i rekao da ne mogu ni zamisliti što će mi sve učiniti ako ikome budem pričala o večeri sa Simom. Uplašena, jedva sam procijedila da neću. Jednom me presreo ćelavi čovjek u crnom kojega nikad prije nisam vidjela i rekao da ne mogu pobjeći i da držim jezik za zubima, dok ih imam te nestao u gradskoj gužvi. Sve me je to izluđivalo, a ponovna dodjela rock nagrada u Rijeci bila je dobar razlog da na nekoliko dana odem iz grada.

Pozvala sam Slavicu da mi se pridruži. Ove godine namijenjena mi je bila samo uloga presentera, ali sam se s radošću odazvala. Najviše iz želje da ponovno vidim Dudu. Nedostaje mi njegova topla riječ. Osjećam se prazno nakon nepromišljenog posrtanja na talijanskog ašikdžiju. Nemam ambicija povratiti njegovu ljubav, mislim da je to i nemoguće, nakon svega. Zadovoljit ću se njegovim prijateljstvom. On sada ionako seta onu plesačicu. Meni osobno i nije neki komad, ali čula sam da su plesačice vrhunske u krevetu. Kliše ili ne, pruža mi više nego što sam ja.

Promatrajući ga na generalnoj probi u dvorani Mladost gdje se održavala fešta, pitala sam se kako sam mogla dopustiti da ode. Izgledao je tako moćno izvodeći svoj novi nogometni hit. Premda sam bila dosta udaljena od bine, činilo mi se da me ignorira.

"Vjerojatno se ljuti na mene, premda ne znam koji bi mogao tomu biti razlog", govorila sam Slavici. Kao i svaka zaljubljena žena bacila sam se u analizu, ne primijetivši da je njegova točka završena, a potom primijetivši i da ga više nema u mom vidokrugu.

"A da krenemo?", predložila sam potpuno razočarana što sam dopustila da mi izmakne, potajno se nadajući kako ćemo se sudariti negdje na izlazu.

ibs@crostuff.net

"Gdje ćete?", protrnula sam prepoznavši njegov glas. Sjedio je red iznad s ostatkom benda, pomno slušajući cijeli razgovor.

Šutila sam posramljeno. Slavka je, kao svaka dobra i snalažljiva frendica, odgovorila nešto umjesto mene. Mislim da su vodili malo duži razgovor dok sam ja vrtila film u glavi prisjećajući se što li sam točno rekla i koliko je zapravo i mogao čuti. Kao da mi čita misli, uzvratilo je: "Sve sam čuo, ne brini", srećom dečki su se pokupili s mjesta zločina, predosjećajući da je ozbiljan razgovor na pomolu.

"Nisu te učili da nije pristojno prislušivati tuđe razgovore?", napokon sam pobijedila sram i progovorila.

"Ne ljuti se. Istomišljenici smo."

"Kako to misliš?"

"I ja to isto osjećam."

it.

"Mmmm... mislila sam da ti i balerina...", promucala sam od uzbuđenja.

"Čuo sam šta si mislila. Prekinuli smo prije nekoliko tjedana", smijehom se, nježno me gledajući. Znala sam da govori istinu. Voli me još, unatoč svemu.

Boravak u Rijeci proveli smo bez tjelesnog iskazivanja nježnosti, daleko od oči javnosti. Mazio me pogledom i to me zadovoljavalo. Do nas su dopri tračevi kako zlobnici željni afera pričaju o seksu rock zvijezde i plesačice od kojega se tresu zidovi, a mi bismo se samo zaljubljeno i zadovoljno smješkali. Tračevi su, kao i inače, bili bez ikavih osnova.

Pribojavala sam se povratka u Zagreb jer on je nepredvidljiv tip. Danas misli jedno, sutra vrijedi drugo, ali ovaj put je bilo drugačije. Viđali smo se intenzivnije, a njegovi depresivni momenti bili su sve rijedi. Bili smo pravi idilni par, koliko je idila uopće moguća kod rock zvijezde i seks bombe, kako me on već nazivao.

"Zašto si prekinuo s plesačicom?", pitala sam ga, šušajući se uz njega na improviziranom neudobnom bračnom krevetu moje sobe, složenim od brojnih jastuka i taburea.

"Hm, iskreno, znam da će zločesto zvučati, ali i nije mi bila baš nešto. Ranije sam ju smatrao prekrasnom, kao vjerojatno i ostatak muškog pučanstva, a onda... glupo. Imala je dlake na sisama."

"Dlake? Kako to misliš dlake?"

"Ne dlake, dlačice, ali to me iritalo."

"Pa i ja imam dlačice na sisama", rekla sam zabrinuto.

"Ma znam, ali tebe volim."

"Da, ljubav je zaista slijepa", konstatirala sam, promatrajući njegovo krzljivo tijelo, u tom trenutku meni najljepše na svijetu.

ANGAŽMAN "DO JAJA" U ŠPANJOLSKOJ

"Čim shvatiš da je zvijezda osvojena, gasi se i sprema u arhivu", predviđao je Nensi sudbinu Dudine i moje ljubavi.

"Jadnik ni ne zna kaj ga je snašlo. On je prava umjetnička dušica, još i rak u horoskopu. Uništiti ćeš ga. Al tko mu jebe mater. Nikad nisam pušio tu egotripčinu", zborio je moj najbolji frend čim bi me obuzela euforija i krenuli beskrajno dugi i dosadni hvalospjevi o mom Dudi. Nensi, pravim imenom Nikola, nije bio dugo prisutan u mom životu, ali je osvojio moje srce. Upoznali smo se na castingu za snimanje prve domaće sapunice. On je bio producent. Ispočetka vrlo sumnjičav kad sam ja bila u pitanju, prepustio se nagovoru ostatka ekipe i namijenio mi jednu od glavnih uloga. Nažalost, kako to obično u Hrvatskoj biva, snimanje je odgođeno za "neka bolja vremena". Ali ne žalim ni za čim jer nam je ostalo naše prijateljstvo. Prvi put kad me ugledao, umro je od smijeha, a ja, navikla na izbezumljene likove razjapljenih usta koji bleje u moj pozamašni dekolte, potpuno zbunjena. Pitala sam se što si umišlja taj krzljavac od šezdesetak kila u svojih 1,75 visine. Već idući naš susret značio je ljubav, ali bez uplitanja fizike ili kemije. Oboje smo dijelili osjećaj potpune međusobne fizičke neprivlačnosti.

"Ljubav neuprljana seksom", objašnjavao je znatiželjnicima naš odnos. Sto li čovjek sa svojih četrdesetak ima raditi s jednom balavicom od nepunih sedamnaest godina, pitali bi se svi. Seks, u našem slučaju, nije bio odgovor. Dobra, bolje reći najbolja zabava jest. Ali osim zabave bili smo i oslonac jedno drugome. On je često govorio i da je moj anđeo čuvar, da je njegov zadatak obavljati očevu dužnost, pošto je moj biološki tata malo skrenuo s puta.

"Zamisli, Ina mi je sredila super posao. Tjedan dana snimanja za neku španjolsku modnu kuću u Mallorci. 10.000 DEM i dobar provod. Ina kaže da je u toj Mallorci do jaja. Svi koji nekaj znače ljetuju tamo, uzbuđeno sam izreferirala Nensiju sve o svom novom angažmanu.

"Hm, do jaja. A, što kažeš, tko ti je to sredio? Ona što te izvela u Interconti?"

"Znam kaj misliš, al nemoj sad cjepidla čiti. Nije ona kriva, nije znala ništa o tome", branila sam Inu, iako ni sama nisam bila posve sigurna u njenu neudžnost. Epizoda sa Simom za mene je bila prošlost. Nudila se nova, puno ljepša, u

ibs@crostuff.net

Španjolskoj, gdje nikad nisam bila. A i lova nije za baciti, pogotovo kad uzmemo u obzir minus na bankovnom računu moje majke.

"Ma u pravu si. Nema razloga za brigu. Sjeti se samo kako je do prije mjesec dana Šime slao naoružane čelavce u crnom da te susreću po gradu. Tvoja dobra prijateljica Ina te prozvala lažljivom kujom kako bi spasila svoju guzicu".

Na trenutak bih se i upitala nije li u pravu kad kaže da je kvarna, a onda bih se sjetila onih trenutaka kada bi se Ina ušuškala u moj krevet i nježno me zagrlila, šapćući mi na uhu kako sam ja jedino vrijedno u njenom životu, jedina obitelj za koju zna.

"Sestre, sjećaš se?" pokazivala bi na prst na kojemu odavna nije bilo nikakvog ožiljka. Pa sve one situacije kad sam bila bez kune, a ona bi sa mnom podijelila svoju ušteđevinu.

"Ma takva osoba ne može biti kvarna", rezimirala sam.

"Dobro, možda si u pravu", popustio je nakon dužeg uvjeravanja. "Osim toga, podržavam Inu kad kaže da taj prljavi Dudo nije frajer za tebe."

Tri tjedna poslije, pomirivši se s mojom odlukom, ponudio se i odbaciti nas na aerodrom.

"Sretan put, i nemoj da te moram tražiti po svijetu i spašavati iz kandži nekog nezasićenog šeiika, znaš da i oni vole monderna mjesta u Španjolskoj i mlade Europljanke", provocirao je Nensi dok nas je pratio na avion za Madrid, jer su svi direktni letovi za Palmu bili popunjeni.

"Daj, Nikola, ne lupetaj. Osim toga ona je sigurna. Takvih kao što je ona imaju na svakom čošku", bijesnila je Ina, pokazujući na moju crnu kosu i, kako ona kaže, sličnost s tim ciganskim narodom.

"Takvih kao ona nema nigdje, jasno?", zaprijetio je. "Čuvaj je ko oko u glavi jer u suprotnom ćemo se zakrviti, a to ti ne bih preporučio." Za kraj ju je pogledao svojim opako prodornim pogledom i nasmiješio se. "Hajde, brišite sad dok se ne predomislim. I pamet u glavu!"

KAKO ME KURVA SPASILA OD SILOVANJA

Na madridskom aerodromu pridružila nam se Maja, navodno poznati model iz Slovenije, simpatična dvadesetdvogodišnjakinja, predugih nogu i još dužeg jezika. Na aerodromu u Mallorci zapuhnuo nas je val topline i tek tada, osjetivši razliku u klimi, shvatila sam koliko sam daleko od kuće. Sve tri smo znatizeljno iščekivale našeg poslodavca, mameći pritom poglede prolaznika. Pokupio nas je neki smiješan, zbunjen lik u bijeloj limuzini. Ponudio nas je šampanjcem. Vrlo je malo pričao dok smo se kojih sat vremena vozili do mjesta gdje smo smješteni. Kad bi samo Nikola znao koliko je bio u krivu, mislila sam promatrajući tu bezazlenu karikaturu.

Iako me Ina pripremila na dotad neviđen luksuz i ona sama je bila iznenađena shvativši da nam je bila namijenjena prava vila s dvadesetak soba, velikim bazenom i teniskim terenom, kućom za goste i poslugom. Sve ovo podsjećalo me na epizodu meksičke sapunice u kojoj sam glavna zvijezda. Nedostajao je samo prelijepi, mladi Don Juan, u čijoj ulozi bih rado vidjela Enrique Iglesiasa, koji će podleći mojim čarima i bit ćemo sretni do kraja života. U stvaranju scenarija za sapunicu omelo me komešanje posluge. Uputila sam se s njima prema izlazu. Tamo nas je dočekala parkirana bijela limuzina i dva muškarca od kojih četrdesetak godina. Za razliku od karikature koja nas je dovezla do kuće, ova dvojica nisu izgledali nimalo bezazlenu, nego više kao pripadnici Cosa nostre.

"Cao ljepotice, izgledaš mnogo bolje nego u novinama. Što kažeš na smještaj?", obratio mi se prosijedi muškarac vrlo arogantnim tonom.

"Do jaja je. A vi ste?", trudila sam se ostaviti što simpatičniji dojam nadajući se kako će prosijedi maknuti taj kiseli izraz s lica.

"Vaši, kako bi to rekli, poslodavci", nabacio je osmijeh, ali osmijeh ga je učinio još arogantnijim.

U dnevnom boravku od stotinjak kvadrata pridružile su nam se Maja i Ina. Mužjaci su ih detaljno promotrili.

"Hvala bogu, nismo kupili mačka u vreći", sjedokosi je nastavio sa svojim pošalicama, a sramežljiviji je uzvratilo smiješkom i napokon progovorio: "Ja sam Karlo, a moj prijatelj Sreten je veliki šaljivdija, nemojte mu zamjeriti."

"A odakle ste vi?", pitala sam zbunjena, ne očekujući za poslodavce Balkance.

"Iz Zagreba, kao i vi", nastavio je Karlo, pogledavši prijatelja krišom, kao da traži potvrdu.

"Meni više ličite na Crnogorce", rekla sam sigurno, uvjeren u dobru procjenu.

"A viš ti male, a bistra si ti devojka. Reci ti nama, kako to izgledaju Crnogorci?", Sreten se napokon opustio i postao pristupačniji.

"Upravo kao vi, bahato i opasno." izvalila sam i primijetila kako me Ina prostrijelila pogledom. Shvatila sam da sam možda suviše direktna s nekim tko izgleda kao da je upravo došao iz akcije u kojoj je hladnokrvno presudio dvadesetorici.

"Ali to je tako napaljujuće, seksi...", nastavila sam, znajući da ni to nije sigurna taktika, ali da je bolje biti jeben nego mrtav.

Muškarcima su godile moje riječi, što je potvrdilo moje pretpostavke. Većini muškaraca njihovog izgled; najveći je kompliment ako ih nazoveš mafiozama, a ni naziv sirovina nije im mrzak. Nakon što sam opustila atmosferu, ispričala sam se društvancu u namjeri da krenem u potragu za odgovarajućom sobom.

Baš kako sam i pretpostavljala, Ina je zauzela najljepšu i najveću sobu, uređenu u arapskom stilu, s pogledom na bazen i ogromnim jaccuzijem za petoro tik pored prostranog krevet. Soba idealna za grijeh pogodnija je za Inu, pomislila sam bez ljutnje. Ja ovaj put ne namjeravali! zgriješiti. Bez previše razmišljanja uzela sam sobu pored Inine i preko puta Majine kako bi sve tri bile na okupu. Bila je to soba s pogledom na drvo, ali nisam se usudila previše udaljavati od središnjeg dijela kuće jer bih se, s obzirom na moju sposobnost orijentacije, vrlo lako mogla izgubiti. U stanju sam se izgubiti i u vlastitoj sobi.

Zavalila sam se na krevet, kako bih sredila dojmove, u nadi da će muškarci uskoro napustiti kuću, pa ću se pridružiti djevojkama na malom noćnom kupanju. Kucanje na vratima obeshrabrilo me u mojim nadanjima, a ulazak najnepoželjnije osobe u sobu, Sretena, potpuno me dotuklo. Hitro sam iskočila iz kreveta uz izgovor da sam im se baš namjeravala pridružiti i krenula prema vratima. Sreten me snažno obujmio oko struka i rekao kako to nije potrebno, budući da sa mnom ima nešto drugo u planu. Naravno. Nensi je bio u pravu. Ina me opet uvalila u stranja. Ili sam ja magnet za nevolje? Pokušala sam s izmotavanjem; kako sam jako umorna, žedna, sila mi je na WC, sve u namjeri da se dokopam društva ili makar dobijem na vremenu dok ne smislim nešto pametnije. Kao i svakom tipičnom Crnogorcu, ni ovom se nisu sviđale moje igrice, ni odgađanja, ni odbijanja te mi je uvalio najžvalaviju žvaku ikada. Možda poljubac i nije bio toliko odvratno koliko me on odbijao kao muškarac. Nimalo nježno odgurnula sam ga od sebe. Refleksno mi je udario šamar. Zateturala sam, ali uspjela ostati na nogama. Znala sam šta mi slijedi. Ovaj film već sam gledala. Kažu da je prvi put najgori ali, vrteći kadrove u glavi, uhvatila me panika pa sam počela nekontrolirano urlati. Što sam ja če vikala udarci su bili jači, po rukama, po tijelu, po grudima, po nogama, bacali su me po sobi, teturala sam, ali to me nije spriječilo da budem još glasnija. I glasnija. Bol je bila prevelika, strah još veći, nisam mogla razmišljati. Samo urlati. Više ništa nije bilo bitno. Srušio me na krevet i pritisnuo tijelom. Počeo je prčkati po mom tijelu, širiti i dizati mi noge, istodobno trgajući odjeću i zadajući nove udarce. Grcala sam u suzama i borila se koliko sam mogla, ali bol je bila prevelika, bio je jači, a kricima i suzama nisam se mogla obraniti.

Iznenada, u sobu je ušla Maja i nakratko odgodila idući udarac. Shvativši što se događa pojurila je po Inu i Karla. Sreten se malo umirio ugledavši zabrinuto lice prijatelja pri ulasku u sobu, ali ga to nije omelo u njegovim namjerama.

"Sve je u redu. Ostavite nas!", zavikao je i nastavio se boriti s mojim umornim i pretučanim tijelom. Bilo je očito da Karlo ne može tu nešto učiniti. S nelagodom na licu, pozvao je Maju i Inu da izađu iz sobe. Potpuno obeshrabrena, podrhtavajući od plača zamolila sam ga da me pusti do kofera da pronađem prezervativ, razmišljajući šta mi je najbolje za činiti. Znala sam da nisam spremna još jednom proći sve ono. Morala sam nekako pobjeći ili bar pokušati. Polako sam kopala po torbi, fol tražeći kondome kojih tamo nije ni bilo i ubrzano se prisjećajući puta do ulaznih vrata. Napipala sam nešto novaca koji su bili sakriveni u pretincu kofera i skupljala hrabrost za bijeg. Sreten je, srećom, sad već bio puno smireniji i nije se obazirao na moje odugovlačenje, vjerujući kako ću mu se svaki trenutak predati.

Iznenada, vrata su zaškripala. Bez dozvole, u sobu je ušla Maja, sada potpuno gola, te maznim glasom prošaputala: "Sretene, pusti djevojčicu. Tebi je ipak potrebna žena. Ajde, uzmi me. Molim te."

On se nije dugo premissljavao, pohotno je obrgrlio njeno raskošno tijelo. Krajikom oka moja spasiteljica dala mi je znak da nestanem iz sobe. Polugola, s kojim pokidanim ostatkom odjeće pojurila sam prema Ininoj sobi, ravno u njen zagrljaj. Osjećaj sigurnosti izazvao je ponovni prolom emocija: zaplakala sam još snažnije.

"Oprosti, oprosti...", šaptala mi je na uho, snažno me grleći i kontrolirajući se da ne zaplače.

"Zaista nisam znala. Ubit ću tu kučku!", zavikala je mislivši na svoju agenticu, vlasnicu jedne modne agencije u Hrvatskoj, koja nas je angažirala za taj posao.

"Ispričavam se u ime mog prijatelja. On inače zaista nije takav. Duša je odčovjeka. Zaista ne razumijem što mu bi", vidno uzrujani Karlo je pokušavao opravdati svog prijatelja.

"Pričao sam s Inom, izgleda da je došlo do nekog nesporazuma. Kada smo tražili djevojke za snimanje, napomenuli smo da osim dobrih modela želimo opuštene djevojke koje su spremne na „dobru zabavu“. Agentica je napomenula da su sve manekenke spremne na „dobru zabavu“ i da to nikad nije bio problem. Sreten je to očito shvatio malo predoslovno. Sutra ćemo zvati Zagreb i sve riješiti. U redu, ljepotice?", zagrlio nas je obje, a potom me počeo škakljati.

"Ajde, da vidim osmijeh, ljepotica kao ti mora uvijek da se smije."

Škakljao me sve dok nisam počela urlati da ću umrijeti od smijeha. Obrisao mi je suze i poljubio me u čelo. Bila sam mu zahvalna na razumijevanju i dobroti. Još uvečer namjeravale smo otići, mada nismo točno znale što nam je činiti. Imale smo povratni let tek za tjedan dana. Nismo imale love ni za novu kartu. Ina je optimistički nazvala agenticu, ali se ona

ibs@crostuff.net

pravila blesava i rekla da ne zna ništa o našem angažmanu za escort dame i da nitko ne napada nikoga tko mu nije dao povoda. Diskretno nam je dala do znanja da bi mogle nastradati pokušamo li pobjeći.

PONUĐA SAUDIJSKOG PRINCA

Iako su, sudeći po prvom danu, putovanje i posao bili katastrofa, s jutrom i prvim zrakama sunca pomislila sam da i nije sve tako crno: vila nam je bila na raspolaganju, božanski doručak serviran uz bazen uključivao je, između ostalog, najkuskusnije čokoladne kroasane koje sam ikad jela. Kilometrima duga pješćana plaža prostirala se tek stotinjak metara od kuće, a najčarobnije u svemu je bilo to što smo na njoj bile potpuno same. Svaka vila je očito imala svoj bazen pa bogataši nisu išli na plažu. "Poslodavci" bi navraćali rijetko. Dolazili bi ponekad za vrijeme snimanja kako bi se uvjerali da radimo i da sve ide po planu i nešto češće u vrijeme odmora po malo „dobre zabave“, no mene se to nije ticalo. Imala sam tada vremena samo za sebe. Maja je nastavila pružati usluge Sretenu, a Ina se zaljubila i prepustila Karlu.

"Fizički možda i nije moj tip, ali je dušica od čovjeka", govorila je ushićeno, a činilo se da su osjećaji bili obostrani. Imali su jednu slatku, simpatičnu zajedničku osobinu, fetiš na cipele. Karlo je volio jebati žene u štiklama sa što većom potpeticom, a Ina je tip djevojke koja bi i pod tuš u štiklama da su kojim slučajem vodootporne. Snimanja, iako sam ih u startu doživljavala olako smatrajući da su samo kamuflaža, imali smo svaki drugi dan u popodnevnim satima. No uvidjevši kako španjolski fotograf Antonio izvrsno radi svoj posao i kako su fotografije fenomenalne, pogotovo one s Inom koja je najzobiljnije shvatila svoj posao, počela sam se i ja malo više truditi i efekt je bio postignut. Snimale smo katalog za neku španjolsku tvrtku koja proizvodi donje rublje i kupaće kostime, a čiji je vlasnik dobar prijatelj i poslovni partner naših domaćina.

Večeri smo redovito provodile vani. Nakon večere servirane u 22.00, sjele bismo na taksi i uputile se u centar Palme. Provod bi ritualno započele laganim shoppingom novcima koje su nam svakodnevno ostavljali na frižideru, potom bi ispijajući kokteliće u Nevvs caffeu raspravljali koje još dobre Dolce & Gabbana, Moschino i Versace krpice nismo kupile. Gazda kafića bi nas stalno častio pićem, a povremeno bi to činio i Bruce Willis. Nakon trećeg koktelića obavezno bi skakale za stol, miješajući bokovima u ritmu Living la vida loca. Očito smo bile najbolje i najseksipilnije plesačice, jer mnogi su ovdje imali običaj zaplesati na stolicima, ali mi smo postale počasne gošće Nevvs caffea. Pravile smo takvu atmosferu da su ostali kafići zjapili prazni. Gazda susjednog kafića nudio nam je soma maraka po večeri i besplatnu cugu samo da sjedimo u njegovom lokalnu, ali mi smo to kategorički odbile. Pa šta si on umišlja, da smo na prodaju?

A bilo je i nemoralnijih ponuda. Zamijetivši nas u diskoteci, jedan od prinčeva Saudijske Arabije poželio me je ponovno vidjeti, ali u svojoj kraljevskoj postelji. Iznenaden s nekoliko odbijenica ponudio je 100.000 dolara za jednu noć. Uzalud. Tijekom večeri cijena je rasla i rasla. Potkraj večeri, kad je shvatio da će se vrlo vjerojatno vraćati kući sa svojim već i predobro poznatim cicama, uglavnom Ukrajkama koje su ga pratile u stopu i izmjenjivale se svaka dva tjedna, dao je ponudu koja se ne odbija. Ovaj put sama odlučujem o cifri.

Pitala sam se bi li bilo bahato tražiti milijun dolara i jesam li uopće u stanju otići s njim i s još najmanje dva-dest Arapa u nepoznatom smjeru. Prisjećala sam se Nen-sijevih riječi upozorenja. Nije me plašila činjenica da jednim takvim postupkom postajem kurva, jer ionako mi je otkad znam za sebe, "kurva" bilo drugo ime. S tolikom lovom osigurala bih egzistenciju za cijeli život. Svidjela mi se ta mogućnost. Kažu da svatko ima svoju cijenu. I ja imam svoju i toga sam oduvijek bila svjesna. Nikad nisam pušila priče o tome kako se sutradan treba pogledati u ogledalo i biti zadovoljna onim što vidiš. Ja sam bila zadovoljna svojim odrazom u ogledalu. U nekom drugom slučaju moja cijena možda bi bila korica kruha, ako bih tako prehranila majku i brata, ali ovu večer cijenila sam se više i od milijun dolara. Znala sam, možda ću jednom razbijati glavu zbog propuštene šanse, kao i zbog onog kalendara u Mateovoj organizaciji, ali večeras, večeras mi taj milijun nije bio potreban. Osim toga, nisam pobornik lake love. Dudu mi je uvijek govorio da ne postoji laka lova, samo ona koja tako izgleda, a kad posegneš za njom shvatiš da je najteža. Zahvalila sam se prinčevom savjetniku na ponudi objasnivši mu da ova mala noćas nema cijene, platila svoje piće i zadovoljno njišući bokovima krenula u potragu za curama kojima su dosadili moji pregovori pa su pošle potražiti neki drugi vid zabave, po mogućnosti one opojne, a možda i u potragu za nekim drugim princem, pravim, onim iz bajke.

ČOVJEK S KOJIM SE LAKO PRELAZE SVE GRANICE

"Posao" u Mallorci približavao se kraju. Ostala su još samo dva dana do povratka. Pomisao na zagrebačku svakodnevicu užasavala me. Boravkom u luksuznoj vili shvatila sam da moram biti bogata i da želim živjeti baš u Španjolskoj, mada nisam za to vidjela neke realne mogućnosti.

Tog dana naši "prijatelji" posjetili su nas poslije ručka, ali ovaj su se put pojavili s trećim članom. Ina je dojurila u sobu, da me, kao u šali, obavijesti kako je treći namijenjen meni. Poludjela sam zbog svoje naivnosti i njenu šalu shvatila

ibs@crostuff.net

itekako ozbiljno. Kako li sam samo pomislila da mogu uživati u takvom luksuzu, trošiti enor-mne koli čine novaca i ne davati ništa zauzvrat? Teško je bilo očekivati da sam toliko plaćena za nekoliko sati poziranja u kupaćim kostimima. Ali sad je bilo prekasno. Da sam bila dovoljno pametna kupila bih si avionsku kartu za Zagreb, a ne spiskala svu lovu na krpice.

Uspaničena, spustila sam se na terasu dok me Ina, primijetivši moj strah uvjeravala kako se samo šalila, kako bih se mogla iznenaditi i vrlo lako zaljubiti u njega. Društvanke je sjedilo uz bazen, pijuckalo vino i gibalo se uz Tarkanovu glazbu. Gospodin mi je bio okrenut leđima, ali me barem malo utješila njegova pozadina. Bujna smeđa kosa i moderan stil odijevanja davali su mi nadu da nije riječ o nekom dedi, a dubok seksi glas kojim se upravo obraćao Maji natjerao me da pomislim kako je Ina možda u pravu. Okrenuo se prema meni kako bi napokon vidio svoj dobitak.

Zaklećala su mi koljena. Premda je ušao u četvrto desetljeće života izgledao je neodoljivo. Poput nekog latinskog zavodnika. Enrique u četrdesetoj, tako sam zamišljala muškarca kojemu bih rodila djecu. Dolazi kući s posla u crvenom ferariju, ljubi mališane koji ga s oduševljenjem svaki dan dočekuju na kućnom pragu, smješta ih u postelju uz priču i poljubac za laku noć, potom odlazi u kuhinju gdje ga dočekujem ja, njegova vjerna, seksi ženica. Upravo sam servirala stol za romantičnu večeru udvoje, a on, pohotan, baca sve postavljeno, kida moju haljinicu i uzima me na kuhinjskom stolu u svjetlu svijeća.

U mom imaginarnom svijetu u svakoj situaciji izgledam savršeno. Depiliranih, glatkih nogu, bez uraslih dlaka, svježe oprane i isfenirane kose, i naravno, besprijeorne linije bez grama celulita. U stvarnom svijetu to je daleko od istine, posebno s obzirom na moju lijenost kada je uljepšavanje u pitanju.

No, vratimo se na Sunnija, trećeg člana posade. Primijetivši moje uzbuđenje, neobičnom samouvjerenošću podsjetio me da dišem. Bijesna i posramljena pokušala sam se izvaditi iz neprijatne situacije svojstvenom mi riječitošću, ali inspiracije, za bilo kakav iole smislen odgovor, nije bilo. Odlučila sam držati se one "pametne šuti" i fol nezainteresirano sjela na ležaljku, ističući tjelesne adute. Maja i Ina nadmetale su se u priču, dok sam ja ludila od ljubomore na njihovu lakoću govora i neobičnu

duhovitost. Sunny ih je zadržano gledao, neprestano ponavljajuć "čudo su". Pokušavala sam se nekako uključiti u razgovor, smisliti nešto duhovito, a on bi me ušutkao u pola rečenice i ja bih ispadala sve gluplja i gluplja.

Skinula sam se u badić, skočila u bazen i preronila ga nekoliko puta. Onda sam pokušala obavijestiti društvanke da se idem do sobe presvući. No, pošto je i dalje manjkalo zanimanja za ono što govorim i činim, samo sam se pokupila i otišla.

Sat vremena pokušavala sam se zabaviti u sobi, lakirala nokte po nekoliko puta, spremala ormar, brijala već obrijane noge, oblačila se i svlačila, tražila idealnu kombinaciju za ne znam što, a onda se odlučila vratiti i popraviti dojam. Krenula sam prema kuhinji kako bih eksala deci-dva vina, nadajući se da ću time povratiti samopouzdanje, i požalila na toj odluci jer je upravo on izlazio iz kuhinje.

"Pa gdje si ljepotice, tražim te po cijeloj kući?", upitao je. Ne čekajući odgovor poljubio me baš onako, strasno, kako sam zamišljala da on to radi. Bilo je tako uzbuđljivo, da sam se molila da nikad ne prestane. A onda je stao i, na moje iznenađenje, zahvalio mi što sam mu dala povod da izbjegne veselo društvanke.

"Nisam baš primijetila tvoje negodovanje. Dapače, zvučao si ushićeno, permanentno ponavljajući kako su moje prijateljice čudo."

"Oh, primjećujem li ja to ljubomoru u tvome glasu?"

"Vjerujem da su to zaista dobre djevojke kad nisu pod utjecajem opijata, ali ne oduševljava me baš kad iz njih progovara koka."

"Koka? Ma ne, sumnjam da su nešto uzele. Ina to ne koristi. Ponekad popuši joint", naivno sam je branila.

"Kako ti kažeš", smijao se i priljubio svoje tijelo uz moje, hvatajući me svojim snažnim dlanovima za guzu.

"Sviđa mi se tvoja neiskvarenost", konstatirao je i nastavio sa strasnim poljupcima. Povremeno bi uzeo dah i ponavljao kako me više neće puštati. Topila sam se od njegove slatkorječivosti.

"Želim te povesti u Herceg Novi!", uzviknuo je kao da se upravo taj trenutak, jedva jedvice, dosjetio te solucije.

"Molim? Kada? Mislim zašto?", ponovno mu je uspjelo zbuniti me.

"Pa, stvarno bih te želio bolje upoznati, a već sutra moram nazad u Crnu Goru, pa sam mislio da podeš sa mnom. Šta misliš?", iščekivao je moj odgovor kao da je najnormalnija stvar da djevojka mojih godina pode tisućama kilometara daleko s muškarcem kojeg poznaje tek jedno poslijepodne. Dobro, znam da nije normalno ni da mu se baci u zagrljaj nakon tri izmijenjene riječi, ali ja baš i nisam neka najnormalnija djevojka, a i on je proklete neodoljiv.

ibs@crostuff.net

"Nije valjda da mi ne vjeruješ?", nabacio je neki ironični osmijeh i više nisam bila sigurna bih li mu trebala vjerovati ili ne. Naravno da sam mu željela vjerovati, osim toga, odlazak u Herceg Novi prilika je da napokon vidim svoju Jacu i djecu koji su ljetovali tamo i koju vjerojatno, više ne bih ni prepoznala.

"Gle, ljepotice, neću te moliti. Ja sutra putujem u deset. Ako se do tada odlučiš, javi Karlu i on će ti sve izar-ganizirati."

Razočarala sam se promjenom njegova raspoloženja-Ispricao se nekim važnim obvezama i odjurio, tek reda radi, ovlaživši mi obraz. Ina je poludjela čuvši kako sam pozvana u Herceg Novi, no najviše ju je pogodilo što nije pozvana i ona.

"Šta si on umišlja? Da si ti neka kurvetina?", vikala je neurotično mašući rukama i više nisam bila sigurna da Ina ne "pudra" svoj prčasti nosić.

"Sumnjam da misli da sam ja jedina kurvetina ovdje", dobacila sam sa smiješkom, već umorna od njenog moraliziranja.

"A šta bi to trebalo značiti?", urlala je, unoseći mi podivljalu facu u lice.

"Daj, Ina, smiri se. Htjela sam samo reći da nije čudno da to misli. Ipak su nas ovdje pozvali i da se, kako je to Karlo rekao malo zabave, istina bez našeg znanja, ali naposljetku, i ti i Maja se jebete s vašim platišama."

"Ja se ne jebem sa svojim platišom, već s muškarcem koji mi se sviđa.", siktala je kroz zube. Shvativši da joj je njen nemoral bolna točka, odlučila sam joj dati za pravo.

"Istina. Ali Maja se ne jebe zato kaj je zaljubljena", prebacila sam sad krivnju na Maju iako je upravo ona bila moja spasiteljica one večeri. Zbog toga sam je vrlo cijenila.

"Moram ti nešto reći u povjerenju", šaptala je.

"Maja je kurva. Znaš, jebe se za pare. Ona je znala gdje dolazi, ali nije znala da mi to ne znamo."

Nije me iznenadila ta vijest. Nekako sam s vremenom to i sama zaključila. Njen životni izbor bio mi je nepojmljiv, ali bila je činjenica da je Maja ljudina. Neprestano me iznenađivala filantropskim razmišljanjima i djelima. Poslije sam načula da je kurvanjem zarađivala majci obo-ijeljoj od raka za lijekove. Znam da zvuči otrcano, ali za Maju sam sigurna da je imala jak razlog za „kurvanje“, ako je to uopće istina.

"Čujem da si pozvana u Herceg Novi?", uzbuđeno je dotrčala Maja u sobu.

"Ludilo. Stvarno ti zavidim. On je prekrasan, i još k tome takav džentlmen."

Morala sam se složiti, što je dodatno razbjesnulo Inu.

"Ma o čemu vas dvije pričate? On je sirovina. Tko zna što sve namjerava s tobom činiti. Možda te proda u bijelo roblje", Ina je gubila živce

"Ako si tako zabrinuta za nju, što si je uopće zvala u Mallorcu?", Maja ju je prostrijelila pogledom, kao da zna nešto što ja ne znam. Više me ne bi iznenadilo da je Ina ipak imala punu informaciju o tom putu.

"Gle, ja mislim da si luda ako ne odeš!", sad se Maja prijateljski obratila meni.

"Ne, neće ići sama. Ja sam odgovorna za nju i ja to ne dopuštam."

"Ne, Ina. Ja sam jedina odgovorna za sebe i ja idem", odlučila sam završiti raspravu i po prvi put u životu suprotstaviti se Ini. Onda je uslijedio niz dobronamjernih savjeta, pa i suze, ali ustrajala sam u odluci, ako ni zbog čega drugog, onda u inat Ini.

Predvečer, navratio je Karlo. Bio je zadovoljan mojim izborom.

"Ispravno postupaš. Sunny je sjajan momak i pravi kavalir. Baš sam pričao Ini, kad mu se sviđa neka žena, prema njoj se odnosi kao prema kraljici."

"Ini?", ponovila sam

"Da. Drago mi je što te je nagovorila. Zapamti što ti kažem. To što će ti moj prijatelj priuštiti, sjećat ćeš se do kraja života."

Ako su do tada postojale ikakve sumnje, sad su zaista nestale. Nakon dugogodišnjeg iskustva napokon sam si potvrdila da je nešto ispravno ako se Ina tome protivi i obrnuto. Nisam ju mrzila zbog toga. Samo sažaljevala.

Karlo mi je ostavio još dvije tisuće maraka koje mi je dugovao za snimanje. Ovaj put sam postupila pametnije i spremila novce za "ne daj Bože" priliku. Ujutro me dočekala limuzina i odvezla do aerodroma, a tamo me je čekao on.

"Drago mi je što te vidim...", poljubio me u ruku, "...a sad bi trebali požuriti jer samo što..."

"Oh, Bože!", prekinula sam ga, primijetivši policajca. Od uzbuđenja mi nije palo na pamet da s hrvatskom putovnicom bez vize ne mogu ući u Crnu Goru.

"Ja n-ne-nemam vizu", promucala sam razočarano, a pomalo i u strahu od njegove reakcije.

"Nemaš vizu?", pogledao me oštro i meni su doslovce zaklecala koljena.

"Vidiš, imaš vizu. Ja sam tvoja viza", nasmijao se. Nisam znala o čemu govori, ali nisam htjela postavljati dodatna pitanja. Dovoljno mi je bilo da nije ljut zbog vize.

Jurili smo po aerodromu nekim čudnim putevima, ne čekiravši karte i bez zastajanja za sigurnosne provjere i kontrole putovnica. A onda smo se našli pred preslat-kim malim aviončićem i sve je bilo jasno. Sunny ima svoj avion, i to ne bilo

ibs@crostuff.net

kakav. Ne kužim se u avione, ali tako luksuzno opremljen nikad nisam vidjela. Osim na filmu. Zavalili smo se u udobna kožna sjedišta i uz čašicu šampanjca i moju omiljenu pjesmu Luisa Miquela, "Besame mucho", zaljubljujivala sam se u misterioznog Sunnvja.

U ZLATNOM KAVEZU

Sjedim u sobi hotela "Avala", sama. Iako je sve započelo bajkovito nastavak dana nije bio takav. Stigli smo u Pod-goricu. Viza mi zaista nije bila potrebna. Nitko me čak nije tražio ni putovnicu. Sunnv je popljuvao moje nove Samsonite kofere - koje sam si jedvice priuštila i do tog trenutka bila vrlo ponosna na njih - i dao mi dva soma švicarskih franaka da kupim nove, kožne. Otišao je za poslom, ostavivši me u sigurnim rukama dvometarske mrge, čiji zadatak je bio odvesti me i smjestiti u odgovarajući budvanski hotel. Mrga je bio neki asocijalan tip. Davao je šturu odgovore na brojna pitanja, a duhovite primjedbe ostavljale su ga ravnodušnim. Toliko me isprovocirao svojim ponašanjem da sam zaigrala i na kartu seksipila. Uz ispriku da mi je neizdrživo vruće skinula sam plavi Dolce Gabbana topić, i ostala tek u prozirnomo baby blue grudnjaku. On je i dalje pomno pratio cestu potpuno nezainteresiran za događanja na suvozačkom sjedištu. Poslije sam saznala da je profesionalni tjelohranitelj i da bi bilo kakav prisniji razgovor ili samo krivi pogled značio kršenje poslovnog kodeksa, tj. momentalni otkaz.

U Herceg Novom, sam jedva dočekala da pozovem Jacu i dogovorim susret. Trebalo mi je deset minuta da ju uvjerim da sam zaista u Crnoj Gori i da to nije neslana šala. Pola sata kasnije pile smo kavu uz plažu, a ja se nisam mogla nadiviti dječici. Vrijeme je prolazilo toliko brzo da nismo primijetile kako je već pao mrak, a kafić na plaži postao prava oaza savršenih, preplanulih tijela, muških i ženskih, od kojih su neka vješto mrdala guzom u vatrenom latino ritmu. Upravo se jedna takva pozadina polugole blondine približavala pospanom licu male Antee kad smo shvatile da je krajnje vrijeme za polazak. Srećom, uspjela sam odgovoriti Jacu da me otprati do hotela pa je izbjegla zastrašujući prizor koji me tamo dočekaao.

Trojica men in black primijetila su me, pojurila, zgrabila i ugurala u mercedes. Sve je to izgledalo kao scena iz akcijskog filma. Toliko se brzo odvijalo da se nisam imala vremena ni uplašiti. Radilo se o profesionalcima. Čekala sam u autu, šuteći i nadajući se da će netko od momaka koji su sjedili u autu prvi progovoriti i objasniti mi što se događa: jesam li zarobljena, oteta... Nakon desetak minuta visok, mršav muškarac, odbojne face otvorio je vrata, dao znak momcima da izađu i pridružio mi se na zadnjem sjedištu. Tek tada, kad sam ga ugledala, prošla me jeza i više nisam bila sigurna u sretan ishod cijele situacije. Mirnim, meni iritantnim glasom upozoravao me kako se ovo više ne smije ponoviti.

"Odlazak iz hotela bez najave je nedopustiv", ponovio je više puta. Navodno me gospodin Sunnv poželio čuti i poprilično se naljutio, shvativši da me nema u sobi. Pogotovo ga je razljutilo što nitko od njegovih ljudi koje mi je stavio na raspolaganje, nije imao pojma gdje sam.

Dao mi je mobitel kako bih mogla u svakom trenutku biti dostupna velikom gazdi. Moje sunašce javilo se poslije ponoći, napokon. Obavijestio me da dolazi sutra navečer i da ga čekam spremna. Za što točno i kako spremna nije rekao. Ali nema veze. O tome ću razmišljati sutra.

Naravno, idući dan se nije pojavio. Ja sam ipak smogla hrabrosti i zatražila ga dopuštenje da povremeno izađem s familijom na plažu, sok i u lunapark. On je to sve velikodušno dopustio organiziravši mi stalnu pratnju. Nisam znala čini li to kako bih se ja osjećala sigurnijom ili kako bi sebe zaštitio od mogućeg bijega još nekonzumirane robinje. Zvao bi povremeno da provjeri treba li mi šta, imam li još novaca ili nekih posebnih želja. Željela sam ga vidjeti, ali to sam prešutjela. Nikad nisam bila tip koji olako pokazuje emocije. Novaca sam imala i previše, tri tisuće franaka ne može se potrošiti u tri dana. To jest, vjerujem da može, ali s obzirom da nikad nisam držala toliko novaca na hrpi, dovoljno mi je bilo samo da ih gledam.

A onda se smilovao i posjetio me. Nakon tri dana. Nenajavljen. Srećom, bila sam svježije istuširana i obučena. Izveo me na večeru, ne romantičnu kako sam se nadala. Na večeri je bilo desetak ljudi. Muškaraca poput njega, samouvjerenih, bogatih, opasnih. Gotovo svaki imao je svoje osiguranje i silikonsku ljepoticu u kratkom miniću uza sebe, za razliku od mene, ukrašenu skupocjenim nakitom.

"Vidiš kako moja Sneki šija, kao novogodišnja jelka!", ponavljao je jedan debeljuca, stiskajući anoreksičnu djevojku prenapumpanih sisa. Ona se samo veselo smješkala, glumeći zaljubljenost, a ja sam se pribijavala da joj debeljkio svojim ogromnim, masnim šakama ne ispuše te njene petice. Poslije večere svratili smo u neki narodnjački klub. Vrckavoj, plavoj pevaljki ozarilo se lice kad je ugledala mog Sunnvja. Cijelu večer pjevala je samo za njega, skačući po stolu i unoseći mu sise i guzice u njegovo zadovoljno lice. On bi povremeno svoje zadovoljstvo pokazao trpajući stotice maraka u njen bogat dekolte, a i ja bih kipila od ljubomore. Ustala sam kako bih pokazala da i ja umijem zavoditi sisama i guzicom. Prišao mi je, obuhvaćajući svojim snažnim rukama moju guzu i priljubljujući me uz svoje nabijeno tijelo. Pripremala sam se za strašan poljubac, a on mi je tek licnuo uho, upitavši me volim li Dom Perignon.

"Nikad nisam probala Dom Perignon", rekla sam.

Začudo me promatrao, kao da sam mu upravo priznala da nikad nisam oprala zube. Već iduću minutu napijao me ukusnim šampanjcem i smijao se mojim izljevima ljubavi koje sam mu šaputala na uho. Rekla sam da ga volim, i da se želim udati i roditi mu dijete. Potkraj večeri ispratio me do hotela i, suprotno mojim očekivanjima, nije se pozvao u sobu, već me nježno poljubio i poželio mi laku noć, uz obećanje da mi je sutra cijeli dan na raspolaganju.

Sutradan se nije javio. Smatrala sam da je to zbog mog pijanog ispada od sinoć i bilo me je sram. Tek kasno uvečer, na vratima sobe, dočeka me buket cvijeća. Nije bilo posvete ni isprike, ali pretpostavljala sam da je od njega. Narednih dana odvijao se sličan scenarij. Pozvao bi me na piće, ručak ili večeru, sve izgleda idealno, on zainteresirano i onda poput Pepeljuge nestane u noći. Sve do jedne večeri kada me poveo na druženje s njego-vun prijateljima u disko klub. Ignorirao me cijelu večer veselo čavrljajući s jednom od pratiteljica njegovih prijatelja. Plavuša je, bez obzira na muškarca s kojim je stigla, djelovala zainteresiranija za mog Sunnija. A onda ga je pomilovala po vratu i ja više nisam mogla podnijeti to poniženje. Ustala sam i pojurila prema izlazu, ne pozdravivši društvo, kako ne bi primijetili suze koje su se slijevale niz rumene obraze i ostavljale prljave tragove rastopljene maškare. Sunny me sustigao na izlazu.

„Šta je bilo, mala, zašto plačeš?“, pitao me zabrinuto.

„Ništa. Samo želim ići u hotel.“

„Odbacit ću te, samo mi objasni šta se dešava. Jel te neko uvrijedio?“

„Da. Ti si me uvrijedio. Cijelo vrijeme me ponižavaš. Malo me griješ, ljubiš, pa onda flertuješ s nekim glupa čičama“, rekla sam bijesno, a potom još snažnije provalila u plač.

„Ludice mala. Pa ti si se zaista zaljubila!“, rekao je tiho, primaknuvši me sebi i snažno zagrlivši.

Napokon smo vodili ljubav. Ili je to bio samo prljavi seks, neuprljan ljubavlju? Kako god bilo, bilo je savršeno. Bio je nježan, neizmjereno nježan, dugo me ljubio po cijelom tijelu, uvodio onako neiskusnu u čari seksa, praktično poučavao, nikuda nije žurio. Govorio je da se ljubi iznimno rijetko, za njega je poljubac bio nešto što se događalo samo u najvećoj bliskosti, sa mnom se tako dugo ljubio. Željela bih to činiti opet i opet, mada sumnjam da će se ikad više ponoviti. Hvalio me kako mu odgovaram i kako nikad nije upoznao ludu osobu: totalna klinka je nakon nekoliko sati poznanstva s njim sjela u avion, prešla granice bez dokumenata, pobjegla njegovim ljudima, izgledala zadivljujuće, prirodno bila obdarena kao silikonke njegovih prijatelja, bez kompleksa priznala da nije pila Dom Perignon, prepustila mu se i pokazala talent... Jedino nisam bila baš sigurna je li sve to kompliment. U svakom slučaju pozvao me i sljedeće ljeto na more, ali u njegovu kuću. Sumnjala sam da će biti išta od toga. Čovjek s tolikim mogućnostima sigurno će me zaboraviti već iduće minute, bila sam uvjerenjena. Iz revolta odlučila sam već sutra otputovati za Zagreb. Želim biti prva koja će otići.

Na moju žalost, nije bio nešto posebno razočaran mojom odlukom. Ispričao se što nije mogao više vremena provesti sa mnom, obećavši kako će sljedeći put biti bolji. Pitao me trebam li novaca za put. Sramežljivo sam odgovorila kako mi je ostalo još i previše. Čudio se mom odgovoru, nazvavši me neobično skromnom i dragom djevojkom, izvadio bunt novčanica od po tisuću maraka i pružio mi. Gledala sam ga nepovjerljivo. Tretira li me time kao neku kurvicu. S druge strane, nije li to malo previše novaca za jednu kurvu?

"Nemoj ni razmišljati o tome da ne uzmeš. Ne želim te poniziti.", nježno mi je šaputao na uho kao da čita misli. "Zaista mislim da si divna osoba i želim ti pomoći i omogućiti da nikad u životu zbog neimaštine ne budeš prisiljena u činiti nešto protivno tvojim načelima. OK? I, molim te, obećaj da ćeš se ostaviti tog manekenskog posla. Nije to za tebe. Karlo mi je ispričao što se dogodilo u Mallorci." Poljubio me još jednom, uzeo moju jeftinu torbicu i napunio je markama. „Ako ništa drugo, bar promijeni agenticu!“, rekao je za kraj.

Sofer me odbacio do hotela. Bila sam preuzbudena za odlazak u krevet. Sjela sam u bar, kako bih popila nešto žestoko. Piljila sam u torbicu, zamišljajući koliko vrijedi u ovom trenutku. Stol do mene sjedio je neki suviše glasan par.

"Dobra je ova mala, ha? Šta misliš ljepotice? Bi li ju maznula?", govorio je debeli prasac koji je uspio naslagati 150 kg u svojih bijednih metar i sedamdesetak visine.

"Ma daj, vidi kako je jeftino obučena. Ta se jebe za jednu Coca colu", komentirala je njegova pratnja, ne pretjarano lijepa, ali obučena u skupe krpice, gledajući me pravo u oči podcjenjujućim pogledom.

"Gospođice, što želite popiti?", konobar me prenio iz misli u kojima sam već prepotentnoj idiotkinji nabijala Dolce Gabbana šiltericu s njene ofucane glave u njenu poveću zadnjicu.

"Pa, neko vino. Tj. ne, imate li možda Dom Perig-non?"

"Nemamo. Ali za našu najbolju gošću, nabavit ćemo kroz pet minuta."

"Dogovoreno. Donesite mi u sobu", rekla sam i platila prvom tisućicom iz svoje jeftine torbice.

U TOALETU S JUVENTUSOVOM ZVIJEZDOM

ibs@crostuff.net

Ina je oduvijek znala šta želi postati u životu. Uspješna manekenka. Zahvaljujući bogomdanom izgledu to joj nije bila preteška misija. Ipak, iz nekog razloga, nikad joj nije pošlo za rukom postići zapaženiji uspjeh u modnom svijetu. Ina se, naravno, ne bi složila s mojom konstatacijom. Govorila je da ona nije "svaštarka" i da pomno bira poslove koje će odraditi. Njen krajnji domet bilo je hos-tesiranje na jednom domjenku gdje su se, između ostalih, našli i nogometaši. Ina je mjesecima pričala o tome, kao da je na milanskom Fashion weeku odradila Cavallijevu reviju. Jednom prilikom objasnila mi je kako manekenka nije uspješna dok se ne uda za nogometaša.

"Mikice, draga. Nakon ovog tvog očajnog CD-a jedini način da ispraviš pogrešku je da se spandaš s nekim loptojurcem, znaš?", savjetovala mi je ona, nakon tragičnih kritika mog CD-a "Skandaluša". Mjesecima me je svakodnevno opskrbljivala slikama iz novina mladih nogometnih nada i već afirmiranih prilika. Svake subote tjerala me na dvosatnu torturu gledanja neke od utakmica HNL-a, vjerujući kako ćemo tako pronaći životnog druga i meni i njoj. Ili barem privremenog, koji će skratiti vrijeme do onog pravog. Vremenom sam čak i zavoljela nogomet, ali mi je više imponirao calcio primero. Nikad nisam bila skromna kad su muškarci u pitanju. Juventus i Lazio bili su mi omiljeni klubovi, s obzirom na širok izbor zgodušnih Talijančića. Moj uvjerljivi favorit bio je Pepito Z. Ina je bjesnila, uvjerenjena kako trošim dragocjeno vrijeme na gluposti.

"Mikice draga, znaš da nikad ne ćeš sresti Pepu. Bolje se skoncentriraj na ovog malog Sokotu. To je ipak izglednija prilika", trudila se svom silom preusmjeriti mi afinitete.

"Ne, ne. Ili Pepo ili nitko!", bila sam uporna. Nekoliko tjedana kasnije, spakirala sam svoje nabolje krpice, podigla par tisuća maraka s banke i uputila se prema Torinu, na opće negodovanje obitelji i prijatelja. Bila je to moja prva solo avantura izvan države i moj prvi posjet Torinu. Kao poznata škrtica, platila sam tek kartu za vlak, ali ni jednodnevni boravak u smrdljivim vagonima i čak dva presjedanja nisu umanjili moju ljubavnu euforiju. U Torino sam stigla u jutarnjim satima. Srećom, nedaleko od željezničke stanice ugledala sam sasvim pristojan hotel, a našao se tu i jedan šarmantni Talijan koji mi je kavalijerski ponio nepraktičan i pretežak kožnati Samsu-nite kofer. Bio je to jedan hotel iz lanca Jolly, u kojem su sobe zadovoljavajuće i nije baš ni prejeftin, ali čvrsto sam odlučila potrošiti tih petstotinjak maraka za tri noćenja, pa šta bude - bude.

Dan sam provela spavajući, preumorna za razgledavanje grada i za stvaranje strateškog plana osvajanja novog odabranika. Probudila sam se prekasno za odlazak na večeru i potamanila sve čokoladice iz minibara. No, umjesto zadovoljstva osjećala sam tugu, onu koju donosi samo ćaća i noć u nepoznatom gradu. Nazvala sam Nikolu. On je bio ekspert u tome da ne dovede u dobro raspoloženje.

"Ajde, ajde Mikica, ne kukaj već odi tražiti tog svog nogometaša. Nemaš puno vremena. I molim te, ne vraćaj se u Zagreb bez prstena i kesa. Dosta mi je vas siromašnih frendova!". Bio je u pravu. Imala sam dva dana da ga srestnem i zavedem, a nisam pojma imala kako to u činiti. Na nago tijelo, nabacila sam novi kaput prigodnih Juven-tusovih crno bijelih boja i kožne čizme s visokom petom i krenula u laganu šetnjicu, ne bi li me torinski zrak inspirirao za daljnji pothvat. Tek sam odlučila u kojem ću smjeru krenuti i već me zaprepastila pojava nevjerojatno slična neodoljivom Pepitu. Prošla sam kao svaka prava dama potpuno ignorirajući pogled misterioznog mladića, pritom razmišljajući jesam li previše zalučena Pepinim likom. Opasna je faza kada ga pronalaziš u nepoznatim mladićima. Večer je bila prehladna za razmišljanje, a ulice premračne i prazne da bi godile oku i srcu. Vratila sam se u sobu, sretna jer sam upravo naletjela na neki njegov intervju na telki. Nisam razumjela ni riječi, ali to nije bitno kada izgledate kao on. Zaspala sam sretna, u uvjerenju kako me sudbina vuče u njegov zagrljaj. Ujutro, prerano za moj ukus i potrebe, probudila me recepcionerka i pozvala na recepciju gdje me čeka gospodin. Još uvijek snena, spustila sam se u pidžami, ogrnuvši tek kaput. Tek na recepciji shvatila sam da mene nema tko čekati, da me nitko ne poznaje, niti zna da sam ovdje. Naravno, recepcionerka je, očito, također snena, zabunom pozvala moju sobu, uljudno se ispričala i poklonila mi Ferero Rocher kuglicu. Nisam svadljivog karaktera pa sam prihvatila ispriku i kuglicu, razočarana što ih nema više. Kod mene zadovoljstvo čokoladom nastupa tek nakon konzumiranih 100 grama i traje nekoliko minuta, a potom slijedi puno duže kajanje. S recepcije sam odmah krenula u potragu za trgovinom gdje bih se mogla opskrbiti dodatnim slatkišima koji će mi poslužiti kao stimulans u ovoj stresnoj i zahtjevnoj akciji. Tek sam izašla iz hotela i skrenula iza ugla kad me pogodilo rame muškarca u trku. Toliko me zaboljelo, da sam se uplašila podići glavu kako ne bih otkrila da nešto nije na svom mjestu. Prvo sam dlanom opipala nos, potom ostatak lica - sve je bilo na mjestu - i podigla glavu. A onda je uslijedio novi šok. Del Piero je, glavom i bradom, stajao ispred mene, pridržavajući me rukama i brbljajući nešto za što sam pretpostavljala da su isprike. Nabacila sam smiješak i objasnila mu da ne govorim talijanski.

"Shr ju oke?", pogledao me brižno. Trebalo je nešto vremena da izdešifriram šta me upitao.

"Oh, yes, I am shure, thank you", dobacila sam i posljednji smiješak zahvale i krenula dalje. Pomislila sam kako je ovo dobar znak te da bi mi ovaj dan mogao biti uspješan, a onda se dosjetila kako u svoj onoj strci oko zbuñujućeg poziva i tajanstvenog gospodina nisam oprala zube. Posramljena, vratila sam se u hotel. Zaista moraš biti baksuz da dođeš u Torino i sretnoš predobrog Del Pierra baš u trenutku u kojem se kao esteta inače nalaziš tek kojih par minuta dnevno

ibs@crostuff.net

nakon buđenja. Kao velika obožavateljica Juventusa često sam maštala da se nađem i u zagrljaju glasovitog napadača, ali ovaj zagrljaj u kojem sam se našla nepočesljana, lošeg zadaha i u pidžami prekrivenoj kaputom, više je sličio noćnoj mori.

Vratila sam se u sobu i smjestila u krevet. Najlakši na čin da zaboravim ovu epizodu je da odspavam još malo, odlučila sam. Vrtila sam se po krevetu, ne bih li našla neki umirujućí položaj u kojem mi srce neće iskakati iz grudi. A onda mi se upalila lampica. Ako sam sreća Alessandra na samom izlasku iz hotela, zašto ne bih sreća i Pepita Z nakon cjelodnevné potrage. Potaknuta iskustvom, ovaj put sam se sredila baš onako kako bih voljela izgledati u takvom trenutku. Cista, mirišljava i seksi, odjevena u crno-bijeli kaput krenula sam za nosom. Trebalo je točno 15 minuta da prođem dvije ulice i naletim na srebrnu alfu parkirane pred pekarom i mladića nevjerojatne sličnosti s Pepom koji je, kad sam se dovoljno približila, shvatila sam - bio on glavom i bradom. Prošla sam pokraj njega tek sramežljivo bacivši pogled i bijesna skrenula u drugu ulicu. Svih tih mjeseci maštala sam o našem slučajnom susretu, iduća misao bila bi o strasnim zagrljajima u krevetu, na stolu, na plaži... A nikada nisam razmišljala o vremenu između susreta i zagrljaja. Sto uopće tada činiti? Jedini način bio je ponuditi se otvoreno poput kurve, ali to nije bio moj stil. Nazvala sam Nikolu kako bih mu prenijela svoje uzbuđenje, a možda i dobila koji savjet, premda sam vjerovala da je prekasno.

"Ti samo hodaj, a on će te stići.", govorio je, kad sam ugledala srebrnu alfu, parkirane na kraju ulice i njega van auta kako razgovara na mobitel. Gledao je u mom smjeru i smješkao se. Prošla sam ga, ovaj put nešto duže zadržavajući pogled na njegovom savršenom licu.

"Eto, Nensi, popušila sam i drugu šansu. Fakat sam pičkica!", histerizirala sam na mobitel, a on me smirivao.

"Ma opusti se, Mikice. Bit će i treći put. Samo hodaj 1 potruđi se ostati mu u vidokrugu."

Usporila sam korak, fol gledajući izloge i glasno se smijući Nikolinim forama kako bih ostavila dojam opuštene djevojke koju nije uzdrmao susret s najljepšim muškarcem calcia. Ali više se nije pojavljivao. Još kratko sam njuškala po okolnim ulicama, ne bih li ga ponovno sreća ili barem primijetila njegov auto, a potom razočarana krenula prema hotelu. Propustila sam svoju šansu i jedva sam čekala povratak u Zagreb, a onda me iz misli prenulo nervozno trubljenje iz crne mečke koja se nekako stvorila tik uz moju nogu. Već sam krenula psovati sve po spisku, kad se prozor spustio i sa suvozačkog mjesta provirila glava mog odabranika. Vjerujem da mi je uputio kakav kompliment, s obzirom na jedinu meni poznatu riječ bella, koju je upotrebio više puta.

"No capisco italiano", dobacila sam uz najzavodljiviji smjeh koji sam u tom trenutku mogla složiti.

"English?", upitao me nešto stariji, markantni gospodin s mjesta vozača.

"English is O.K.", odgovorila sam uzbuđeno, pitajući se je li to zbilja ili još uvijek ležim u hotelskoj sobi i sanjam ovaj prekrasan san.

Pepo je odmahnuo glavom dajući mi do znanja da ne govori engleski.

"Where you go?", nastavio je gospodin, za kojeg sam kasnije otkrila da je njegov menadžer.

"I am going to hotel."

"We drive you", dobacio je na lošem engleskom i izašao van kako bi mi otvorio vrata. Ja sam još malo glumila nećkanje kao i svaka nedostižna dama pa im se pridružila u vožnji. Prošla me je po četna trema i već sam dobro ovladala svojim zavodničkim sposobnostima. Hotel je bio toliko blizu da je vožnja trajala tek dve-tri minute, ali dovoljno da me Pepo posredstvom svog menadžera pozove na večeru, poslije treninga.

Ni sanjala nisam tako dobar ishod. Iščekujući tih osam sati, istuširala sam se tri puta, preobukla čak pet, još nekoliko puta popravljala tna ke up. Prošlo je osam sati, a njega još nema. Dosjetila sam se kako mu od velikog uzbuđenja nisam dala broj mobitela pa ni sobe. Jedino što je znao bilo je moje ime, ali bez prezimena nije mu bilo ni od kakve koristi. Pomislila sam kako je sve to mogla biti i šala na moj račun, jer ni oni nisu tražili bilo kakav podatak, osim imena.

Bilo je 8. 45 kad je zazvonio telefon i djevojka s recepcije me pozvala da siđem. Nadala sam se da nije opet neka greška i da će me čekati onaj koga i očekujem. Ovaj put, recepcionerka je pozvala pravi broj, ali me čekao krivi čovjek, njegov menadžer s crvenom ružom u ruci. Premda se radilo o izrazito zgodnom i šarmantnom muškarcu od nekih 35 godina, nikad u životu nisam bila razočarana. On je to primijetio i brzo se ispričao u Pepino ime.

"Znam da izgleda kao prevara, ali Pepi je nešto iskr-slo. Neplanirano mu je došla majka u posjetu. Ali poslao ti je cvijetić u znak isprike i zamolio da dogovor prebacite za sutrašnji ručak", govorio je sporo, mučeći se s engleskim, ali mi je zvučao zaista iskreno. Ili sam već bila toliko očajna da sam bila spremna prihvatiti bilo kakvo objašnjenje.

"A ako želiš, ja bih te pozvao na jednu prijateljsku večericu, da ne ostaneš gladna", nastavio je.

Iako je postojala mogućnost, da menadžer pokuša i nešto više od večerice, prihvatila sam, znajući da je to dobar način da skupim što više informacija o nogometnoj zvijezdi kao i da ostavim dobar dojam jedne mlade, fino odgojene dame koju bi svaki muškarac poželio za djevojku. Kao što sam se i nadala, večer je protekla sjajno. Stefano je bio divan, pravi talijanski džentlmen. Hvalio je Pepita, neprestano napominjući kako je mladić otkinuo kada me ugledao. Zнала sam da pretjeruje, ali je godilo mome uhu. Malo, pomalo i popila sam malo previše koktela. Stefano me morao pridržavati kako bih sigurno stigla do hotela. Smijao se, doslovce me noseći do sobe, tvrdio da nikad nije upoznao osobu koja se oduzme

ibs@crostuff.net

od dva koktelića. Pribojavala sam se da će pokušati nešto prateći me do sobe, ali on je, na moje veliko iznenađenje, samo pomogao skinuti mi kaput, plegao me u krevet i izuo mi čizmice. Izlazeći iz sobe poželio mi je laku noć i rekao da sam stvarno simpatična djevojka.

Ujutro me opet probudio telefon. Već sam se nabrusila da smotanoj recepcionerki opsujem šta joj ide, kad me preduhitrio Stefanov glas.

"Dobro jutro, ljepotice! Evo, Pepo ti je poželio dobro jutro i zamolio da nadeš za njega vremena poslijepodne."

U pozadini sam prepoznala preseksi glas spomenute osobe i već se topila zamišljajući nas u bestijalnoj strasti na zelenom travnjaku posred Delle Alpi.

"Pa ovisi, koja vrsta zabave se nudi", glumatala sam nedostižnu.

"Lagani ručkić poslije treninga", odgovorio je posav-jetovavši se sa šticenikom.

"Samo ručkić?", upitala sam zabrinuto.

"Pepo bi volio organizirati cjelodnevni, ma i višednevni provod, ali ovaj put to je nemoguće, jer već od 18 h mora u karantenu. Sutra ga očekuje teška utakmica."

"Stvarno ne razumijem koja je svrha susreta. Ionako sutra putujem i više se nikada nećemo sresti", napomenula sam to, više kako bi im dala do znanja da nisam neka olaka fufa, koja će se kresnuti s totalnim strancem, samo zato kaj je on Pepito Z, mada je to, nažalost, bila surova istina.

"Pa baš zato. Želi te vidjeti prije puta i propisno se pozdraviti. A već ovo ljeto, isplanirali smo skoknuti do tvoga kraja kako bi te malo bolje upoznali." Znala sam da laže, ali još sam bila samouvjerenja i mislila da će se naposljetku uvjeriti kako sam ja jedina, idealna žena za njega i predložiti mi da ostanem još neko vrijeme u Torinu.

Obukla sam svoj novi Dolce & Gabbana kompletić kupljen za vrijeme jutarnje šetnjice. Kosu sam počesljala u rep, kako bih otkrila lice, potpuno nenašminkano, a tog dana neuobičajeno lijepo. Željela sam mu dati do znanja da nisam jedna od televizijskih bombi, koje općaraju sve dok su pod teškim make upom i svijetlima reflektora, a kad se kamera ugasi i skine šminka ostaju tek neugledni, neprepoznatljivi djevojčurci praznog pogleda i još praznijih riječi.

Oko pola tri pokupili su me pred hotelom. Kako ne bi sve glatko teklo, iznenadili su me neplaniranom "pojavom" u autu u liku vrlo privlačne djevojke. Možda bi mi i odgovaralo kad bi ta djevojka prijateljevala sa Stefanom, ali nekako mi je djelovalo da smo istim motivirane. Smatrala sam se privlačnijom, ali njena prednost bila je jezik i to što ga je tako uspješno nasmijavala. Promatrala sam kako je sladak dok se smije, te tu i tamo uputila koji ljubomorni pogled u njenom smjeru. Kako to kod nas žena ne ostaje nezapaženo ubrzo mi se obratila na tečnom engleskom:

"Pepo i ja smo dugogodišnji prijatelji. Inače sam nogometni menadžer, ali eto, moj kolega Stefano bio je uspješniji i preuzeo mi zvijezdu. Ipak, treba razdvajati posao i zadovoljstvo", zahihotala se na riječ zadovoljstvo te ju ispravila u prijateljstvo.

Sjeli smo u restorančić nedaleko od hotela. Pepo i prijateljica veselo su nastavili čavrljanje, uspješno me ignorirajući. Stefano me je neuspješno pokušavao udobrovoljiti šalama na njen račun. Trenutak kada je "prijateljski" položila ruku na njegov trbuh, opipavajući i komentirajući njegove pločice, bio je poražavajući. Ispričala sam se i pošla do toaleta. Shvatila sam njenu poruku i trebalo mi je vremena i mira da dođem k sebi, prihvatim poraz i smislim zadovoljavajuću ispriku koja će mi osigurati prijevremeni odlazak iz restorana. Osjetila sam potrebu da završim ili barem da se glasno isplačem u sigurnom teritoriju toaleta. Pričekala sam da se teška vrata do kraja zatvore da započnem sa svojim ispadom bijesa, ali se konačnom zatvaranju pripremila muška noga. Na moje oduševljenje bila je to mišićava noga mog Pepa. Nekako teatralno izgledao je njegov ulazak. Pogledao me prodornim pogledom i zavodljivo prošaputao meni nešto nerazumljivo, podigavši mi guzu na rub lavaboa i strasno se priljubivši mome tijelu. Osjetila sam njegova prsa na svojim grudima. Snažno sam nogama obgrlila njegove čvrste guzove i priljubila se uz njega, pokušavši osjetiti kojim dimenzijama raspolaže, je li spreman za akciju i je li moćan onoliko koliko sam zamišljala u svojim mokrim snovima. On me palio nježnim poljupcima po vratu, glasno dašćući i rasplamsavajući moju maštu. Žudila sam za njegovim sočnim usnicama, dok je on, osjetivši to, vješto izbjegavao poljubac, još više me tako uspaljujući. Na trenutak je stao, odmaknuo glavu kako bi mi uputio još jedan značajan pogled, a onda, onako filmski, pojurio prema mojim usnama. No poljubac nije bio nimalo filmski, ni uzbudljiv kao što sam očekivala. Dapače, bio je to najodvratniji poljubac u kojemu sam ikada sudjelovala, a bilo ih je groznih, moram priznati. Previše slinav, mekan, ljigast, svakako nedostojan jednog Pepita. Žrtvovala sam se na kratko, plašeći se da prebrzo ne uzmaknem glavu i ne dam mu do znanja što mislim o njegovom ljubljenu. Kao dio te seksi koreografije, jezikom sam se uputila prema njegovu uhu te napokon položila glavu na njegovo rame, grleći ga, a s krajnjim ciljem da rukavom nove jaknice što neprimjetnije obrišem njegovu slinu s usana i nosa. Nisam mogla u boljem trenutku poželjeti iznenadnu pojavu njegove prijateljice. Ona je bila zadovoljna što nas je omela u činu, a ja još zadovoljnija što me spasila neugodnosti. Na putu do stola dobacila mi je kako ju podsjećam na Pepinu dugogodišnju djevojku, koja je vrlo uspješna fotomodel, i baš je prije dva dana stigla u posjetu svom dragom. To me nije iznenadilo ni razočaralo. Priča o neplaniranom dolasku majke zvučala je neuvjerljivo čak i za slušenu djevojku poput mene.

ibs@crostuff.net

Vrlo brzo, uz pomoć Nikolinog poziva, inscenirala sam da se moram hitno vratiti u hotel, odbivši njihovu molbu da me odbace autom. Bila sam zadovoljna konačnim ishodom. Bolje da zbog lošeg poljupca nisam spavala s njim, nego da zbog dobrog ili solidnog postanem jedna od djevojaka u nizu koje su to u činile. Osobito me razveselio trač koji sam čula od njegovih kolega nekoliko mjeseci poslije. Trač kaže da naš Pepo i nije baš neki...

MINA SKANDAL

Kao i većina klinki, prošla sam fazu kada sam maštala o svojoj svjetskoj karijeri superpopularne pjevačice. Oblačila bih se u mamine večernje haljine, a nedostatke u košaricama za grudi popunjavala čarapama, ne baš precizno našminkanih očiju i usta puštala Nove fosile i meni tada najdražu pjesmu „Dobre djevojke“. Pjevušila bih tako u veliku okruglu četku za feniranje, maštajući da je pravi profesionalni mikrofon i skakala po bračnom krevetu, pretvarajući se da je bina okružena tisućama obožavatelja.

Ulaskom u svijet shoibizza često su mi prilazili kojekakvi menadžeri i nagovarali me da se okušam kao pjevačica. To mi je imponiralo i zaista sam željela pokušati, pogotovo za vrijeme veze s Dudom, jer sam mu blago i zavidjela na njegovoj pjevačkoj popularnosti, ali on je bio onaj koji me od toga odvraćao.

„To je prijav i pokvaren svijet, ako baš moraš, pričekaj da maturiraš“, savjetovao me.

Prošlo je već dosta vremena, Dudo je postao prošlost i ja sam maturirala, kada se pojavio Marko Benčić poznati menadžer mnogih hrvatskih zvijezda i ponudio mi vrlo primamljiv petogodišnji ugovor. Bila je to najkonkretnija i najozbiljnija ponuda i odlučila sam ju prihvatiti. Već su mi dosadila hostesiranja, revije po kojekakvim rupčagama i voditeljski posao na televiziji koji je bio mizerno plaćen. Ovdje mi je bila obećana fiksna plaća koja je premašivala maminu i 50 % od nastupa kojih je, po njegovoj priči, trebalo biti i više nego što bih realno mogla odraditi. Nakon potpisivanja, odmah se bacio u potragu za pjesmama, nešto u stilu Garbagea, kako sam uvjetovala, jer me tada još prala ljubav prema urbanom zvuku.

Nakon tjedan dana, javio je da je našao hit. Bila sam oduševljena, već se videći na prvom mjestu svih top-lista. Došla sam snimiti svoj prvi hit u studio ili, bolje rečeno, neki polumračan i hladan sobičak, no to me nije pokolebalo, jer je želja da napokon čujem svoju pjesmu bila prevelika. Bradati, malo punašniji muškarac po imenu Pero, nezainteresirano je pustio pjesmu i uvalio mi komad papira na kojemu su bile ispisane riječi. Već s prvim taktom shvatila sam da to ne zvuči kao Garbage, nego više kao neka neuspjela pjesma Lepe Brene.

Pero je promuklo pjevao nadglasavajući muziku, kako bi mi pokazao kako bi pjesma trebala zvučati. Dvaput smo prošli pjesmu, a onda me odveo do nekog još mračnijeg sobička od koja dva kvadrata, nabio mi slušalice na uši, namjestio mikrofon i rekao: „Sad pjevaj!“.

Zapahnuo me njegov zadah po pivu i cigaretama. Mislila sam da ću se onesvijestiti. Posao pjevača očito nije bio glamurozan kako sam zamišljala. Dudo je bio u pravu. Kao i uvijek.

Krenula je muzika i sramežljivo sam zapjevušila.

„Ona je tvoja žena, ona sve ima

Majka je tvojim sinovima

1 sve što radi tako ispravno čini

Ja sam tvoj podsjetnik na grešne čini“

„Glasnije, glasnije!“, nervozno urla Pero, „Kako to pjevaš? Kao da ti je slon prdnuo u uho.“

Nastavljam malo glasnije, susprežući se da ne zaplačem:

„uglavnom osjećam se jadno i bijedno Zaživim samo dva tri sata tjedno Za ljubav tvoju ja i ne pitam Ti voliš samo kada odjeću skidam“

„Stani malo.“, Pero prekida snimanje urlajući. U tom trenutku se pojavljuje Marko i Pero malo smiruje strasti, sada puno pažljivije objašnjava Marku kako pjevam bez imalo emocija.

„Ajde Mina, opusti se i zamisli to o čemu pjevaš, ti si jedna, tužna nesretna žena, zaljubljena si u muškarca koji ti ne može uzvratiti ljubav, jer je u sretnom braku. Hajde, pa znaš kako je to!“, objašnjava mi menadžer pažljivo.

„Zapravo i ne znam. Nikad nisam i ne bih bila s oženjenim muškarcem. I ova pjesma baš i ne zvuči kao Gar-bag.“, ljutila sam se.

„Mina ovo je hit. Severina bi ubila za ovu pjesmu“, sada će malo nervoznije. „Osim toga, najbitnija je prva pjesma, treba nam hit, da te učinimo zvijezdom, a poslije možeš pjevati šta te volja. I operu ako hoćeš.“

„Pa onda, bolje da ju ne otpjevam, da me Severina ne ubije, radije ću joj prepustiti taj hit“, rekla sam sarkastično.

„Daj Mina, uozbilji se. Ako si dobra pjevačica, sigurno možeš otpjevati pjesmu i iznijeti prave emocije bez obzira poznavala neke osjećaje ili ne. Ajde, molim te. Moramo to što prije završiti, dogovorio sam premijerno puštanje pjesme već sutra na radiju.“

ibs@crostuff.net

„Zar pjesma može biti gotova do sutra?“, upitala sam nepovjerljivo.

„Ništa se ti ne brini, samo pjevaj.“

Pero je pustio muziku, a ja sam nastojala uživjeti se u ulogu ljubavnice.

„grešnica sam, izdajica, kradljivica, pohotnica Bestidnica, divna lica, tvoja ja sam ljubavnica Lik sam tvojih sramnih želja, suvlasnica tvoga tijela Grešnica sam koja moli da je tvoje srce voli“

Sada sam nešto sigurnije pjevala refren. Nije bilo prigovora s druge strane.

Pjesma je zaista bila završena sutradan. Nije zvučala kao Garbage, nije zvučala ni kao hit, ali ipak, bila je moja bebica i bila sam subjektivna kada je ona u pitanju. Nisam primijećivala nedostatke u lošoj produkciji, ni fal-ševe u svome neistreniranom glasu. Tu i tamo, čula bih pjesmu na radiju, snimili smo i niskobudžetni spot, koji se poprilično vrtio po lokalnim televizijama, no nisam primijetila da postajem poštivana pjevačka zvijezda kako je to Marko obećavao. A onda sam dobila svoju prvu naslovnicu kao pjevačica. Marko me ushićeno nazvao.

„Sredio sam ti naslovnicu, skandalušu. Tko je car, ha?“, urlao je na telefon

Pojurila sam do kioska u kućnom ogrtaču. I onda sam ugledala naslovnicu. Nestao je osmijeh s mog lica.

„Grešnica Mina otima oženjenog muškarca!“, bio je veliki naslov i podnaslov „pjevačica neuspješnog hita 'Grešnica', poznata po svojim skandalima ljubi s oženjenim starijim muškarcem.“

Nervozno sam listala novine nadajući se da je sve to neka greška i da je u tekstu objašnjeno kako je to tek tema pjesme "Grešnica". No, utjehe nije bilo. Tekst je govorio kako sam našla nekog 30 godina starijeg, oženjenog poduzetnika. U tekstu su više puta spomenuli kako sam majstorica skandala i kako bi me trebalo prozvati Mina Skandal. Bijesna sam nazvala Marka i poručila mu da zove urednike i traži demanti.

„Ali Mina, ta priča je super. Znaš koliko žena dijeli takvu sudbinu. Sve one će se poistovijetiti s tobom i zavoljeti tvoju pjesmu. Osim toga, naslovnica ti je donijela prve gaze.“

„Gaze?“, pitala sam malo smirenije.

„Da. Za vikend ideš u Frankfurt, a sljedeći vikend u Pulu i Medulin. Postala si zvijezda, Mina Skandal.“

Ta prokleta naslovnica mi je srušila snove i trebale su mi bilo kakve riječi utjehe. Odlučila sam mu povjerovati, bar još jedan put. Gaze su prošle solidno, no ipak ne dobro kako se Marko nadao. CD "Skandaluša" koji smo snimili imao je previše negativnih kritika i nije dao niti jedan hit. Čak ni pjesma "Divlja mačka", od koje je Marko toliko očekivao, nije se proslavila kod ljubitelja narodnjačkog zvuka.

„Gle, ta pjesma bila bi hit, pa taman da ju otpjeva i moja baka.“, objašnjavao mi je veselo, istinski vjerujući u ono što priča.

„Divlja sam mačka koja srce ti lomi, ako te smeta, ti me pripitomi, divlja sam mačka koja ludo te voli, na čudan način za ljubav moli“, pjevao je refren. "Slušaj te riječi, to su riječi hita."

Kad je shvatio da se čak ni ljubitelji turbo-folka ne slažu s njegovim procjenama, odustao je od svoje pjevačke zvijezde Mine Skandal.

Skužio je da ga previše koštam i da sam neisplativa roba za daljnje financiranje, pa smo, na obostrano zadovoljstvo raskinuli ugovor.

I tako sam ostala Mina Skandal.

TATA PIŠE DA SAM KURVA

U osamnaest godina mog života otac mi se u prosjeku javljao jednom godišnje, s tim što se posljednje četiri, točnije onoliko koliko sam medijski eksponirana, nije javio nijedanput. Ne mogu reći da mi to nije odgovaralo, budući da mi je svaki njegov poziv ili posjet samo štetio. Nesigurnoj, pomalo iskompleksiranoj tinejdžerki ne pomaže kad joj otac kaže kako mu je važna koliko i bilo koje drugo dijete na ovom svijetu. Pogotovo kada zna koliko joj otac permanentno prezire i omalovažava cijeli ljudski rod. Ulazeći u showbiz znala sam da će me to trajno udaljiti od njega, a to i jest bio jedan od mojih ciljeva. Tata je oduvijek mrzio ljepotice, mišice, manekenke, pisao pisma organizatorima smotri ljepote...

Ipak, od njega nisam očekivala pismo na više stranica. Pismo je napisao povodom skandala u kojem me tiskano žutilo optuživalo za veze s nekolicinom srpskih nogometnih reprezentativaca, počevši od Save Miloševića. Otac, potpuno neupućen u vjerodostojnost tog tjednika, nazvao me ispraznom i glupom bjelosvjetskom kurvetinom, usput optužujući moju majku i tetke za loš utjecaj. Majci je poželio da se slučajno posklizne i padne s petog kata dok bude prala prozore, jer to jedino što zaslužuje. U nastavku pisma priložio je ulomak iz jedne od knjiga koju je - teško je reći napisao, jer se radilo o zborniku citata o ljepoti i ljepoticama skupljenih sa svih strana i stavljenih među korice - navodno istinitu priču o sadašnjici bivše manekenke, uz napomenu da sam to ja za deset godina. Priča nekoć slavne ljepotice ide ovako.

Fani Trend, to je moje umjetničko ime. Usvojila sam ga kad sam "ordinirala" u Ritzu. Da, zagrebačkom Ritz baru; znaš onaj čumez na trgu. Iz crnih zidova izbija vlaga, noge ti propadaju kroz truli pod, vrata su toliko iskrivljena da se ne mogu

ibs@crostuff.net

zatvoriti, taj ostatak od prozora ne smijem dodirnuti da skroz ne ispadne. Vidi na čemu spavam - sve je gnjilo, puno vlage, sperme, mokraće. Ne samo žohari, prošetavaju se ovuda i štakori. Da vidiš kako je to kad štakor stane ispred tebe i gleda te ravno u oči... Krenem prema njemu, zamahnem, on ni da mrdne - gleda me u oči i sikće.

Ne mogu plaćati bolju sobu. Ja malo zarađujem. Meni dolazi zadnji ološ. Pa pogledaj me - ja sam bolesna, iz-nakažena. Vidi ove brazgotine po licu, čovječe, meni su staklo tucali na licu, sise su mi probadali žicom. Vidi ove brazgotine na trbuhu i bedrima. Da, bičevanje. Tko bi me takvu htio, tko bi me pustio u stan?! Meni ovdje dolaze ljudi koji se nisu od rođenja kupali i presvukli. Ljudi gnjili kao što sam i ja. Ja se stvarno jebem s najjadnijim ljudima. To je samo dno prostitucije. Ma kakvi tragovi ljepote, čovječe! Vidiš da sam sva u lišajevima, koža mi se ljušti, gotovo sam o ćelavila, zubi mi ispadaju, desni su mi doslovce sagnjile. Dodaj mi flašu, moram malo popiti. Ma tu je, na podu, do moje glave.

Počela sam kao i većina drugih djevojaka. Prvo sam završila školu za manekene i fotomodele. Kod Jože Cinika. Taj frajer 20 godina samo štanca manekene i fotomodele. I gospodin od toga fino živi. "Osposobio" nas je na tisuće. Čujem da sad ima tečaj za male manekene - do deset godina. Napredujemo! Kakva diploma! Jest, on svima obećava diplome, atraktivan posao, putovanja, dobru zaradu, svjetlost reflektora...

To su govna - njegov tečaj sastoji se od desetak sati hodanja, onog kozjeg hodanja, a to podu čava neka starija manekenka. Za uplaćeni novac dobili smo nešto kao potvrdu, ali bez žiga i bez potpisa.

Pošto sam to popušila, javila sam se na natječaj jednog ženskog modnog magazina za nekakvu Novu djevojku godine; tako se nekako zove ta akcija. Bila sam prva pratilja. Te sam se večeri, na izboru, doslovce kupala u šampanjcu. Osjeća sam se kao kraljica. Imala sam najmanje pedeset ponuda za brak i barem dvaput toliko za razne poslove kojim bih, navodno, postala multimilijarda-derka. Uvažila sam sugestiju urednice tog modnog lista i nas šest djevojaka, koje smo "ostavile najbolji dojam" osvanule smo u Milanu. Modni centar Europe - san svake ljepotice. Naš "svjetski" modni fotograf, objasnio nam je da ćemo napraviti veliku karijeru ako budemo slušali poslodavce. Mene je dodijelio nekom kitu iz Amerike. Zamisli samo u čemu se sastojao moj posao. Trebala sam često putovati u Zagreb, jasno s imidžem manekenke koja radi u Milanu, ishoditi druženja s nekim visokopozicioniranim političarima iz Hrvatske. No, imena ti neću reći. Trebala sam se s njima tucati, saznati neke stvari - sve mi je precizno objašnjeno - to detaljno prenositi poslodavcu i na kraju - izazvati skandal, kompromitirati ih. Jesam, pokušavala sam, ali nije išlo. Jasno, nogirali su me.

Ne znam za sve, ali znam da je druga pratilja neko vrijeme radila u jednom luksuznom baru kao animir-dama, a jedna druga djevojka kao "djevojka za iznajmljivanje". Kad sam kasnije povezala neke stvari, postalo mi je jasno da su ovi silni natječajci za razne mišice zapravo traženje kvalitetnog kadra za višu prostituciju u Europi, a i za neke druge sumnjive poslove.

Vratila sam se u Zagreb kao manekenka koja je uspjela u inozemstvu. Tu me odmah ugrabio jedan poznati butiker. Zaposlila sam se kod njega. On je odmah uredio da se pojavljujem na duplericama tiražnih listova, u trač rubrikama žute štampe, popularnim TV emisijama. To mi je strašno godilo. Tako sam zapravo postala fotomodel. Zauzvrat trebala sam smekšavati i zabavljati neke važne ljude. Prvo sam trebala smekšati jednog inspektora kod kojeg nisu palili nikakvi pokloni, čašćavanja i te stvari. Znaš, ima ljudi koji su, kao tobože nepotkupljivi, strašno principijelni. Ali nema tog poštenjačine koji neće pasti na dobru, mladu pičku. Kad je taj strah i trepet od inspektora postao gazdin čovjek, dobila sam finu nagradu.

Tako, oko dvije godine, radila sam kod tog butikera. Ha, drugi slu čajevi? Ima toga koliko hoćeš... Dodaj mi još tu flašu... Sve su to poznate stvari. Pa dobro. Dođe tako neki "važni čovjek" i hoće gledati kako masturbiram. Njih dvojica sjede, piju šampanjac, ja ležim do njihovih nogu. Masturbiram, a frajer ustane i drka i prospe *ni spermu po licu. Onda hoće da mi piša u usta. A jest, pišao je. Onda dođu neke sirovine i hoće gledati kako se ševe dvije ženske. Da, imao je gazda još djevojaka za te svrhe. Neki frajer, on je čini mi se, neki filmadžija, uživao je u tome da me maže govnama po cijelom tijelu. A jebiga, sve je to nekako bilo normalno. Dobro, neke stvari su mi se gadile, ali su nam stalno govorili - posao je posao. Meni je užasno puno značilo da se pojavljujem u novinama; to je poseban osjećaj, ne mogu to objasniti. Pa ono kad na ulici osjetim poglede drugih ljudi koji me prepoznaju i dive mi se, pa saznanje da će me tamo u mojoj provinciji vidjeti na televiziji, znaš, imaš osjećaj da si uspio u životu, nadmašio druge.

Jednog frajera nisam organski podnosila. A gazdi je bio jako važan jer je bio urednik vrlo popularne TV emisije. I kad je trebao doći "puding vanila", tako sam ga zvala, morala sam se posebno pripremiti. Tako da sam popila nekoliko konjaka. On je volio da, dok oni sjede za stolom, žderu i loču, ja klečim ispod, i naizmjenično im pušim. Osim toga on je tražio da se stalno divim njegovoj ljepoti, da budem zaljubljena u njega. I volio se slikati s ljepoticama. Sječem se, na onoj putujućoj reviji po Jadranu, stojimo na palubi broda u zadarskoj luci, on i ja zagrljeni. On šarmer, smješka se brojnim obožavateljima na rivi, a jedno dijete s bakom, mašući "stričeku s televizije", padne u more podno naših nogu. Dijete se utaplja, starica zapomaže, a on se ne da zbuniti - grli mene i smješka se obožavateljima.

Gazda me nogirao poslije dvije godine. Nije mi rekao pravu istinu, ali kad sam čula priče drugih djevojaka, bilo mi je jasno zašto. Njegovi važni ljudi trebaju frisko meso.

Onda sam se učlanila u ono manekensko društvo kod onog slatkorje čivog čičice. Kao poznato lice, počela sam sudjelovati na modnim revijama. Puno sam nosila i ubrzo ušla u špicu YU manekenstva. Mada, odmah u po četku mi je objašnjeno kako se poslovi teško dobivaju, kako se konkurencija služi svim sredstvima, da poslovnog partnera treba tetošiti i čuvati kao kap vode na dlanu i tako to. Ne, nije mi to govorio šef, on se držao dosta službeno, s ve činom djevojaka bio je na distanci. Nas nove djevojke pripremali su neki stariji dečki, stariji manekeni, njegov provjeren kadar. Jasnoprvo su me ševili oni. Normalno, ševala sam se s poslovnim partnerima. Tko? Pa to su direktori raznih tekstilnih firmi, robnih kuća, sajmovi i tako to... Tako su se dobivali poslovi, veći honorari. Pa to se uglavnom događalo u hotelima poslije modnih revija... Ne, perverzija je malo bilo. Ili klasika ili grupnjak. Ponekad redaljka.

Prvi grozni zajeb mi se dogodio poslije jednog orgijanja u Mokricama. Neki su me tipovi, mrtvu pijanu, odvezli u neki motel u Zagorju. U sobi su mi za jedan krevet vezali lijevu ruku i nogu, a za drugi desnu. Onda su razmicali krevete, valjda do granice rastezanja, a da me potpuno ne raščereče. Kad su tako fiksirali krevete, počeli su me bičevati. Dok su me dvojica tukli, druga su dvojica drkali. I obrnuto. Poslije se ni čega ne sjećam. Došla sam svijesti drugi dan u bolnici. Liječnici su mi iz pičke izvadili više olovaka, čavlića, pa palidrvca, opuške, čep, otvarač za flaše i ne znam što još sve ne. Dodaj mi tu flašu. Na bedrima i trbuhu imala sam 48 kop čiči. Vidi ove masnice - sve je to bila rasječena koža.

S manekenstvom je bilo gotovo. Pokušala sam raditi kao fotomodel, ali je sve teže išlo. Od svih silnih obožavatelja, prijatelja, odjedanput - nigdje nikoga. Uхватиła me panika. Nisam se trijeznila. Da zlo bude veće furala sam s jednim frajerom koji se fiksao. Nije imao lovnu, uglavnom sam ga ja snabdjevala. Znaš što mi je uradio kad nisam više imala love? S još dvojicom narkomana odveo me u neku kuću, ne znam čiju, negdje kod Bizeljskog, vezali me i počeli mučiti. Čekićem su mi tucali staklo na licu. I to nije ono najgore. Dodaj mi flašu. Probadali su mi žicom sise, evo, vidiš, kako je bilo...

Poslije toga sam pobjegla u Trst. Tamo sam se ševala po kolodvorskim klozetima za sitnu lovnu, dok me Talijani nisu protjerali. Onda čujem da je moj frajer riknuo, uzeo preveliku dozu, a da su druga dvojica u čorki. Tako ostanem u Zagrebu.

Da, ja sam jedino dijete mojih staraca. Kad sam došla studirati u Zagreb starci su mi bili četrdesetogodišnja-ći. Imala sam dečka u mom mjestu; to je bila velika ljubav, iz školskih dana. A jebiga, kako da mislim na njega, kad mi se činilo da se cijeli svijet vrti oko mene. On je tamo bibliotekar. I piše pjesme. Objavio je dvije knjige. Ne, koliko je meni poznato, njega nikad nisu slikali za novine. Kad su sa mnom po čeli skandali, stari se propio i po čeo maltretirati majku. Ona je izvršila samoubojstvo vješanjem, a stari je poginuo na cesti spašavajući ispred jurećeg teretnjaka našeg starog, hromog mačka. Dodaj mi flašu'.

Još davno sam si obećala kako nikad više neću dopustiti ocu da me povrijedi, a to mu je ponovno, tako lako, pošlo za rukom. Optuživanje i predviđanje takve budućnosti svojoj kćeri jedinici bilo je nešto što se samo od njega moglo očekivati. Ipak, iznenadio me. Usprikos svemu smatrala sam ga inteligentnim čovjekom koji prezire novinarsko žutilo. Zalila sam što ne zna i ne sluti pravu istinu. I sama sam bila veći dovoljno povrijeđena tekstovima u kojima su me predstavljali kao naivnu, glupu i promiskuitetnu ženkicu koja se odaziva na svaki poziv nezasićenih mužjaka i utajuje seksualnu glad svakome tko to zatraži. Vjerujem da sam imala zaštitu oca ili ja čeg spola, nikada ne bih došla u poziciji da me ucjenjuje urednik jednog takvog vulgarnog tjednika, zahtijevajuć da se gola slikam za naslovnicu. Nakon mog odbijanja, žustre rasprave i mnoštva uvreda krenuo je taj niz izmišljenih seks skandala. Da tragedija bude veća spajali bi me samo sa slavnim Srbima koji su u tom trenutku bili najomraženiji u Hrvatskoj poput nogometaša Save Miloševića ili Bate Mirkovića koji je iziritirao naciju tako što je našeg Jarni-ja primio za muda, pokupio crveni karton i mirne duše, usred prepunog Maksimira, izašao uzdižući tri prsta.

Tortura koju sam preživljavala nakon tih članaka navela me na ozbiljno razmišljanje o bijegu iz Zagreba, barem na mjesec dana, dok se ne smire strasti. Ponovno sam postala četnička droljetina, svakodnevno su me nazivale budale i prijetile mi, a često sam s takvima imala i okršaje. Pokupila sam par pljuski i povlačanja za kosu i samo sam čekala trenutak kad će me dočekati neka zagriženija budala i izmlatiti me za pravo. O čepo pismo me dotuklo do kraja. Zaista nisam osoba koja će radije okriviti druge za svoje greške i neuspjehe nego prihvatiti poraz, zasukati rukave, uzdići glavu i krenuti ispočetka. Čitajući pismo, počela sam ga kriviti. I mrziti, nakon toliko godina. Paradoksalno i krajnje bezobrazno bilo je da on mene i moju majku optužuje za, kako on kaže, zlodjela. Što je najtragičnije, čitajući ponovno ispovijest manekenke prostitutke, znala sam koliko sam na rubu da završim tako. A sve zahvaljujući njemu, strancu koji je javno, dičeći se svojim velikosrpskim idejama zauvijek i mene, svoju nevoljenu kćer, ni krivu ni dužnu, obilježio kao četnikušu. Onda kao prava pička pobjegao u Sloveniju, a mene i majku ostavio da po čistimo njegova govna. Taj čovjek je zacrnio moja sjećanja iz djetinjstva, slomio moje samopouzdanje, učinio me nesigurnom i krhkom, možda i trajno uništio povjerenje prema muškom rodu. Zbog njega sam postala čudovište u ljubavi. Nisam naučila voljeti. Samo ponižavati i svetiti se. Sebi i onima koji me vole. Ili jednostavno otići. Možda sam zauvijek osuđena da ostanem sama. Kad se samo sjetim Duda i našeg prekida još za vrijeme mog boravka u Mallorci. Dok me mučio i ponižavao, voljela sam ga. Kad mi se

ibs@crostuff.net

prepustio i davao mi ljubav, bojala sam se voljeti ga. Ostavila sam ga kad sam ga najviše voljela. Na najbolnji način, prekidom telefonske veze. Onako, bešćutno, kako samo ja mogu.

"Bok! Šta radiš?"

"Bok, malena! Evo, gledam tekmu. Dinamo igra. Ajde nazovi za desetak minuta, samo da završi. Može?"

"Ne mogu poslije. E da, kad već pričamo o Dinamu. Znaš onaj iz Dinama, kojeg stalno spominješ?"

"Joj, koja je to legenda. A šta s njim?"

"Ma ništa. Jebali smo se."

Tišina s druge strane. Nakon što sam poklopila slušalicu, osjetila sam snažan pritisak u grudima. Nisam bila sigurna zašto sam to učinila, zašto sam slagala. Jednostavno, u tom trenutku rodila se želja da ga povrijedim. Možda zato što me isprovocirao odlajući razgovor zbog utakmice, a ja ga zovem iz Španjolske, možda zato što sam vjerovala da ga ne zaslužujem. Sačekala sam da prođe nekoliko sekundi i nastavila sa životom kao da ništa nije bilo. Prošlo je od tada više od godinu dana, J

Dudo bi tek tu i tamo naišao kao sjećanje na avanturu. Tek sad, čitajući očevo pismo, vratio se kao velika, neprežaljena ljubav. Još jedna koju je otac osudio na neuspjeh. Zaplakala sam. Plakala zbog sebe i zbog Duda. Zbog Vlade Borića i Sunnvoja, zbog svih neuspjelih ljubavi. Zbog muškaraca koje sam povrijedila i koje ću tek povrijediti. Zbog onih koji su me ponižavali ili će me tek poniziti. Misli mi prekida telefon. Zove me Ina.

"Najdraža, daj ću ti broj od onog malog iz Dinama što te naganja tjednima." Ina je odlučna u svojoj nakani da me spoji s nogometošem. Pitam se bi li to bila još epizoda kao ona sa Simom.

"Ne zanimaju me kres kombinacije!", ustrajem iako mali uopće nije za baciti.

"Ti si luda. Ni njega ne zanima samo kres. Mislim da je zaljubljen u tebe."

"Ina, on je zaručen!", nastavila sam.

"Ti si luda. Pa uvijek ju može ostaviti, ako igraš pametno i ostaviš dojam. Samo mu ne daj prvih mjesec dana."

"To ne želim.", prekinula sam ju, nezainteresirana za njene seks-ekspertne savjete. "Ionako za mjesec dana ne ću biti ovdje. Štoviše, ovo mi je posljednji dan u Zagrebu. Sutra se selim u Beograd", rekla sam odlučno. "Svakako mi nije potrebna još jedna doza poniženja prije puta", rekla sam premda sam u takvom stanju očaja upravo to poželjela. Loša osoba poput mene vjerojatno to zaslužuje.

"Da, da. Svejedno, evo ti broj 555-222."

"Ne zanima me!", odbrusila sam i poklopila slušalicu. 555-222 vrtilo mi se po glavi. Moj otac kaže da sam kurva, pa zašto se ne ponašati u skladu s tim. Uzela sam slušalicu i po čela vrtjeti broj.

"Ja sam kurva, ja sam kurva i zaslužujem poniženje!", ponavljala sam tiho, dok su mi niz obraze klizile suze i pekle obraze.

"Ne. Ja nisam kurva, ma šta on mislio o meni. Ne ću mu dopustiti da me uništi", spustila sam slušalicu, obrisala suze i započela s pakiranjem. Sa svakom novom stvari ubačenom u kofer mislim da sam bila bliže Beogradu, a dalje ocu i crnim mislima.

Nisu RJDBALKRI GLUPI, SAMO SU DRUGAČIJI

Oduvijek sam znala da ću živjeti u Beogradu. Još kao dijete govorila sam kako je to poslije Zagreba najljepši grad, premda nikad nisam bila u njemu duže od dva sata. Tek kao tinejdžerka, prilikom čestih posjeta mojoj jaci, upoznala sam njegovu čar.

Bio je to najprljaviji grad u koji sam ikad kročila, ali me svaki korak činio sretnom. Pogotovo nakon posljednjeg posjeta, kad sam, nakon petnaest minuta, postala slavna. Bilo je to petnaest minuta u jednoj od najgledanijih emisija, onoj legendarnog Minimaksa. Pojavila sam se u bombastičnoj kožnoj kombinaciji, malo pričala zagrebački i otpjevala "Grešnicu". Nitko, pa ni sam Mini-maks, nije slutio da će nakon tih petnaest minuta gotovo cijeli Beograd izgovarati moje ime. Osjećala sam se prihvaćenom i upravo to je presudilo mojoj odluci da živim u Beogradu. To i Marija.

Marija je djevojka koju sam upoznala usred Zagreba. Slučajno sam torbom zakačila haljinu žene čija me 'jepota ostavila bez daha i ispričala joj se. Bila je to rasna crnka, nešto viša od mene, savršenih crta lica, velikih srnećih očiju izrazito smeđe boje, malog nosića i punih usana. Od njene ljepote, više me samo iznenadio njen odgovor: "Ma ajde bre, sve je u redu". Djevojka je usred Zagreba izgovorila najproblematičniju riječ, bre, i time me potpuno osvojila. Bila je to ljubav na prvi pogled. U vrlo kratkom roku, preuzela je status moje najbolje prijateljice. Kao prava frendica, ponudila mi je privremeni smještaj u garsonjerici koju je unajmila. Odgovaralo mi je što je poznavala mnogo ljudi i vodila vrlo buran društveni život, baš kao i ja. Radila je u kafiću svog bivšeg momka i bivšeg, ali još uvijek popularnog, igrača Zvezde.

Život u Beogradu činio se idealnim. Našla sam menadžera, po čela pripremati novi CD, živjela s najboljom frendicom i izlazila svaki vikend uživajući u slavi. Gdje god dođeš, ljudi se okreću, šapuću tvoje ime, prilaze ti i dive se. Najbolje je bilo

ibs@crostuff.net

noću. Dolazimo u krcate fancy klubove, a za nas uvijek nalaze stol. Stižu besplatne runde cuge i buketa ruža, DJ te pozdravlja vičući tvoje ime, deseci najpoželjnijih udvarača se lome oko tebe. Dobar je taj osjećaj kad uđeš u disko, ne poznaješ nikoga, a tebe svi znaju. Okrećeš se, promatraš sve te nove face koje te mjerkaju i pitaš se je li netko od njih onaj za kojim tragaš. Toliko zgodnih frajera na jednom mjestu nisam susretala ni u svojim najvrućijim snovima.

"Vidiš onog lijevo u separeu, nije loš, ha?", pokazujem Mariji u smjeru komada koji me već duže vrijeme mjerka.

"To ti je onaj fudbaler Partizana. Do jaja je, ali mu je i devojka takva." Razo čarano okrećem glavu i već ugledam novog.

"A onaj, s jebenim pločicama, što pleše na stolu, gol do pasa?"

"On igra u Zvezdi. Nije loš...", komentira Marijina drugarica Šaška, "...al on je takav ženskaroš da bi povatio i svoju kevu."

Uopće me ne začuđuje, ja se uvijek zakvačim za takve.

"Znaš ko je idealan za tebe. Onaj mali Lale iz Zvez-de. On je frajer. Pravi gradski dečko."

"Da, zgodan je, a deluje mirno i pristojno. Čudi me da ga nema večeras ovdje", nastavlja Marija.

Već su me zainteresirale. Očajno trebam muškarca.

"Pa, kad ću upoznati svog novog dečka?", pitam samouvjeren.

"Za to ćeš se, draga, morati pobrinuti sama. On je najnoviji na listi najpoželjnijih, nismo ga još uspjele upoznati."

Meni to ne predstavlja nikakav problem. Ako sam našla Juventusovu najsajjniju zvijezdu usred Torina, naći ću i Zvezdinu zvjezdicu. Dolazimo kući i odmah se primam telefona.

"Bok, Demo. Spavaš?" Demo je moj novi menadžer, simpatičan lik. Vjeruje da sam posebna, i ne želi me povoliti. Zove me Kraljica. Znamo se površno već godinama, ali tek od posljednjeg susreta poslovno surađujemo.

"Kraljice, ti si?", mrmlja tek probuđenog glasa, što nije neobično jer je tri sata ujutro. "Šta je bilo?"

"Jel poznaješ ti nekog Laleta iz Zvezde?"

"Ne znam ga lično. A šta će ti on?"

"Ma treba mi njegov broj. To je moj novi dečko."

"Ništa ne razumem. Nabavit ću ti broj. Sutra. Sad nije baš vreme da gnjavim ljude."

Budim se oko podne. Čeka me Laletov broj. Zovem ga odmah. Previše sam nestrpljiva za smišljanje govora.

"Da?", javlja se. Naštimavam glas kako bih zvučala što moćnije.

"Lale, tisi?"

"Ko je to?"

"Mina Skandal."

"Ti me zajebavaš? Ko je to?", pita, sad već pomalo ljuti to.

"Pa rekla sam ti, Mina. Mario iz Stupice mi je dao tvoj broj. Rekao je da se ne ćeš ljutiti ako nazovem, ali očito je pogriješio", tepam mu u slušalicu.

"Nazovem te za minut", odbrusi mi i skine me s veze.

Zove za nekoliko minuta, mnogo pristupačnijeg glasa.

"Mislio sam da me netko zajebava. Ne zove me baš svaki dan Mina Skandal."

"Ma razumijem. Provjerio si kod Maria moj identitet?"

"Jesam."

"I sad vjeruješ da sam to doista ja?"

"Zvučiš kao ona, tj. ti. A šta zapravo ti želiš?"

"Sresti se s tobom", odgovaram bahato. Čujem kako se smješka.

"Pa i ja bih to voleo. Naravno."

Razmišljam kako me ne impresionira ovaj glas i razgovor, ali vjerujem da će u četiri oka biti boje.

"Kada?", potpuno me prošla trema i više ne moram glumiti ledenu kraljicu, sada to i jesam. "Može sutra?", pita nesigurno, "ili kad god ti hoćeš."

"Može danas."

"Danas ne mogu. Imam već neke obaveze."

"Onda neki drugi put. Bok!", prekidam vezu.

Nakon desetak minuta ponovno zove ispričavajući se i pita: "Može u devet?"

"Osam", hladno odgovaram.

"Dogovoreno."

Nalazimo se ispred poznatog kafića. On me čeka u džipu i ne izgleda loše. Visok, lijepih crta lica i dječačkog, neiskvarenog smješka. Sjedamo u kafić. On vrlo malo priča, uglavnom se smješka. Govori kako mu godi slušati moj

zagrebački. Vrijeme prolazi brzo i upozorava me kako bi morali krenuti. Navodno imaju kućnu karantenu pred utakmicu i u deset moraju biti u kući. Na njegovo zadovoljstvo tražim da me vodi kući, njegovoj naravno.

Restrikcije struje su u gotovo cijelom Beogradu. Ne vidim gdje hodam, penjući se na peti kat i molim ga za pomoć. On me sramežljivo prima za ruku. Obožavam takve izvanredne situacije. Insceniram pad, a on me podiže svojim snažnim rukama, lica su nam vrlo blizu, osjećam njegov primamljiv miris. Približavam se na milimetar njegovim usnama, grije me njegov dah. Izmičem se znajući kako će ga to još više napaliti. On mi znojnim dlanovima pokušava uhvatiti guzu, no migoljim se i zaustavljam ga u daljnjim pothvatima. Ulazimo u stan, ne baš ukusno uređen. On se pravda kako je stan iznajmljen. Shvativši što je rekao, ispravlja se i kaže kako je samo privremeno ovdje, stan koji je kupio, uređuje se. Kao pravi nesiguran dečko, bezinicijativno sjeda i čeka moj daljnji korak. Potaknuta lošim iskustvom razmišljam jesam li ga trebala poljubiti kako ne bih utrošila previše vremena i nade i onda shvatila da je dečko loš u ljubljenu. No, nastavljam s konverzacijom. Ispitujem ga o njegovom djetinjstvu, obitelji. Komentiram kako mi djeluje jako pristojan i normalan s obzirom na predrasude o nogometašima.

"Znam da misliš kako smo mi fudbaleri glupi, ali ja nisam kao oni. Druga čiji sam", opravdava se tiho. Žao mi je što sam to uopće spomenula. Stvarno mrzim generaliziranje, a nisam imala ni najmanju želju pocijeniti ga.

"Pa da, djeluješ kao bistar momak. I, što je najvažnije, nemaš problema s egom, zar ne?"

Razmišljam kako su cure bile zaista u pravu, Lale je pravi bingo. On me gleda nekako postideno i ne odgovara. "Ili ipak imaš?", pitam više u šali, zbunjena njegovim neodgovaranjem. On me gleda još zbunjeno i na kraju pita: "Kako misliš ego, ne razumem?"

Smijem se. Razmišljam jesam li nešto krivo rekla i možda ga uvrijedila.

"Dobro, ti se šališ zar ne? Znaš ono, kao ja - ego. Ego mei mihi me me. Ono kaj se u čiji na dosadnim satovima latinskog", traljzgam u šaljivom tonu, vjerujući kako dečko samo ima malo neobičan smisao za humor. On se i dalje smješka svojim dječaćkim naivnim smješkom i sramežljivo nastavlja, "pa ne razumem ja baš sve te hrvatske reci."

Na njegovom licu primjećujem ozbiljnost. Pitam se je li moguće da je dečko toliko glup i pitam se koliko sam mu u gluposti bliska kada mi je trebalo gotovo četiri sata da primijetim taj nedostatak. Prevrćem cjelovečernji film i kapiram kako je on zapravo vrlo malo pričao. Shvatio je da je pametniji dok šuti. Ispričavam se i nepovratno odlazim obećavajući mu da se čujemo sutra. Razmišljam - jesu li ipak predrasude o fudbalerima opravdane? Nisu. Nisu glupi. Oni su samo drugačiji.

FATALNO IME I KRIVI SPOJ

Vlado Borić je, po svemu sudeći, mogao biti moj životni pratitelj. Zvao se baš kao moja prva ljubav, bio je rođen posebnog datuma 13. 8., kad i svi ljudi koji su na neki način obilježili moj život: Nensi, moj najbolji prijatelj i dugo vremena najvažniji muškarac u životu, moja najbolja frendica iz osnovnjaka Petra i neizostavna Ina. Nensi je često govorio, pola u šali pola ozbiljno, da moram tražiti muškarca rođenog tog dana. Ja ga nisam tražila, ali on je našao mene.

Marija i ja, kao i svake subote, prodefilirale smo kroz Cabaret Rose, beogradsku diskoteku koja je bila startna pozicija našeg subotnjeg dira, kako bi proučile koga ima i isplati li se ostati i popiti piće. U separeima, gdje sjede samo oni koji imaju ili koji žele da se misli da imaju zavidno stanje na bankovnom računu, te subote nije bilo nikog poznatog ni zanimljivog. Barem se tako činilo nakon letimičnog preleta po diskoteci. Taman smo mislile krenuti kad nam je prišao konobar donijevši nam butelju vinu.

"Šalje vam gospodin iz separea u sredini", reče. Okrećem glavu i ugledam markantnog muškarca u tridesetima kako me gleda pravo u oči, zavodnički se smiješeci. Ako do tada nisam vjerovala u ljubav na prvi pogled, u tom trenutku sam promijenila mišljenje. On sjedi zavaljen u separe, na onaj zapaljiv, opasan način "cijeli svijet je moj" i puši cigaru. Obožavam muškarce koji puše cigare. Ne podnosim dim cigarete, ali miris cigare afrodisijački djeluje na mene.

"A koji to točno. Ima ih nekoliko", pravim se blesava kako bih si još jedanput potvrdila da sam baš njemu zapela za oko.

"Braća Borić sjede, a okolo je obezbedenje", dobacuje konobar posprdno, u stilu - kako je moguće da to ne znam. Nagovaram Mariju da ostanemo u Cabaretu, nadajuć se kako će brat Borić poduzeti i sljedeći korak. Marija, na sreću, dijeli moje mišljenje i smatra braću Borić vrijednima našeg ostanka. Ipak, dvojica su, pa ima za obje dovoljno. Nismo još ni sjele, kad su braća ustala i krenula u našem smjeru. Brzopotezno rukom popravljam frizuru i namještam osmijeh, ali oni iznenada mijenjaju smjer i odlaze prema izlazu. Na trenutak ostajem paralizirana zbog razočarenja i povrede moje krhke, ženske sujete. Marija je spretnija, hvata konobara za rukav i pita: "Kako se zove gospodin u crnom odijelu, koji je upravo na izlasku?"

"Bora", odgovara on i na odlasku dobacuje: "Dobar izbor."

"Eto Mikice, tvoj se zove Bora i dobar je izbor."

ibs@crostuff.net

Osjećam olakšanje, mada mi to što znam kako se zove ne znači mnogo. Ne namjeravam se raspitivati po gradu kako bi stupila s njim u kontakt. Ipak je to muški posao. Ali lijepo je nazivati ljubav njegovim imenom. "Bora, Bora", uzdišem.

Oko podne, budi me nervozna zvonjava mobitela. Javljam se još nerazbudena.

"Cao. Jesam li dobio sinoćnju zvezdu Kabarea Rože?", promuklo pita seksi muški glas, meni potpuno nepoznat. "Ha?", pokušavam razabrati sanjam li još.

"Znaš, počastila si me najlepšim smeškom, zahvaljujući se za vino."

"A Bora, ti si?", izletila sam s imenom.

"Pa, da. Može i tako. Rado bih da te zovem na večeru ili neki kasniji ručak danas, ako si raspoložena?"

Zvuči toliko seksi i samouvjereno da nemam želje odugovlačiti susret, ispričavajući se silnim obvezama, kako bi ostavila dojam bard to get lady. Prihvaćam poziv, ali uvjetujem ga i dolaskom njegovog brata. Malo ga iznenađuje moj zahtjev. Objašnjavam kako je moja Marija zainteresirana za bratov dolazak.

Nalazimo se u beogradskom restoranu glasovitom po roštilju. Nije baš klasičan double date u pitanju, budući da nas okružuje cijela horda ljudi u crnom. Možda upravo zbog toga nisam vladala situacijom kao obično. Zapravo, cijeli taj susret, bio je zbunjujući. Bora, koji je bio inicijator, djelovao je potpuno nezainteresirano. Njegov mladi brat govorio je čudne stvari i ponašao se kao da smo si bliski. Vrhunac tragične večeri bio je iznenadni odlazak Bore bez objašnjenja i isprike. Ostavio me posranu u neznanju, ne pokazujući namjeru za daljnje susrete. Jedino moguće objašnjenje bilo je kako je cijeli susret bio tek loše odigrana igra kako bi se spojili mladi brat Borić i moja Marija. Ispričala sam se jakim bolovima u glavi i otišla prije deserta, ostavljajući golupčice same. Ako ništa, barem je Marija uspjela u nakani. Vratila se u rane jutarnje sate.

"Znaš Mikica, on je divan, potpuno me zaludio", probudila me iz sna, podsjetivši na muku i neuspjeh koji sam doživjela.

"Mora da ima veliki kurac kad si tak ushićena u ove sate", pokušavala sam sakriti ruznu činjenicu. Bila sam jako sretna zbog nje, ali sram i tuga zbog nemilosrdnog odjeba bili su jači.

"Ma ne, nismo se jebali. Nije me ni taknuo. Pričali smo celu noć."

Ispričala sam joj svoju sad već dobro razrađenu teoriju u kojoj sam ja poslužila kao mamac kako bi upecali pravu ribu - nju.

"Pa ne znam. Misliš? Zapravo, kad malo bolje razmislim, nekako me iznenadilo to što je Bora oženjen."

"Oženjen?", trgnula sam se. Bilo mi je jasno da je Borina i moja ljubavna priča završena i prije nego što je počela, ali me njegov bračni status dokrajčio.

"Najviše me začudilo što je moj Vladica ostao potpuno iznenađen kad sam pomenula kako ti je Bora jako privlačan", nastavila je uzbuđeno.

"Možda stvarno nisu imali nekih namjera, možda te je samo želio upoznati, onako, prijateljski."

Nešto me mučilo u cijeloj priči. Sjetila sam se kako sam ja bila ta koja je jedva jedvice nagovorila Boru da pozove svog brata kako bi se Marija i on upoznali.

Prošlo je već desetak dana i Marija i Vlado već su bili službeno u vezi. Marija je bila potpuno oduševljena njim. No, u desetak dana tek su se poljubili, i to na njenu inicijativu. Ona je to shvaćala kao dokaz da su njegove namjere ozbiljne. Mene je to vodilo do zaključka da tu nešto ne štima. Jedno popodne nazvao je na fiksni i ja sam se javila. S obzirom da Marije nije bilo kod kuće, malo smo se zapričali.

"Cao Mina, trebao bih Mariju."

"Nema je. Radi. A to bi ti kao njen momak trebao znati".

"Da, pa da. Zaboravio sam...", uslijedila je tišina od tridesetak sekundi, "...ma zapravo, trebao sam tebe. Moram da ti nešto razjasnim u vezi Bore", nastavio je pomalo nesigurno. Zaigralo mi je srce na spomen njegova imena. Napokon je slijedilo objašnjenje koje mi je bilo potrebno za spas razorenog ega.

"Dobro. Reci", držala sam se rezervirano, dok mi je srce htjelo iskočiti iz grudi.

"Ne mogu to ovako, preko telefona. Malo je komplikovano. Mogli bi se naći na kafi, šta kažeš?"

"Može, ali odmah, jer poslije imam obaveza", slagala sam.

Polu sata poslije čekao me u kafiću nedaleko od mjesta gdje smo stanovale. Susret je, kao i onaj prvi, bio potpuno debakl. I dalje se čudno ponašao i bio pretjerano ljubazan i nasmiješen. Mislila bih da je ludo zaljubljen ili pak da je jebivjetar koji bi kresnuo bilo kakve sretne na putu da nisam znala koliko je pažljiv i nježan prema Mariji. Pričali smo, uglavnom, o njima kao paru. On je neprestano veličao svoju prijateljicu; divna, krasna, idealna za ozbiljnu vezu, ali on ne želi srljati... Navodno ima još neku nerazjašnjenu situaciju s jednom damom. To mi nije djelovalo zabrinjavajuće za Mariju, dapače, dojmilo me njegovo razmišljanje i uvjerilo kako je odgovorna osoba. Sati su proletjeli u druženju s njim, a još mi nije otkrio ono što me najviše zanimalo i zbog čega sam i pristala na susret. Napokon sam skupila hrabrost i pitala ga.

ibs@crostuff.net

"Ah, da!", uzdahnuo je i pogledao na sat. "Znaš, tako mi je brzo prošlo vreme. Sada moram da idem. Ob-jasni ću ti neki drugi dan. Može i sutra ako ti paše!?", ostavio me na mukama i u neznanju. Bila sam toliko nestrpljiva da saznam o čemu se radi kao da sam verovala da će mi reći nešto što priželjkujem, tipa kako je brak njegova brata promašaj i kako je tek sad, ugledavši mene, spoznao ljubav. Našli smo se i sutra. Marija je naravno, kao prava prijateljica imala razumijevanja za naše susrete. Ovaj put odlučila sam biti ustrajna i zahtjevati objašnjene od samog početka.

"Znaš, Mina, moj brat Bora je oženjen. Ima i decu. Tačnije dvoje dece.", trabunjao je nepovezane stvari odu-govlačeći s onim što me je zapravo zanimalo.

"Preko telefona mi nije zvučao oženjen, barem ne sretno.", odgovorila sam bahato.

"Pa u tome i jest problem, znaš."

"Gle, ako misliš da ću ga otkucati ženi, varaš se. Ne bavim se takvim stvarima."

"Ma ne to, već to nije bio on."

"Nije bio on? Pa tko je to onda mogao biti?", rekla sam ljutito, vjerujući kako me samo pokušava odvratiti od prave istine.

"Pa ja...", rekao je sramežljivo, te nakon jednog minut-ne šutnje nastavio, "...sve je to bio nesporazum. Ja sam poslao vino ono večer. Ja sam te nazvao. I ja sam na neki način Bora isto kao i moj brat. Znaš Borić, pa Bora.", objašnjavao je, a ja sam šutjela. Takvoj istini se ipak nisam nadala. Ja sam željela Boru, onog drugog Boru, a sad mi ovaj Bora izjavljuje ljubav. I da sve bude još gon/-hoda s mojom najboljom prijateljicom, koja je uvjerena kako on voli nju. Najgore od svega, sviđao bi se meni i ovaj Bora, da se sudbina nije poigrala s nama. Bio je mladi i sladi. Slobodan, na neki način. I jako drag. Osoba s kojom mi je letjelo vrijeme, s kojom sam mogla biti svoja i razgovarati bez treme.

"A Marija? Ti voliš Mariju?", bilo je prvo što sam izustila nakon šoka.

"Ona je sjajna devojka, ali odgovor je - ne. I to je jedan veliki nesporazum."

Isprva sam osjetila olakšanje. On ne voli Mariju, voli mene i mi možemo biti zajedno. Potom je uslijedila griznja savjesti. Kako god bilo, oni su stjecajem nesretnih okolnosti zajedno i ja ne smijem razmišljati o njemu. Postoje neka pravila u prijateljstvu, a prvo od njih i najvažnije jest: ne diraj dečka svoje prijateljice, pa makar on bio tvoja izgubljena polovica, a njoj tek one night štand kojeg se za nekoliko tjedana ne će ni sjećati.

Tu večer slučajni par je raskinuo vezu. Vlado je pozvao Mariju i objasnio joj da nisu jedno za drugo. Na moje iznenađenje, Marija je to lako prihvatila. Rekla je da se ohladila prije nego što se i zapalila. Gotovo sam bila spremna priznati joj svoje svježije otkrivene emocije, kad mi je rekla: "Zamisli tu pičku. Ja mislila kako je on neki fini momak, a on već sedam godina ima ribu. Svaki dan ih deli od braka. Đubrad muška, svi su isti."

To me dotuklo više od saznanja o braku mog prvog odabranika. Braća Borić su po drugi put od mene napravili totalnu glupaču. Zvao je još tu večer, nekoliko puta, još puno puta tijekom narednih tjedana, ali nisam se javila, nisam mu dala priliku da me počasti novom dozom poniženja.

Prošli su mjeseci od tog događaja, a još uvijek me pratio gorak okus nezadovoljstva. Sreli smo se baš tamo gdje je i sve započelo, u Cabaretu Rose. Kao i prvi put, poslao je flašu vina za moj stol. Bijesna sam odšetala do njegova separea s namjerom da u stilu Alke Vujice počastim njegova muda vinskih pranjem. No, u tome me sprječila neka plava fufica ugnijezdivši svoju savršenu guzicu na njegova muda. Opet sam k'o posrana ostala tik uz separe, ostavila flašu flundrici, na što se ona bahato nakezila i otpila gutljaj, a onda sam tako posramljena otišla do WC-a da se osvježim. Nisam primijetila da se savršena plavuša s još savršenijom guzicom uputila u mome smjeru. Srela sam je na izlasku. Prišla mi je smješeći se, obgrlila me i šapnula na uho: "Glupa čo, ja se od večeras jebem s njim i zato se tornjaj odavde", i potom otplesala u toalet napadno vrckajući dupetom. Stajala sam tako još trenutak polako percipirajući što se dogodilo. Razmišljala sam da li da se vratim i o čerupam joj kosu - čime bih joj dala preveliki značaj a možda još i pobrala batina s obzirom da je djevojka korpulentnije grade od moje - ili da ju ponizim na damskiji način. Kao prava dama odlučila sam se za drugu varijantu.

Vratila se za njihov separe i pokupila joj ulov.

"Molim te, vodi me odmah kući, moram spavati s tobom." Dobro, možda dama ne bi otvoreno pozvala muškarca na ševu, ali nikad od mene prave dame, govorila je moja mama. Maznuli smo se za početak u autu ispred diskoteke, pa u autu na pokvarenom semaforu, u autu ispred njegova stana, u stanu pod tušem i na krevetu.

"Nemoj to shvatiti osobno, učinila sam ovo samo zbog one plavuše.", nastavila sam glumiti nedodirljivu, premda sam bila sve svjesnija svojih emocija naspram njega - "Znam. Dobro je rekla Kaca", nasmiješio se.

"Šta je to dobro rekla ta kurvetina?", nisam mogla kontrolirati bijes.

"Hteo sam ti prići i razgovarati sa tobom, a ona mi je savetovala da će biti efikasnije ako ti ona objasni."

"Šta mi je to trebala objasniti?"

"Pa za ono sedenje u krilu i za moju devojku, bivšu."

ibs@crostuff.net

"Bivšu? Jedino što je ona meni objasnila je da sam glupa ča što ste mi i tvoj brat već dokazali i da se tornjam jer si ti njen."

Gledao je u nevjerici.

"Ma nemoguće. Pa znam Kacu sto godina. Samo smo drugari. Veruj mi...", zvučao je nekako iskreno, "...što se moje bivše devojke tiče prekinuo sam s njom još ono veče. Zvao sam da ti kažem, ali ti si uporno odbijala svaki moj poziv."

Slušala sam u nevjerici, upijajući svaku njegovu riječ.

"Zašto ste prekinuli?", upitala sam, nadajući se odgovoru koji sam i dobila.

"Zbog tebe. Bojim se da će me ta odluka koštati glave. Trenutak kad sam te sreo već me koštao zdravog razuma", nežno mi je šapnuo na uho, pripio se uz moje tijelo, zagrlio me rukom preko grudi i poželio mi laku noć.

JA SAM BLONDOFOBIČNA

Početak moje veze s Vladom, izgledao je kao dobar in^d nekog chick-lit romana o savršenoj fatalno-romantičnoj ljubavi, ali naša stvarnost nije bila takva. Od veze kô; bi se najbolje moglo opisati kao "seks uvijek i u svakH prilici" - na šanku njegova kafića, na vešmašini dok radi, između predjela i jela - obogaćen uzajamnim poštovanjem i prijateljstvom, ostalo je samo prijateljstvo obogaćeno tu i tamo seksom. Vlado bi često govorio kako smo mi kao dvoje penzića nakon 30 godina braka. Skinemo se goli, legnemo u krevet, poželimo si laku noć i okrenemo se svatko na svoju stranu. Ponekad pogledamo i neki film, pa tek onda zahrčemo. Ipak, izostavimo li seksualno zasićenje, više s moje nego s njegove strane, savršeno smo funkcionirali kao frendovi. Možda je od nas i moglo biti nešto da se nisam u ranjivoj fazi našla na krivom mjestu u krivo vrijeme.

Bila sam bijesna na Vladu koji je bio toliko dobra osoba, da je to često bilo i na svoju i na našu zajedničku štetu. Prijatelji su ga često iskorištavali jer je bio jedna od onih osoba koja ne zna reći - ne. Srećom nije rođen kao žena, pa ga to "ne" nije koštalo ugleda i morala, nego samo macho statusa. U svakom slučaju, bolje biti papak nego kurva. Baš tu večer koju smo trebali provesti u romantičnom ozračju povodom godišnjice naše veze, ljubavnica njegova oženjenog prijatelja, inače razmažena praznoglava bogatašica, zaželjela je cjelovečernji izlazak po fancy mjestima. Njegov oženjeni prijatelj taj dio posla redovito je prepuštao mome Vladi, dok se on hvatao privlačnijeg posla na pernatim poljanama. Kako nikome ne bi uskratio želje te večeri izveo nas je obje, što je bila najgora kombinacija. Ne znam ni sama kako sam se nagovorila na izlazak s tom punjenom kokoši Pammv, jer od prvog trenutka znala sam da njeno i najkraće prisustvo pogubno djeluje na moj živčani sustav. To je jedna od onih djevojaka koja će vas omesti u strastvenom poljupcu s dečkom kako bi zatražila da joj pripali cigaretu, otprati do toaleta ili prenese preko lokve.

"Vladice, nemam cigareta, ajd skoči i kupi. Vladice al ja pušim Sorbrano, a ne Marlboro. Vlado, čaša mi je napola prazna. Vladice, ova muzika je grozna, naruči mi nešto od Sakića. Vladice, ova Cola nije light. Vladice, ajde da promenimo mesto..."

Vrhunac večeri zbilo se pri prevozu od kafića po našem izboru do drugog, po njenom. Princezica se jako razljutila jer sam ja, već rutinski, sjela na prednje sjedište, što je značilo da njoj ostaje stražnje. To je bilo ponižavajuće za ugled narcisoidne glupače.

"Vladice, pa znaš da ja ne sedim na stražnjem sedištu.", reče ona tugaljivim tonom.

"Pa onda leži, to ti je poznato", dobacujem.

"Vladice, ja ne sedim na stražnjem, znaš...", postaje histerična, "...znaš da sam homofobična, plašim se stražnjeg sedišta."

Jadna, neuka plavuša. Umjesto Gucci torbice bilo bi joj korisnije da je nabavila rječnik stranih riječi, razmišljam.

"Ja sam blondofobična!", napominjem Vladi. Vlado mi sramežljivo prilazi, šapće: "Daj Mina, pametnija si."

"To nije upitno, ali neću joj iz principa prepustiti svoje sjedište."

"Mina, molim te."

"Neću."

"Molim te."

"Neću!"

Nakon pola sata prepirke odustajem, prepuštam joj mjesto, zovem taksi i nastavljam svojim putem. Histerična, nalazim se s Marijom na Amfori, beogradskom splavu, gdje smo često pile kavu. Kao stalnim gošćama, konobar nam osloba da separe i mi naručujemo butelju vina kako bih umirila bijes alkoholnim jedinicama. Već u polupripitom stanju prilazi mi konobar, moleći me da naš veliki separe zakratko podijelimo s njihovim, također stalnim, gostima dok se za njih ne oslobodi i neko mjesto. Inače mrzim takve stvari. Beograd je čudan grad. Ne daj Bože da slučajno sjedneš za stol pored nekog gradskog jebača, moraš biti spremna na sočne priče koje će od tog trenutka prohujati gradom. 1 na 1, orgije, re-

daljke... Sve je moguće. Zato Beograđanke prave cijelu filozofiju oko izlaska na kavu, pomno odabiru mjesto, društvo, stol, pa čak i konobara koji će ih uslužiti. 1 ja sam s vremenom savladala te gradske finese, iako sam ih u početku smatrala hirom razmaženih glupačica kojima je to jedini način da skrenu pažnju na sebe. No, nakon nekoliko pogrešno odabranih stolova i cijelog niza jebača koji su došli zbog te, naizgled bezazlene, pogreške opametila sam se i po čela trošiti sate na biranje lokacije. Ali te večeri, isprovocirana razmaženošću sirote, male bogatašice, prihvatila sam konobarovu molbu, pa kud puklo. Odahnuo je uputivši mi zahvalan pogled i na odlasku dobacio: "Oni su fini momci, sportaši. Nećete požaliti."

Čuvši ono sportaši, već sam požalila, ali bilo je kasno jer su se dvije, oku vrlo ugodne pojave, približavale našem separeu. U nekom drugom slučaju, u možda nekom drugom gradu ili državi, takvu večer zabilježila bih u dnevnik kao najuspješniji dan svoga, iskustvom bogatog, života. U Beogradu, pak, piši - propalo. Ipak, mislila sam nakon cjelove černje torture s Vladicom i nametnutom pratnjom ništa ne može biti loše. Samo da nisu fudbaleri, samo da nisu fudbaleri..., ponavljala sam u sebi.

Dečki su nam sramežljivo prišli i pristojno pružili ruke, nekoliko puta se zahvalivši za ustupljeno mjesto. Napomenuli su da nas neće ometati u razgovoru, ali ma koliko tiho pričale sve su čuli. Zato smo šutjele, šutjeli su i oni, a onda smo počeli pričati, uskoro najprirodnije, kao da se poznajemo cijeli život. Sati su prošli u trenu. Na trenutak sam čak osjetila jaku kemiju prema jednom od njih koja se manifestirala kao pulsiranje moje svježe obrijane mačkice. Pomislila sam kako bih htjela takvog dečka, tek onda ukapiravši da ne znam ništa o njemu, da mu čak ni ime nisam upamtila. Ponekad su potrebni i mjeseci kontinuiranog viđanja da upamtim ime. Prezime i datum rođenja nisam znala ni nekim svojim dečkima.

"Cime se baviš?", pitala sam, pomislivši kako, hvala bogu, sigurno nije fudbaler. Djelovao je inteligentno i načitano.

"Igram fudbal.", nokautirao me odgovorom. "Jesi dobro?", pitao je, primijetivši naglu promjenu raspoloženja.

"Pa kako? Pa..." , uzmucala sam se.

"Ne zvučim kao fudbaler, ha?", smješkao se neodoljivo, "Biće da sam jedinstven."

"Gdje igraš?", pitala sam u nadi da će mi reći kako zapravo studira političke znanosti, a nogomet igra u nekom drugoligaškom klubu, čisto za džeparac.

"U Partizanu.", rekao je ponosno.

Sranje, pomislila sam. Sutra ću opet biti na naslovnici nekog žutila. "Skandaluša opet dala!", pisat će s podnaslovom "...a kome drugom nego fudbaleru".

"Što, imaš nešto protiv nas fudbalera?", pitao je ironično.

"Zapravo da.", slagala sam. Istina baš i nije bila tako surova. Nemam ja ništa protiv fudbalera, osim protiv Šime, već protiv medija koji su neargumentirano stvorili od mene pojam "žena fudbalera". Ne jednog, nego više njih. Paralelno. Inače, volim fudbalere. Ima nešto u tom ganjanju i kontroliranju lopte što djeluje na me potpuno napaljivo. Ima i nešto u onim stankama, kada nonšalantno podižu majicu, brišući njome znoj sa čela, dok proviruju te famozne pločice, meni najdraži produkt iscrpljujućih treninga.

"Na neobičan način pokazuješ animozitet, zar ne?", nastavio je sarkastično, što sam i očekivala.

"Vidim da si poklonik i žute štampe.", branila sam se njegovim oružjem.

"Ne, uopće. Samo znam da si hodala s mojim kolegom. Čak smo se već i upoznali preko njega, još prije par godina." Gledala sam ga zbunjeno, ne shvaćajući kako je moguće da sam upoznala tako dobrog frajera, a da ga se ne sjećam. "S Vanjom, mojim najboljim drugom", nastavio je.

Pa naravno. Čim ja upoznam nekog super tipa, mora se pojaviti nepremostiva zapreka za ostvarivanje intimnijeg odnosa. Ili sam hodala s njegovim frendom ili s bratom. Ili je gay. Utješila sam se da još imam dečka, valjda. Došle smo kući, a ja sam još titrala od uzbuđenja. Dva dana poslije taj me osjećaj još pratio. Ni s Vladom više nije bilo isto. Pokušao se iskupiti za onu večer, ali meni više nije bilo stalo. Oprostila sam mu, bez suvišne drame, ali ljubeći se s njim osjećala sam grižnju savjesti.

"Ja volim drugoga", napokon sam priznala Mariji.

"Ma koga, pak, sad?", gledala me zbunjeno.

"Nogometaša bez imena.", rekla sam sanjivo.

"Onog iz Partizana?"

Nasmiješila sam se. Srce bi mi jače zakucalo pri svakoj pomisli na njega, a razgovor o njemu tjerao ga je da iskoči.

"Ne znam ni njegovo ime", rekla sam tužno.

U takvim trenucima, shvatiš koliko je lijep osjećaj imati prijateljicu. A tek koja je povlastica živjeti s njom. Marija je bila vjerna čitateljica Tempa, srpskog sportskog tjednika, zbog čega sam ju ja stalno ismijavala. Najviše me čudilo to što je pažljivo spremala svaki broj u ormarić kraj kreveta.

"Mislim da je to baš u prošlotjednom broju", prom-rmljala je pregledavajući naslovnice i po prvi put probu-divši svoju radoznalost za taj tjednik.

"Aha, evo ga. A ti si se sprdala sa mojom navikom", rekla je pokazujući mi ovosezonski kalendar Partizana.

Stojan Ilijanović, pisalo je ispod njegove slike. Ali ime mi nije bilo dovoljno. Željela sam više, sve. Sad i odmah. A onda, kao i svaka zaljubljena žena, nepromišljeno i nestrpljivo nazvala njegova prijatelja, svog bivšeg dečka.

Vanju sam upoznala jedno ljeto u Budvi. Babyface je igrao nogomet u španjolskoj drugoj ligi, sjajno plesao i imao samopouzdanje pravog latino zavodnika. Ja sam bila suviše mlada da bi mi zasmetala njegova prevelika ljubav prema ženskom spolu. Naša veza ipak nije imala budućnosti. Oboje smo bili pretemperamentni i prenarci-soidni da bi ostali zajedno. Njega je smetala moja ravnodušnost prema njegovim prijateljima i obitelji, mene je smetalo što se kao pravi metroseksualac spremao za izlazak duže od mene i trošio više krema i parfema. Dobro je bilo što smo se i dalje uvažavali kao osobe i rastali u dobrom ozračju, što nam je ostavilo prostora da ostanemo frendovi.

"Di si, Mikice?", urlao je u mobitel, nadglasavajući buku u kojoj se nalazio.

"Doma. A ti, čujem, u nekom klubu. Dobro se zabavljaš po starom, dobrom običaju."

"U Palmi sam. A kojim si se ti dobrom sjetila se svog staroga druga?"

"Pa...", spetljala sam se - dijelom i zato što sam čula za Palmu - ne znajući što da kažem. Nekako sam se nadala da će mi on reći nešto što sam željela čuti. Ako su najbolji frendovi, mora da mu je Stojan, ako ništa drugo, barem spomenuo da me sreo. "Upoznala sam onog tvog druga, Stojana...", napravila sam stanku ne bi li se on nadovezao i rekao nešto poput: "Da, znam. Stojan je totalno odlepio i stalno priča o tebi."

Ukapiravši da nema nadovezivanja nastavila sam: "Znaš, on se jako svidio mojoj drugarici, pa sam mislila kako ne bi bilo loše da ih spojimo."

"Nema problema. Ako je dobra drugarica. Stojan je jako izbirljiv momak."

"Dobra je kao i ja. Hoće li mu to biti dovoljno?", našalila sam se.

"Ako je u svemu kao ti, onda je i previše."

Dogovorili smo sastanak u četvero za tjedan dana. Malo me to mučilo, jer dan poslije planiranog susreta putovala sam s Marijom i Vladicom u Tursku, na more, što je značilo da ako sve krene sa Stojanom onako kako sam priželjkivala neću ga vidjeti tjedan dana. Utješila sam se time da će mi tih tjedan dana biti dovoljno da raščistim situaciju s Vladom.

Činilo mi se da taj petak nikad neće stići. Po cijele dane razmišljala sam o tome što ću obući za tu priliku, čitala poeziju Pabla Nerude i slušala "Besame mucho". Znala sam da Stojan perfektно govori španjolski pa sam za tu priliku naučila Nerudinu najpoznatiju poemu: Pue-do escribir los versos mas tristes esta noche. Vladi nisam mogla sakriti promjenu u ponašanju. Pitaо me da li sam se zaljubila. Ja sam se samo zaneseno hihotala.

Napokon je stigao taj petak. Sate sam provodila ispred ogledala, uočavajući nepravilnosti na licu: prištić ovdje, madež ondje, kosa mi je grozna premda sam sate provela kod frizera... Izmijenila sam i desetke odjevnih kombinacija, na kraju se odlučivši za trapke i dekoliranu majčicu, kako bih ostavila dojam dobre i nježne djevojčice koja se nije suviše trudila i obukla prvo što joj se našlo pri ruci.

Našli smo se na Amfori. No večer baš i nije išla tijekom kojim sam planirala. Dogovor je bio da Marija upoznajući Vanju pokaže zanimanje za njega kako bi meni ostavila prostora za nevine razgovore s mojim odabranikom. No, potpuno neplanirano, odabranik je pokazivao zanimanje za Mariju, dok se Vanja neočekivano i vrlo otvoreno nudio za kombinaciju sa mnom. Shvativši kako će večeras ostati uskraćen za kombinaciju, barem kad sam ja u pitanju, na sveopće čuđenje, ispričao se neplaniranim obvezama i požurio nas kući. Stojan se ponudio da nas odbaci.

"Marija, hoćeš li ti napred ili će možda Mina?", prostrijelio me nedefiniranim pogledom. Osjećala sam se kao smetnja.

"Ja više volim stražnja sjedišta", pokušala sam se našaliti i prikriti drhtaje u glasu, smjestivši se straga. Koliko sam tih dana čekala samo da ga sretnem i uživam u njegovu prisustvu, pa makar ga samo gledajući, toliko sam sada željela ne gledati ga, stići kući i glasno zajecati. Pred zgradom Marija je hitro pojurila iz auta uz obrazloženje da joj se piški, a ja sam nemoćno isteturala iz njegova džipa tiho ga pozdravivši. Približavala sam se ulazu, ali njegov džip još nije krenuo. Skupila sam snage i krenula prema džipu. On je spremno otvorio prozor, iščekujući što mu to imam za reći.

"Nije Marija", sramežljivo sam si promrmljala u bradu.

"Molim?", smješkao se, kao da je unaprijed znao svaku moju reakciju.

"Nije Marija. Ja sam. Ja sam te željela... Mislim, sresti ponovno.", potpuno me smotao svojom samosviješću.

"Ajde, molim te, udi u kola da mi to bolje objasniš", i dalje se arogantno smješio.

Ponizno sam pošla prema kolima pokušavajući povratiti samouvjerenost.

"Sto je? Želiš se još malo naslađivati mojom patnjom?"

"Zar ti ja tako izgledam?", po prvi put me gledao nekako drugačije. "Ti me očito smatraš glupavim fudbalerom? Misliš da nisam ukapirao da si ti inicijator ovoga druženja?", nastavio je u nježnijem tonu.

"Aha. Znači svjesno si me ponizio, uvaljujući se mojoj najboljoj prijateljici."

ibs@crostuff.net

"Nisam se ja nikom uvaljivo. Samo moraš znati da ne dozvoljavam da se poigravaju sa mnom." Spustila sam glavu kako ne bi primijetio kako mi gore obrazi.

"Mina", nježno mi je podigao glavu, gledao me pravo u oči, "ovde sam zbog tebe."

Topila sam se od njegovih riječi, jedva kontrolirala euforiju, pazila da mu ne izjavim ljubav. Kontrolirala sam se da ne skočim na njega što zbog dojma, što zbog neraščišćene situacije s Vladom.

Svaka žena zna kako će najlakše izluditi muškarca. Prva tri susreta neće mu dopustiti da joj se približi, tek četvrti put će mu dopustiti da nevinno okusi njene usne. Nakon mjesec dana dopustit će mu da ju primi za sisu, a otkrivanjem njenih najintimnijih dijelova bit će počašćen. Za godišnjicu veze. Mužjaci često komentiraju kako oni "ne bi popušili tu foru i na kraju je popuše, baš svi. Nisu ni ribe glupe. Prodat će im srcedrapateljnu priču kako nisu spremne za seks zbog traumatičnog iskustva koje su doživjele u mladosti. Najčešće se posluže pričom silovanja ili pokušaja silovanja. Ponekad je u pitanju bivši nasilni dečko, ponekad potpuni stranac. Tada padne i koja suzica - i dečko je zagaraniran.

Ja se nikad nisam služila tim ziheraškim trikovima, jer kao svakoj pravoj osvajačici, ne imponira mi ono što olako osvajam. Probala jesam, čisto iz znatiželje i garantiram da djeluje. Sa Stojanom sam osjetila potrebu da radim isključivo kako mi srce nalaže, da ne igram prljave igrice. Ne mogu izaći iz tog auta, ako ga barem ne poljubim. Poljubac će biti dovoljan poticaj da izdržim dane u Turskoj bez njega i da napokon riješim odnos s Vladom. I poljubila sam ga. Nimalo nevinno. Zajahala sam ga kako bih mogla osjetiti i prigrliti njegovo cijelo snažno tijelo, baš onako kako to ne rade dobre djevojke. Ali čemu pretvaranje? Nikad nisam i neće biti dobra. Dobre djevojke su dosadne i lažne, a najčešće su i gore od najgorih.

"Hoćeš da odemo do mene?", pitao je obuzet strašću.

"Voljela bih, ali ne mogu. Putujem rano ujutro, a po starom dobrom običaju nisam spakirala stvari", umiljavala sam se tepajući mu na uho.

Bio je razočaran, ali nimalo ljut. Izmijenili smo još koji strasni poljubac prolongirajući pozdrav i skupljajući snagu za konačno razdvajanje. Prije nego što sam ušla u ulaz krajom oka sam primijetila, da čeka da sigurno uđem u ulaz. To je još jedan dodatni plus uz njegovo ime u mojoj roza tekici.

Već na istanbulskom aerodromu, Vlado je primijetio moje ozareno lice i hihotanje.

"Mina, jesi se ti zaljubila sinoć?", pitao me ozbiljno

"Otkud ti to?", upitala sam i dalje u hihotačkom tonu.

"Valjda te poznajem nakon godinu i po veze", zagonetno se nasmiješio. U šoku nisam ni primijetila da jureći prema odgovarajućem izlazu ostavljam mobilni na barskom stolu, a time i brišem svaku šansu za eventualnu vezu sa Stojanom.

U Antaliji smo se naposljetku proveli sjajno, iako sam vjerovala da je taj put osuđen na propast. Falio mi je Stojan, željela sam mu čuti glas, da mu dam do znanja kako ne prođe ni trenutak a da ne pomislim kako bi bilo sjajno da je on tu umjesto Vlade. No na moje i Marijino čuđenje Vlado me nije taknuo tih dana, kao da je sve znao i poštivao moje preispitivanje. Tek posljednji dan prišao je dok sam se brčkala u plićaku i zagrlio me.

"Ti si najljepša djevojka koju sam ikad vidio. Kad sam te prvi put ugledao, znao sam da si idealna za mene", govorio je polako, gledajući me karakterističnim smješećim pogledom. Šutjela sam.

"Voleo bih te poslati negde u Ameriku da znanstvenici malo prouče taj tvoj mozak i možda ti ugrade neki čip za vjernost. Znaš, falit ćeš mi!"

"Kako to misliš?", upitala sam zbunjeno.

"Pa ti si moj najbolji prijatelj, ali sad te zbilja moram pustiti na neko vreme."

"I ti si moj najbolji prijatelj. Oprosti što nisam bila iskrena i što sam sebična. Nisam te spremna izgubiti. Volim te", zaplakala sam. Znala sam da će teško ponovno naletjeti na dragulj kakav je Vlado. Nisam bila sigurna da će me netko voljeti kao on uprkos mojim manama.

"Ja ću uvek biti negde blizu, u slučaju da ti zatrebam, ali neće stajati na putu tebi i tvojoj ljubavi. OK., malena?", zagrlio me, priliubivši usne uz moje.

"Idemo sad isprati u moru tu silnu tugu našu", zapjevao je, povukavši me u dubinu i zagnjurivši na nekoliko sekundi. Tragovi tuge su nestali, barem oni u obliku suza. Bol je ostala, a proradila je i sumnja da možda napuštam pravog muškarca.

Jedva sam dočekala povratak kući. Ostavila sam Mariju da unese kofere a ja sam pojurila prema fiksnom telefonu, užurbano tražeći u adresaru Vanjin broj.

"Vanja trebam Stojanov broj, hitno, hitno, hitno..."

"Cao, Mina. Stojanov broj? Zašto?", malo me uznemirilo što ne zna ništa o odnosu njegova najboljeg frenda i mene.

ibs@crostuff.net

"Zato što sam izgubila njegov broj, a zaljubljena sam i jedva čekam da mu čujem glas!", rekla sam ne razmišljajući o efektu koje bi to priznanje moglo prouzročiti. Zavladao je kratki tajac, a onda je oduševljeno nastavio: " On je super dečko. Ako i on tako osjeća bićeš najsretnija žena na svijetu". To mi je dalo nade i potpuno sam zanemarila onaj ako. "Pružiće ti sve što poželiš."

"Vanja", prekinula sam ga, " SAMO MI, MOI. IM TE, DAJ TAJ BROJ!"

Nazvala sam, ne razmišljajući šta ću mu reći, kako ću započeti razgovor i ne pitajući se je li se u ovih nekoliko dana nešto promijenilo s obzirom da se nakon vrućeg susreta nisam javljala.

Zvučao je iznenađeno čuvši moj glas, više nije očekivao da bih se mogla javiti. Ispričala sam mu za nezgodu s mobitelom, a on mi je hladno dao do znanja da mu nisam dužna opravdavati se. Razgovor baš nije ni trajao ni tekao onako kako sam maštala, ali na kraju smo se uspjeli dogovoriti za susret još tu ve čer. Dogovor je bio da se čujemo sat vremena prije kako bi mi točno potvrdio vrijeme. Nije nazvao. Kao prava kokoš koja ne zna prihvatiti poraz nazvala sam ja njega. Nije se javljao. Probala sam još nekoliko, to čnije stotinjak, puta. Nije se javljao. Ni taj, ni idući dan, ni deset dana poslije.

ZBOG LUKA SE NE FUKA

Nekoliko mjeseci poslije, sreli smo se u Keopsu, mojoj omiljenoj palačinkarnici. Ma koliko bila bijesna i odlučna da okrenem glavu kad ga sretnem samo jedan pogled bio je dovoljan da se uznemirim i postanem naporna, zaljubljena balavica koja ne zna za riječ ne. Gnjavim ga: zašto se ne javlja, ima li drugu, on se opravdava obavezama, problemima - i ja to sve pušim. Neki uče na tuđim, a ja ni na svojim greškama. Ponovno dogovaram susret, uvjereni kako će se ovaj put pojaviti, tj. nazvati prije. I opet ne zove. I opet ja zovem, a on se ne javlja. Svjesna sam kako mu svaki moj poziv daje mogućnost da me ismijava pred prijateljima ili prijateljicama, svjesna sam kako svakim pozivom padam sve niže i kako ću uskoro u njegovom mobitelu biti memorirana kao "ludi davež", ali ja i dalje ustrajem, zovem, tražim opravdanja, slažem scenarije... Marija svjesna kako je vrug uzeo šalu, izvlači me iz kuće. Pristajem uz uvjet da idemo u Keops. Tamo ga ne srećemo. Eksamo piće i odlazimo na Amforu. Ni tamo ga nema, ali mi nadu daju fudbaleri Partizana što sjede u ćošku. Ako su oni tamo, možda se i on pojavi. Dolazi Vanja. I to je nešto. Zove nas da mu se pridružimo. Odbijam. Stojan bi to mogao pogrešno protumačiti ako se pojavi.

"Znaš, baš mi je žao što ti i Stojan niste uspjeli.", kaže. Ja se pretvaram u uho na spomen njegova imena.

"Ma da, nismo jedno za drugo, a i on je sad pun problema pa mu valjda nije ni do čega.", odgovaram fol nezainteresirano, nadajući se da neće promijeniti temu.

"Ma da, imao je problem s tom malom ali sve su raš čistili."

Ja ostajem bez riječi. Nisam se nadala takvom odgovoru. Marija spašava situaciju i nastavlja: "A ko je uopće ta mala?"

"Nije poznata. Mala je lepa kao lutka, prirodna, mila, stvarno super devojka, ali je klinka. Mislim, ima 18 i pametna je, ali je neiskusna. On joj je prvi frajer u životu", upotrebljavao je onaj zadivljeni ton pa ja nisam mogla suspregnuti gnušanje i mržnju koja je bujala u mojoj utrobi i plašila me da će iskočiti poput malog aliena u mojim noćnim morama. Bjesnila sam zbog svoje gluposti, zbog prekida s neobično dobrim dečkom, zbog višemjesečne apstinencije, zbog lošeg tena uzrokovanog tom istom apstinencijom, nadasve što sam dobrovoljno ušla u odnos iz kojeg sam znala da ću izaći kao budala.

"Želite li još uvijek uljepšati društvo s dvije prekrasne dame željne akcije?", nastavila sam zamamnim tonom, potiskujući bol koja me razdirala.

Uvijek dobrodošle u svačije društvo, osim Stojanovo, pridružile smo se Partizancima, a vrlo brzo Amforin separe, zamijenili s onim u F6, sokiće vinom, a loše raspoloženje, dobrim. Onda je naišao Stojan sa svojom novom ranicom. Nisu odavali dojam sretno zaljubljenog para, ona ga je tek sramežljivo držala pod rukom, pao je tek jedan, nimalo strastan poljubac, na njenu inicijativu. Ja sam pak imala potrebu dati mu do znanja kako je gotovo s nama i kako sam ga preboljela, iako je to bilo tako daleko od istine. Sjajno sam se zabavljala, strastveno plešući na latino ritmove i bezopasno koketirajući s njegovim slatkim kolegom. Vjerojatno bi ostalo na to^e da mi prilikom popravljavanja šminke u praznom toaletu nije prišla savršena mala i veselo počela brbljati o rc-me kako je Stojan savršen u krevetu. Pričala je i o svom zubnom aparatu i kako je usavršila oralni seks da rnuen više ne mogu ni zamisliti pušenje bez te, naizgled on. is- ne, spravice. Zaključila sam kako tako ne razgovaram djevojke koje su tek nedavno izgubile nevinost i biis. 'Ki pozvala slatkog fudbalera da me otprati kući, znaiuc oa će zajednički odlazak iz diskoteke, koliko god bezazk-n.o završio, za Stojana značiti samo jedno.

Sreli smo se već idući dan. Očekivala sam bilo kakvu promjenu u njegovu ponašanje. Prijezir, osudu zbog mog osvetničkog čina, kiseli smiješak koji bi mi pokazao da mu nije pravo, bilo šta. Ali uzalud. Toliko se normalno ophodio, da je bilo očito da ga moj seksualni život uopće ne zanima. Moja zaludenost njime trajala je nekoliko godina s kraćim

ibs@crostuff.net

pauzama u kojima bih se uvjerila da sam ga spremna zaboraviti i otvoriti srce nekom drugom tko će to željeti i poštivati. A onda bih ga opet sreala..

Intenzivno se hraneći Coelhovim štivom, nadala sam se da će se jednom cijeli svijet urotiti da se moja želja ispuni, ali nisam mogla ne primijetiti da se događa potpuno suprotno. Moja druga, realna šansa pružena mi je u najmanje očekivanu večer. Marija je tu večer izašla u H6 sama. Ja sam ostala kući, s namjerom da, po tko zna koji put, čitam ljubavnu poeziju Pabla Nerude. Bilo je oko pet ujutro kad me probudila Marijina poruka.

"Mikice! On je ovde s frendom i nekom devojkom. Pitao je za tebe. Mislim da je pijan."

Taman sam krenula da odgovorim kad je uslijedio njen poziv. Uznemireno sam upitala: "Jel to njegova djevojka?"

Nastao je tajac, a onda je muški glas zadovoljno odgovorio: "Ne nije mi djevojka. Ne sekiraj se."

"Šta želiš?", uspjela sam sakriti uzbuđenje.

"Želim da dođeš. Želim te videti."

"Stojane, pet sati je ujutro. Šta ti pada na pamet? Spavam."

"Molim te, dođi, čekam te", rekao je nježno i prekinuo vezu.

Bila sam uzbuđena, nikad sretnija. Željela sam otići, ali bila sam svjesna kako ću ispasti jadna u njegovim očima. Ipak, najjači razlog, koji me je sprečavao u odlasku bio je odvratan okus luka koji sam proždrljivo slistila za ručak u ustima. Kad stiže njegova poruka.

"Mina, nemoj me razočarati. Čekam te. Ako ne dođeš dolazim kod tebe."

"Želiš pokazati svojim prijateljima svoju vjernu glu-pačicu, koja skače na svaki tvoj poziv i zadovoljava se tvojom milostinjom, kakvom lijepom riječi kojom je obdариš svakih nekoliko mjeseci. Žao mi je. Ja nisam VIŠE jedna od tih!", uzvraćam, znajući kako takve poruke bude njegov interes.

"Mislio sam da me bolje poznaješ. I nikada te nisam obdarivao milostinjom. Ja dajem sve ili ništa."

"Pretpostavljam da me zoveš kako bi mi dao jedno veliko ništa", nastavljam u grubom tonu.

"Možda bi se ugodno iznenadila. Ja te još uvijek čekam."

"Zašto? Pa ja tebe ne privlačim. Smatraš me običnom fuficom koja se želi domoći vlastitog primjerka loptojur-ca kako bi svoj život učinila snošljivim."

"Tako nešto bi se moglo zaključiti, ali ja imam lepo mišljenje o tebi. Cenim te više nego što ti sama činiš. A da me privlačiš to je neminovno."

Već sam potpuno luda od ljubavi, najradije bih mu rekla da ga volim, ali pokušavam se kontrolirati.

"Volim te!", pišem tek kako bih na ekranu vidjela kako to lijepo izgleda. Greškom šaljem poruku. Obljeva me znoj. On zove.

"Je li to istina?", ozbiljnim će tonom, bez tragova pijanosti u glasu.

"Da. Ne. Da"

"Sigurna si?"

"Mhhh," mumljam tiho.

"Onda dođi ili dozvoli da dođem k tebi."

Kako da mu objasnim da bih to voljela više od svega, ali da intenzivan miris luka koji se širi oko moje usne šupljine, nimalo ne bi pridonijeo romantičnom razvoju situacije.

"Kasno je. Ostavimo to za sutra. Idem ćoriti. Bok "

Spustila sam slušalicu, ne dočekavši pozdrav, kako ne bi dalje pokušavao s nagovaranjem.

Nazvala sam ga tek sljedeće jutro kad sam bila sigurna da je miris luka potpuno uklonjen. Više se nije javljao.

TRNCI I LATINO LOVER

Još kao klinka vjerovala sam u svoju izgublenu polovicu. U mojoj mašti je bila utjelovljena kao savršeno građeno muškarac visok oko 1,90 m, čvrstu malu guzu i perfektne izrađene pločice na trbuhu. Obavezno duže crne ili tamnosmede kose i prodorno plavih očiju. Vrlo bitan detalj je i nos koji bi morao biti malo veći ili nepravilniji kako bi davao određenu ozbiljnost i grubost njegovom dječaćkom licu. Njegov osmijeh mamio bi nježne zagrljaje, a njegova ozbiljnost bi me svlačila do gole kože. O karakternu nisam razmišljala kao što je običaj kod nezrelih, napaljivih tinejdžerki. Tek odrastajući počela sam svom Apolonu davati i karakter. Mora biti emotivac - totalno sam slaba na muške suze - ali opet, ne smije biti papak. Treba se znati zauzeti i obraniti svoju nježniju polovicu. Poželjno bi bilo i da je neki naporan znak, za jednog strijelca potpuno neprihvatljiv poput raka ili vodenjaka, kako bi mi vječno bio izazov.

Dvadesetak godina nisam naletjela na muškarca koji bi bio barem donekle nalik na princa iz te moje nerealizirane bajke. Dapače, muškarci s kojima sam izlazila, sek-sala se, koje sam voljela bili su sušta suprotnost. Možda zato ni jedna moja veza i nije opstala. Ma koliko se dobro osjećala uz nekog muškarca, ljubav bi naposljetku pukla jer njegova kosa

ibs@crostuff.net

nije bila dovoljno duga kako bi ju mogla obuhvatiti prstima za vrijeme seksa. Mama me je često upozoravala kako probirač dobije otirač. Ne želiš valjda završiti kao ja, govorila bi.

Bijesnila sam na nju, Andersena, braću Grimm sve one koji nas kao klince bombardiraju pričama o Pepeljugi, Trnoružici i drugim imaginarnim kokošima stvarajući nam tako potpuno nerealne ideale. Sjećam se kad sam u jednom razgovoru podijelila to svoje razočaranje sa Sto-janom, s tim da sam prešutjela dio o crnoj kosi i plavim očima, jer je on po tome bio različit.

Hladno mi je uzvratilo: "Što si ti, k vragu, učinila da bi zaslužila svoju bajku? Koliko se sjećam Pepeljuga se nije pokarala s prinčevim pažem kako bi skrenula pažnju na sebe?", ukazivao mi je na epizodu s njegovim kolegom, za koju je vjerovao da je završila u krevetu. Ja ga nisam željela razuvjeravati.

"E, pa to ne znaš", rekla sam ljutito. "Možda se baš karala s kraljem i ostala trudna, a stari iskusni kralj, kako bi izbjegao skandal, dogovorio je brak sa svojim nezrelim sinom. Znaš već kako to ide, prinčevima ego ne dopušta da pomisle da su ista drugo do prvi, a jednom kad se dočepaš prinčevog nasljedstva tvoja darežljivost ispisuje priču."

"Mina, ti si totalno nepopravljiva", rekao je na kraju razgovora, prije nego što mi je poklopio slušalicu.

"Tko je on da kaže kako ja ne zaslužujem bajku!", bijesnila sam još i u Zagrebu spremajući se za susret s Rickijem. Citat će on o mojoj bajci u svim svjetskim novinama kada se udam za mog shoibizz princa. Prisjetila sam se odmah i sinoćnje večere.

Rickijev doček je bio organiziran u japanskom restoranu. Po četkom večeri pokušavao je ostaviti dojam hladne i nezainteresirane zvijezde. Večeri je prisustvovalo dvadesetak ljudi, što organizatora koncerta, što gradskih ljepotica koje su trebale stvoriti štimung. Mene i Mariju pozvao je Nensi dobro znajući kako je Ricky moj neostvaren dječji san kad su poznati muškarci u pitanju. Pretpostavljam da je i osjećao krivnju što je prije nekoliko godina u Marijino i moje ime odbio poziv na večeru s već ocvalim Erosom, pritom ne konzultirajući nas. Doduše, pretpostavljam da bi i naš odgovor bio sličan.

Mladi latino zavodnik je od početka pokušavao sakriti zainteresiranost za mene, što je bilo neuspješno s obzirom na moje dojavljivače, Mariju i Nensi, koji su pratili svaki njegov pogled dok sam ja glumila Ledenu kraljicu.

"Mina, on non-stop pilji u tebe!", odzvanjale su mi Nensijeve riječi u glavi. Čim sam to skužila osjetila sam trnce koji su mi užarili tijelo.

Večer se počela zahuktavati odlaskom u Indi's, u to vrijeme omiljeno okupljalište moje ekipe. Progurao se do mene primivši me za ruku: "Ti moraš sjesti pored mene da ne poludim od dosade.", šapnuo je lagano okrznuvši moje uske svojim sočnim usnama. U početku je uglavnom čačkao po mobitelu, tu i tamo pogledavši u mom smjeru.

"Znaš, mogao bi pokazati barem malo poštovanja prema ljudima koji su ovdje kako bi tebi boravak u činili što ugodnijim i pustiti, barem na kratko, taj mobitel iz ruku. Valjda će Ana imati razumijevanja", rekla sam isprovocirana njegovom nepristojnošću.

"Ana i ja smo prekinuli", rekao je ne dižući pogled s displaja, "samo igram igricu."

"Sad bi mi kao trebalo biti lakše. Moja ženska sujeta još bi mogla podnijeti da ju zapostavljaš zbog prekrasne tenisačice, ali zbog tog infantilnog čovječuljka koji trčkara po ekranu ganjajući kokoši..."

"To nisu kokoši. I igrica je super", napokon je odložio mobitel i započeo razgovor kao mladić Ricky koji ima simpatije prema sugovornici i želi ju osvojiti. Potkraj večeri otišli smo u predsjednički apartman. Napominjem, nismo bili sami. Sad već udvostručeno društvo uputilo se prema Sheratonu.

Zabava baš i nije bila spektakularna. Uputila sam se u kuhinjicu, sjela na rub sudopera, poslužila se jagodama serviranima na pladnju, tik do sudopera. Ubrzo mi je zvijezda večeri donijela čašu pjenušca.

"Zašto si pobjegla? Zamolio sam te da me ne ostavljaš samog s onim užasno napornim ljudima. Samo postavljaju neka pitanja na koja ne želim davati odgovore. Rickv, ona pjesma ti je sjajna, odakle inspiracija? Šta ćeš pjevati na koncertu, bla, bla, bla, bla", brbljao je polako se smještajući između mojih poluraširenih nogu.

"Ti si isto pjevačica?", naglo se uozbiljio.

"Pa, recimo."

"Jesi poznata?", nastavljao je s pitanjima, tijelom se sve više približavajući mojem najužarenijem dijelu.

"Da, po neuspješnosti", prihvatila sam igru, dopuštajući da mi lagano podiže haljinu ispod koje su isijavali halteri, u to vrijeme neizostavni u svakoj mojoj odjevnoj kombinaciji.

"Baš sam pričao s onim proćelavim tipom o tebi. Da živiš u Americi već bi imala milione. S takvim izgledom, karizmom i malo soli u glavi, koje ti čini mi se ne nedostaje, imala bi tri CD-a, nekoliko filmova i bezbroj reklama i nikoga ne bi bolio kurac kako pjevaš i kakve su ti pjesme. Mi u Americi slavimo žensku ljepotu, pogotovo ako je djelo majke prirode. Usput, sviđaju mi se tvoji hal-teri."

"Nadam se da ne misliš kako ćeš se laskanjem uvući u moje, inače već mokre, gaćice", rekla sam zavodljivo, lagano ga odgurnuvši i skupila noge.

"To i ne pokušavam. Upravo sam ti rekao kako sam stekao dojam da si bistra djevojka, a odlazak u krevet zbog malo lijepih riječi ti ne bi išao u prilog, zar ne?"

"Imam dva pitanja za tebe Ricky? Prvo je: kako si to točno zaključio da sam ja bistra djevojka?"

"Hm, znaš ono u koktel baru kad me fotograf slikao, a ti si se odmaknula kako ne bi bila na fotografiji. E, to ti glupe djevojke ne rade. Njima je životni uspjeh naći se s nekim poznatim na fotografiji ili još bolje pohvaliti se novinama kako su mu pijanom popušile kurac u smrdljivom WC-u nekog kluba."

"Dobro. Drugo je: bi li promijenio mišljenje o meni ako bih ti priznala kako bih vrlo rado pošla s tobom u krevet, jer sam potpuno napaljena na tebe od prvog trenutka kad si mi uputio taj tvoj zavodni čki pogled", rekla sam, prišavši mu dovoljno blizu da osjetim laganu promjenu u njegovim hlaćama. Ubrzano mu je rastao, tvrdnuo, osjetila sam to na donjem dijelu trbuha.

"Ne, upravo si mi još više porasla u očima", govorio je polako, buljeći u moje usne koje sam grickala i lizala mameći ga na poljubac. Nježno sam mu takla usne svojima.

"U tom slučaju idem u krpe sanjati vruće snove. Laku noć!", rekla sam, više dašćući nego govreći, polizala mu usne za kraj i krenula prema izlazu.

"Ne, ne, čekaj. Hoćemo li se vidjeti sutra? Moraš mi obećati da ću te vidjeti sutra, inače te ne puštam." Čvrsto me stiskao za ruku, gledajući me nekim molećivim pogledom.

"Obećajem", uspjela sam izgovoriti, prije nego što mi je uspio ubaciti jezik u usta. Nisam se bunila. Tako se lijepo ljubio, baš onako kako maštaš da to radi poznati latino lover. Uspjela sam se nekako oduprijeti strasti, prekinuti ljubljenje nakon nekih pet minuta i krenuti kući.

Ujutro me nazvao da provjeri dolazim li na večer. Cijeli dan sam maštala o velikom bijelom vjenčanju i životu u braku sa superstarom, o Stojanu koji plače nad svojom sudbinom i mladom crnokosom dečku s plavim očima koji me napokon pronalazi i otima iz naručja Ric-kija. I tek tada počinje moje bajka...

Na susret s Rickijem pošla sam u trenerci i nenašminkana. Društvo su mi pravile Marija i Ira, Nensina prijateljica, lijepa plavuša s novim grudima i vrlo britkim jezikom. Nensi nije bio pozvan, ali mi je dao blagoslov nadajući se da ću tako napokon preboljeti Stojana. Našli smo se u apartmanu. Vrata je otvorio njegov menadžer i rekao kako je Ricky u sobi i vodi vrlo važan telefonski razgovor. Nakon desetak minuta pridružili su nam se njegovi prijatelji iz školskih dana koji su ga pratili svuda po turnejama, Gonzales i Alfonso. Obojica su bili privlačni muškarci, slični kao da su rod, tamnopusiti, poduže šminkerske frizurice za ljepotane iz sapunica. Svakako muškarci koje bi zamijetili da u blizini nije bilo neodoljivog Rickija. No, za razliku od njega imali su nešto odbojno u ponašanju. Arogantni, loših manira, grubi, potcjenjivački raspoloženi prema ženama. Činilo mi se da misle kako bi žene iz neke Hrvatske trebale biti općarane dečkima iz Miamia, koji uz to imaju prijatelja zvijezdu. Cijelo vrijeme govorili su španjolski pretpostavljajući da ne razumijemo što govore. Tu su mi dobro poslužili satovi španjolskog kojeg sam pohađala prije nekoliko godina. Pričali su tipične prljave kvazimachoseljberske priče o tome koja od nas ima kakve sise, a koja pušačka usta. A onda su započeli priču o višesatnom "poslovnom" razgovoru njihovog zvjezdanog prijatelja. Shvatila sam da mi već pola sata sjedimo i čekamo zvijezdu koja vodi važan razgovor s Cameron Diaz o tome kako će i mu pušiti kitu. Pobjesnila sam. Demonstrativno sam ustala, povukla cure za rukav i krenula prema izlazu, bez ikakvog objašnjenja ili pozdrava histerično zalupila vrata. Nisam stigla curama objasniti razlog tako iznenadnog dolaska, a već je Ricky jurio prema nama. Stigao nas je pred liftom.

"Ne možeš samo tako otići!", rekao je čvrsto me uhvativši za ruku kako bi bio siguran da ipak neću ući u k lift. Nisam ni željela otići, nisam namjeravala tek tako završiti ovu večer. Ako možda i nisam više željela obistiniti svoj tinejdžerski san, željela sam se poigrati s velikim * zavodnikom. Malo sam ga pustila da me moli, a potom l' se ipak s curama vratila u sobu, jer sam dobila obećanje f da će od sad biti sve po mome.

I tako je girl potuer odlučio kako ćemo se zabavljati igrajući se izazova. To je ona tinejdžerska igra u kojoj svi sjednu oko boce koju se zavrti, pa onaj prema kome se okrene vrh boce izaziva, to jest zadaje zadatke, a onaj kome se okrene dno boce obavlja zadatak, to jest izvršava izazov. Dečki su si, naravno, međusobno narihtavali seksualne zadatke, koje mi cure uglavnom nismo željele izvršavati. Za kaznu bi za svaki neizvršeni zadatak morale popiti po deci votke. Meni je bilo nešto lakše jer su zadaci kojima bi me izazivali bili uglavnom vezani za zvijezdu, a većina od njih bila je bila itekako prihvatljiva; ljubljenje i male izmjene nježnosti koje smo sa zadovoljstvom obavljali.

Nakon nekoliko sati igranja i ispijanja votke atmosfera se užarila. Marija i Ira bile su u vrućim zagrljajim sa, sada znatno opuštenijima, Alfonsom i Gonzalesom. Ja sam se i dalje prepuštala Rickijevim nježnostima. U jednom trenutku podigao me na rame i ponio u sobu, toliko sam bila pijana i nemoćna za daljnje igrice. Polegao me na krevet i ja sam se prepustila. Skinuo mi je trenirku, polako i nježno mi ljubeći cijelo tijelo. Iznenadio me nesebičnošću i željom da mi ugodu. Topila sam se od njegovih dodira. Počeo mi je skidati gaćice, osjetila sam njegove prste kako se uvlače ispod elastike, kako je šire i kako polako vuku gaćice prema dolje. Bio je tako dobar osjećaj znati da se bliži trenutak sjedinjenja naših tijela. Moji djevojački snovi će se ostvariti, na najljepši način, sada i ovdje imat ću Rickija, bit ćemo jedno, a možda je to

ibs@crostuff.net

tek uvod u moju bajku, najveću i najstariju od svih mojih bajki. Ali onda sam shvatila da cijelo vrijeme zapravo razmišljam o Stojanu, o tome kako želim da mi to sve radi on, a ne Ricky. U trenutku sam se otriježnila i skočila na noge, oblačeći se.

"Ne, žao mi je. Ja to ne mogu. Nisam spremna. Idem kući", opravdavala sam se osjećajući krivnju što sam se dovela u takvu situaciju.

"Sve je OK. Razumijem", gledao me blago. "Ne moraš se opravdavati. Samo obećaj da ćemo se još vidjeti."

Zbunjeno sam ga promatrala. Očekivala sam da će me golu izbaciti iz sobe, pljunuti u facu ili barem uputiti neku uvredu. Balkanac bi to svakako učinio.

Nisam mogla pronaći Mariju pa mi je pomogao. I dalje me je cijelo vrijeme grlio i ljubio. Mariju smo našli u Gonzalesovoj sobi. Ležala je u krevetu, činilo se da pokušava spavati, a on ju je cijelo vrijeme napadao dok ga je ona kroz smijeh odgurivala i vikala: "Daj, bre skloni se od mene i kupi lutku na napuhavanje." Bila je to smešna scena, jer Marija ne govori engleski. Pitala sam se kako su se sporazumijevali cijelo vrijeme.

"Mina, on je toliko naporan. Daj mu objasni da sam suha ko Sahara i da nema ništa od seksa ve čeras."

"Ti stvarno ne znaš navlažiti komada?", obratila sam mu se na engleskom.

"Inače znam, ali se bojim da ne dobijem neku boleštinu. Gle, ako se ne će jebati, može mi popušiti", dobacio je prezirno, podsjetivši me zašto mi se gadio od prvog trenutka.

Pogledala sam u Rickija očekujući njegovu reakciju na taj bezobrazluk. On se samo smješкао, dobro se zabavljajući.

"Skinu se s nje, a kurac si popuši sam. Ili neka ti ga velika zvijezda popuši, to bi ti o čito najviše pasalo", rekla sam bijesno skupljajući Marijine stvari kako bi što prije jurnule iz sobe.

"Koji je kurac toj glupači?", ljigavo se smiješio obračavajući se Rickiju.

"Mina, nije u redu da se tako ponašaš", pogledao me kao da o čekuje da i Marija i ja padnemo na koljena, ispri čamo se i obojici popljugamo. Time je prelio čašu. Podnijela bih možda neku ma čističku reakciju, ali ovaj pičkasti pristup bio mi je neprihvatljiv. Nisam shvaćala kako može dopustiti da budala poput Gonzalesa utje će na njega. Večer je završila obostranim uvredama, vikom i bacanjem stvari.

Sutra smo se ipak pojavile na koncertu. Nije bio bog-znakakav, bilo nam je žao što smo uopće došle, pogotovo jer smo Gonzalesu time dale satisfakciju. Prišao nam je za vrijeme koncerta s dva zaposlenika osiguranja.

"Molim da nam se ove luđakinje ne približavaju", naredio je zbunjenom zaštitaru, uputivši nam iritantan smiješak.

Te noći oko dva sata probudila me zvonjava mobitela. Bio je to Ricky.

"Pa gdje si, nije te bilo na partvju poslije koncerta", zvučao je pijano ili drogirano.

Štjela sam pokušavajući se sabrati i shvatiti šta se događa.

"Hoćeš doći u apartman...", nastavio je. Kad sam napokon shvatila šta se zbiva prekinula sam vezu, ugasila mobitel i mirno nastavila spavati sanjajući Stojana.

OD RANKA DO DRAŠKA

Ljudi kažu "daleko od očiju, daleko od srca". Meni ni daljina, ni Ricky, ni višednevno lumpovanje s frendovima i članovima grupe Jamiroquai nisu pomogli da zaboravim Stojana. Čak sam pokušavala ostvariti vezu s Rankom, uspješnim, nježnim i pažljivim muškarcem. Uzalud.

Upoznali smo se na beogradskom splavu dok smo Marija i ja pile kavu, a on se za stolom preko puta družio s legendarnim Piksijem i Dejom. U jednom trenutku našao se ispred našeg stola i zapo čeo pričati kao da smo najbolji prijatelji. Tako smo započeli intezivno druženje.

Ranko fizički nije bio moj tip; svjetlokos, kratko ošišan i korpulentan muškarac naglašenih miši ća, imao je i koju godinu viška - reklo bi se 35, ali se poslije ispostavilo da ima puno, puno više. Moram napomenuti da je bio i finansijski zgodan: vila na moru, kuća u Ljubljani, casino, diskoteka, jahta od dvadesetak metara, 17 metara dug gliser... Me đutim, ja na njega nikad nisam gledala kao na potencijalnog ljubavnika, de čka ili muža. Sve do koncerta Jamiroquai u Puli, gdje se u zadnji tren pridružio sad već standardnoj ekipi za dobre provode: Nensiju i njegovoj novoj djevojci, fatalnoj manekenki Renći, Iri, Mariji i meni. Ponijela me atmosfera koncerta i Ranko i ja smo postajali sve prisniji. Dva dana poslije službeno smo postali par. Veza nije trajala dugo, ali bila je uzbudljiva. Stalna putovanja, Ibiza, Cannes, krstarenje s Jamiroquaijovcima po talijanskoj obali... Dovoljno da se zapitate ne bi li bilo zabavno imati možda jednom i takvog muža.

Cijenila sam to što se Ranko dobro slagao s mojim prijateljima, posebno s Nensijem. Nije bio jedan od onih zatucanih i nesigurnih muškaraca koji o čekuje od djevojaka da budu zatvorene izme đđu četiri zida dok gospodin do jutarnjih sati harači po birtijama, a u rijetkim prilikama u kojima ih izvede moraju biti propisno odjevene, zakop čane do grla u tri broja većoj opravi kako im se, slučajno, ne bi nazreli obrisi tijela. Naravno, i u tim iznimnim slu čajevima žena mora biti spremna da gleda ravno u zid, dok gospodin zvjera okolo i šalje poljupce plavuši za susjednim stolom. Ranko je bio čista suprotnost. Kupovao mi je seksi krpice koje su više otkrivale, nego skrivale, a obožavao je kad bi osjetio osje ćaj zavisti i

ibs@crostuff.net

pogleda muškaraca uprte prema nama. Mogla bih se nesmetano u diskoteci odvojiti i plesati s Marijom nadru-gom kraju dok bi nam nabildani, polugoli frajeri dahtali za vratom.

Znao je i za moju borbu s ljubavi prema Stojanu. Bio mi je podrška i uhvatio se u koštac s tim problemom. Međutim, na kraju se ispostavilo da bih i ja isto tako velikodušno trebala uhvatiti u koštac s njegovim problemom prevelike ljubavi prema ženskom rodu.

Sjećam se kako sam jednog jutra prelistavala dnevne novine i ugledala raskošnu Cindy, članicu grupe Models. Pričala je o ljetovanju u Budvi na luksuznoj jahti.

Vjerojatno ne bih pročitala taj tekst da me nije prala ženska intuicija. Čitala sam ga ponovo i ponovo ne bih li pročitala nešto između redaka, a potom sam malo ponnije promotrila fotografiju. Bila je mala i loše kvalitete, ali nešto na njoj mi je bilo poznato. Nije se vidjelo mnogo, Cindvne grudi su bile u prvom planu, a kreveti u spava ćim kabinama na jahtama, gdje je bila uslikana, su svuda više-manje isti. Ali onda sam ugledala nešto rozo što mi je izgledalo jako poznato. Iznad kreveta u kabini stajalo je ogledalo. U ogledalu su se vidjela vrata, a na vratima je visila moja roza spava ćica. Nazvala sam Ranka.

"Je li na tvom brodu bila Cindy?", izderala sam se u telefon. Šutio je. To mi je bilo dovoljno. Spustila sam slušalicu. Ve ć sutradan smirila sam strasti, nazvala ga i rekla mu kako smatram da bolje funkcioniramo kao prijatelji nego kao ljubavnici. Složio se i od tada smo su-> per prijatelji. Često se smijemo događaju s fotografijom. f Međutim, prekid s Rankom znaćio je povratak starim ljubavnim jadima.

Marija i ja vratile smo se u Beograd gdje sam nastavila intimno druženje s praznim krevetom dok me je ona pokušavala socijalizirati. Tada se počela zabavljati s jednim, meni antipatićnim, košarkašem. Pokušao je taj njen

* dovesti neke svoje, među udavaćama vrlo tražene kolege,

* ne bi li me koji od njih uspio osvojiti i odobrovoljiti. No, odustao je nakon mog prvog histeri ćnog napadaja kada sam i njega i budalu od njegovog frenda istjerala iz kuće uz pretnju da ću pozvati svog dećka kriminalca. Papci se više nikad nisu pojavili u stanu. I Marija je ubrzo shvatila s kakvim je kretenom imala posla i prekinula tu farsu od veze.

Idući pokušaj lijećenja ljubavne depresije pokušao je Vlado organiziravši mi nastup u Crnoj Gori. Nastup pred publikom nakon nekoliko mjeseci potpune pjevaćke apstinencije donekle me povratio u život. Shvatila sam da sam još uvijek jednako lijepa i poželjna i možda bi moje psihi ćko ozdravljenje krenulo na bolje da nije stigla Stoja-nova poruka. Koincidencija bijaše da je i Stojan boravio u Crnoj Gori i nekako saznao za moj nastup. To što smo oboje u Crnoj Gori mora da je neki znak, pomislila sam kao i svaka ludo zaljubljena žena i dogovorila susret za sutra, premda nije bilo nikakve objektivne mogućnosti da se sretnemo. Udaljenost je bila prevelika s obzirom na to da smo imali popodneveni let za Beograd. No sve bih ja pokušala, odgodila bih i let, da nije bio tu Vlado koji me sprije ćavao da napravim neku glupost.

"Molim te, vodi me, vodi me tamo!", urlala sam dok me vozio prema tivatskom aerodromu.

"Mina, saberi se. Vodio bih te na kraj svijeta, ali u zagrljaj tom majmunu - nikada. Samo preko mene mrtvog!", vikao je pokušavajući nadglasati moj plać i vrištanje.

"Mrzim te, mrzim. Ljubomorani si što ga volim", gušila sam se u suzama lupajući ga po glavi dok se on borio s volanom kako ne bi završili u provaliji.

"Ja te volim zaista mnogo, i najviše od svega želeo bih da si sretna. Da nadeš momka koji te zaslućuje. Ne nekog jadnog fudbalera koji te ne poštuje i nije svestan tvojih vrlina. Ja znam koliko ti vrediš i srce mi se para kad gledam kako lijes suze zbog tog majmuna i mesecima ne izlaziš iz kreveta."

Utišao me tim rjećima, ali suze su i dalje tekle.

"Mene nitko nikad neće voljeti. Zauvijek ću ostati sama", promucala sam, još uvijek dršćući od plaća.

"Ja ću te uvek voljeti, a voljet će te i muškarac kojeg ćeš željeti, samo još treba naići. Ti ga tražiš na krivim mjestima." "Kako na krivim?", pobudio je moj interes.

"Tebi treba pravi muškarac, a ne neka fudbalska pićkica koja se ne može upustiti u vezu s tobom, zato jer će ga ljubomorni kreteni iz kluba, koji te i ne poznaju, ali su ćitali u novinama sve one laži, prozvati papkom."

"To i nije neka utjeha. Svi su ćitali novine. Znaći, ipak ću zauvijek ostati sama", nastavila sam s jadicovna-jem.

"Tebi treba muškarac koji te može zaštititi. Netko moććan, neustrašiv, netko tko uterava strah u kosti i tko će ti omogućiti da živiš život kraljice. Netko poput Draška Andrijanovića, znaš? Jednom ću te upoznati s njim."

Nisam znala tko je Draško. Znala sam da ga Vlado često spominje kao svog velikog prijatelja, ali me bunilo što ga nikada nisam srela. Ipak zvućalo je barem donekle utješno. Ako me Stojan ne želi, možda to zaista znaći da nismo sućeni jedno drugom. Možda se sve ovo dogodilo kako bi napokon srela svoju izgubljenu polovicu. Draška?

PSIHO I IME KOJE TJERA STRAH U KOSTI

ibs@crostuff.net

Narednih tjedana, Vlado je često spominjao Draška. Činilo se kako mu sve više odgovara ideja o Drašku i meni kao paru. Ja sam bila sumnjičava. Da je Draško zbilja dobar frajer, Vlado bi već odavno organizirao neki susret, mislila sam. Kada sam mu to rekla Vlado mi je dao njegov broj mobitela, uz objašnjenje kako postoje opravdani razlozi zašto taj susret još nije moguć.

"Strpljen, spašen", govorio bi, što me je izluđivalo i budilo sumnju da je Draško samo taktika kako bih se napokon izliječila od stresa. Nisam ga nazvala, jer sam smatrala da nije damski.

"Ako je on neki frajer, neka on prvi nazove i zavede me", govorila sam Vladi.

Nije zvao. Ali taktika izliječenja je donekle bila uspješna. Preboljela sam Stojana barem toliko da sam ponovno odlučila izlaziti.

Na prvom povratničkom izlasku, Marija me povelala sa svojom drugaricom Sneškom u fancy kafiću, među narodom poznatoj, Silikonskoj dolini. Kako i ime kaže tamo je bilo okupljalište silikonskih egzibicionistica i napaljivih voajera. Nije mi to bila najsretnija kombinacija jer nisam baš simpatizirala Snešku. Zapravo, iznenađivala me Marijina snošljivost prema njoj. Sneška je bila jedna od onih ufuranih djevojaka, izgledom sličnih većini presenterica tog okupljališta. Plavuša s vidljivim, broj prevelikim silikonima, mršava, male prčaste guze i pomalo skotovskom facom. Svakako ne prelijepa, ali sebi najljepša. Posebno me iritiralo što je vjerovala kako je jako važna s obzirom na titulu "devojke poznatog fud-balera". Osim toga, vječito je moralizirala, što je česta pojava kod djevojaka nogometaša, i stalno pričala kako je prije njenog nogometaša podarila svoju "malu" samo jednom muškarcu. Marija bi često dodala kako je zato poslije sve to nadoknadila. Ni njen izabranik nije bio ništa bolji. Uvaljivao je svoj kurac, za koji smo čule da je mali, ribama na svakom čošku, a proglašavao kurvetinama one koje nije mogao povaliti.

Nisam sigurna je li to bilo isplanirano, ali vrlo brzo našem stolu pridružio se Sneškin dobar prijatelj Zubo, koji je, kao, bio samo u prolazu. Fizički bi možda i mogao proći da nije, kao i Sneška, sve omalovažavao. Ja sam se trudila ignorirati ga, razglabajući s Marijom o frajerima i seksu. To smo činile tek da se dobro zabavimo i razbijemo ukočenu atmosferu. No, gospodin za stolom je to protumačio kao poziv na parenje te me poskriveći počeo maziti po nozi. Osobina koju najviše mrzim kod sebe je to što se sramim budale prikazati budalama kad to zaslužuju. Neka druga, hrabrija ja, zviznula bi tom umišljenom kretnu šamarčinu nasred Silikonske doline, na radost brojnih tračera željnih takvih poslastica, pokupila se i otišla. Ali ne i stvarna ja. Neprimjetno sam maknula njegovu ruku, praveći se kako se ništa ne zbiva. Njega nije obeshrabrila takva reakcija, pokušavao je ponovo i ponovo dok nismo ustali od stola kako bi promijenili lokaciju. On nas je vozio. Djevojke, ne znajući šta se zbiva, barem što se Marije tiče, posjele su me na suvozačko mjesto. Ja se nisam pobunila jer mi je bilo neugodno, a i vjerovala sam kako mi se ipak ništa loše ne može dogoditi. Nisam bila u pravu.

Krenuli smo prema klubu F6. Prilikom iskrcavanja "uobraženi" me uhvatio za ruku zadržavši me u autu, na vratima. Vjerovala sam kako će započeti s nekim glupim uletima i već se pripremala objasniti mu da nisam zainteresirana, kad je stisnuo gas, a ja uletjela unutra jer još me čvrsto držao. Cure su zbunjeno gledale jureći džip.

"Šta se događa? Molim te, vrati se i pusti me da izađem", rekla sam svjesna da provod ne ide tokom kojim sam očekivala.

"Ne brini se, neće ti se ništa loše desiti. Samo dobro", smijeh se, promatrajući me ljigavim pogledom.

Šutjela sam tražeći mobitel u torbici, kako bih nazvala Mariju.

"Pusti taj mobitel. Samo ćemo se provozati!", još se smijehio vozeći duplo brže od dopuštenog.

Zazvonio je mobitel, na moje oduševljenje. Nisam uspjela ni pogledati tko je, on mi ga je uzeo iz ruke i bacio ga na stražnji sic.

"Šta radiš?", viknula sam nervozno krenuvsši prema mobitelu. Usporio je vožnju i desnom me rukom snažno primio za vrat.

"Ostavi taj mobitel, mirno sedi i šuti, jer ću te zadaviti. Jasno?", siktah je poput zmije. Ušutjela sam. Bilo je nešto luđačko u njegovu pogledu što me paraliziralo. Više nisam mogla progovoriti. Razmišljala sam šta mi je činiti, a u nedostatku ikakvih ideja počela sam plakati. Potiho. Stigli smo na neku livadu. Nisam ni približno mogla odrediti gdje se to nalazimo. Bili smo potpuno sami. U mraku. Stambena naselja svjetlucala su u daljini.

"A sada da nastavimo ono što smo započeli u kafiću", krenuo je jezikom prema mojim ustima. Odgurnula sam ga rukama, otvorila vrata i počela trčati koliko su mi to moje ljetne čizme dopuštale. To, naravno, nije bilo prebrzo, pogotovo ako uzmemo u obzir vlažno tlo u koje su mi propadale pete.

"Gde ćeš, ma gde si ti to pošla?", vikao je za mnom, polako izlazeći iz auta. "Bolje ti je da se sama vratiš u kola, nego da te ja vraćam.", nastavio je smireno, siguran u sebe. Osvrnula sam se kako bih pogledala gdje je i nastavila s trčanjem. Znala sam da nemam kuda, ali ipak sam trčala i trčala. A onda je on krenuo za mnom urlajući: "Ubiću te, kurvetino glupa!"

Bio je to strašan urlik. Od panike sam se spotakla o nekakav busen i pala na tlo. Znala sam da je gotovo. Nisam ni pokušavala ustati. Spustila sam glavu, natapajući već vlažnu zemlju suzama. Stao je iznad mene. Nisam se usudila podići

ibs@crostuff.net

glavu kao da ću time biti pošteđena daljih događanja. Stajao je tako neko vrijeme. Zapalio je cigaretu, a potom me nagazio i počeo mi čizmom snažno pritiskati glavu. Urlala sam od straha, trava i zemlja su mi ulazili u usta.

"Šuti, šuti!", vikao je. Onda me primio za kosu i po čeo vući prema autu. Potpuno sam uništila koljena puze ću za njim i pokušavajući zadržati što više kose na glavi. Stigli smo do auta. Podigao me sa zemlje, sve vuku ću me za kosu. Gledao je moje uplakano, šminkom razmazano lice, bez imalo samilosti.

"Sada ću te lepo utopiti u Dunavu!", rekao je mirno.

"Zašto to radiš?", upitala sam kroz plač.

Ništa nije odgovorio. I dalje me promatrao luđackim pogledom. Vjerovala sam da je on to zaista u stanju u činiti. Njegov pogled je to govorio. Zastala sam na trenutak, sabrala se, skupila hrabrosti i poljubila ga. Zamislila sam da je sve to neki film i da ja sada samo trebam što bolje iskoristiti svoje glumačke sposobnosti. Gadio mi se, a ja sam ga ljubila kao da ljubim muškarca svojih snova. Smekšao se, prepustivši se mojim poljupcima.

"Oprosti, molim te. Znaš da mi se sviđaš, ali strašno sam umorna. Imala sam naporan dan danas, a i plašim se mraka.", šaputala sam mu na uho. "Možemo li poći kući i nastaviti ovo sutra? Stvarno bih željela da sve bude savršeno. Oboje smo prerasli ove klošarske egzibicije."

"U pravu si. Izvini", promrmljao je. Nestao je zvjerski pogled, primijetila sam sram i kajanje u njegovim očima. Odahnula.

Zagrlio me još jedanput, sada kroz suze i zamolio da mu oprostim. Pravila sam se da je sve u redu. Nasmješila sam se iako sam mu željela pljunuti u facu. Vozeći me do stana, neprestano me mazio. Grozila sam se njegovog dodira. Gledao me nježnim pogledom i tepao mi. Nisam vjerovala da se to događa.

Stigli smo do kuće. Inzistirao je da me otprati. Marija je već bila u stanu. Veselo je otvorila vrata, na kraj pameti joj nije bilo kakav sam horor upravo proživjela.

"Kako je bilo?", smješila se.

"Super.", odgovorila sam mirno, zakamufilirala drhtanje. Marija, uvjeren da čini dobro djelo, poziva luđaka da ude i sprema kavu. Bezbrizno pričaju, kao da se poznaju cijeli život. On me cijelo to vrijeme s divljenjem promatra. Priča Mariji kako misli da se zaljubio. Na odlasku me ljubi, naziva anđelom i želi mi laku noć. Zatvaranjem vrata, oslobađaju se moji strahovi i nastavljam s plačem.

"Mikice, šta je bilo?", Marija me zbunjeno gleda. Ne odgovaram. Nemam snage. Samo plaćem i stišćem se na podu.

"Šta se dešava, reci mi. Stat će mi srce. Mikice!", više uplašeno, sklopčavši se uz mene i snažno me grleći.

"Pokušao me silovati... i utopiti u Dunavu", odgovaram kroz suze. Žmirim. Nemam snage pogledati ju. Sramim se. Sramim se svog postupka.

"Zubo? Pa kako? Izgledali ste tako zaljubljeni", zbu njeno će. "Ma ubit ću ga!" nastavlja i juri prema vratima.

"Ne, ne. Molim te, ne", ustajem s poda i zaustavljam ju.

"Nazvat ću Snešku i policiju", odguruje me i juri prema telefonu.

"Ne, ne, ubit će nas. Bojim se. Nikad se nisam tako bojala. Nemoj, molim te!" spuštam se na koljena i plaćem. Marija mi prilazi i grli me. Plače zajedno sa mnom. Na-f kon što sam malo došla sebi, sve sam joj ispričala, ponovno proživljavajući isti strah. Vani se već danilo kad sam, potpuno izmorena, zaspala u suzama.

Ujutro u deset probudila nas je zvonjava na vratima. < Marija je tiho potražila prema vratima i plašljivo pogleda- *- la kroz špijunku.

"Ma koji vrag...", promrljala je otvarajući vrata. Dostavljač cvijeća uručio joj je veliku košaru s otprilike stotinjak ruža. Gledajući posvetu ljutito je promrljala: "Vjerujem da je ovo za tebe. Ma šta si taj gad umišlja, da je BradPitt."

Pogledala sam posvetu. Pisalo je: "Anđele, dobro jutro! Nestrpljivo iščekujem tvoje poljupce..."

I u trenucima manje zaljubljenosti gadili su mi se pretjerani ispadi sentimentalnosti, a od ovoga mi se okretao želudac.

"Jel on to mene zajebava? On mora da je totalni psiho, zar ne?", rekla sam s gađenjem i sklonila cvijeće na balkon. Kao i svako jutro već ritualno sam se uhvatila mobitela kako bih provjerila je li me tko zvao. Zatekla sam tri poruke. Njegove. Izbrisala sam ih ne čitajući.

Tijekom dana trudila sam se ne prisjećati se sinoćnih događanja i Psiha. Radila sam sve što i inače: popila kavu sa susjedom Đordem, nogometašem OFK Beograda. Veselo smo čakulali kao da se ništa u meni nije promijenilo od jučer, a poslije sam još požurila kući pripremiti ručak sebi i Mariji.

Zubo je zvao cijelo poslijepodne. Ignorirala sam pozive, nadglasavajući ih muzikom. Pjevala sam i plesala nastojeći zaboraviti na njega, na bijes i nervozu koji su mi stezali želudac, na strah koji mi je ubrzavao puls srca prilikom svakog škripaja vrata. Možda sam mogla izbjegavati njegova uporna zvanja, ali nisam mogla izbjeći njega. Predvečer se pojavio na vratima, a ja, vjerujući da je Marija, koja je minutu prije izašla baciti smeće, otvorila vrata potpuno nepripremljena. Naravno, kako se nisam javljala na telefon nisam primijetila Marijine upozorava-juće pozive.

Poslije sam se uvijek pitala kako bi u takvoj situaciji postupila neka druga, normalna djevojka. Možda bi vrišteći zvala pomoć, susjeda, možda bi pokušala pobjeci, možda bi zapomagala primajući udarce i braneći se, možda bi pohitala po nož u kuhinju ili suzavac u torbi i silom branila svoju čast. Ja sam mu, pak, dopustila da me poljubi. Glumila sam da sam sretna što ga vidim, slagala da sam se tek probudila i dopustila mu da povjeruje kako uživam u njegovom zagrljaju.

Od tog trenutka zvanično smo postali par. Bila sam prevelika kukavica da bih mu se suprotstavila pa sam mu se prepustila nadajući se kako ću mu ubrzo dosaditi. Zubo je, bez obzira na svoje psihičke probleme kojih očito mnogi nisu bili svjesni, imao reputaciju velikog zavodnika, što mi je davalo nade. Mnoge žene istinski su žudile za njim. Bio je fizički privlačan sportski tip, lijepih crta lica, punih usana i zelenih očiju koje su sjajno pris-tajale njegovoj tamnoj puti. Bio je i uspješan u svome poslu, čime god da se bavio.

Promatrajući tu našu nazovu vezu koja je trajala čak nekoliko mjeseci, čovjek bi pomislio kako je on idealan muškarac. Svakodnevno me izvodio na romantične večere, ponekad bi ih i sam pripremao, darivao me poklonima, nakitom, cvijećem, donjim rubljinama i skupim haljinama. Ne bi prošao dan, a da mi ne pokloni barem moju najdražu, Lindtovu bombonijeru. Na moju žalost, bio je jedan od rijetkih muškaraca koji svaki slobodni trenutak provodi s voljenom. Ja sam se na sve moguće načine trudila dosaditi mu i biti ostavljena. Pokušavala sam to izbjegavajući seks, pravdajući se glavoboljom ili onim danima u mjesecu, pokušavala sam to s lošim seksom i s previše seksa. Najveća ironija je bila u tome što koliko god se ja trudila biti loša, seks bi ispao savršeno dobar. Sve bi išlo tako glatko, spretno i uigrano, kao u najstrastvenijim filmskim scenama. Tijela, barem njihovi spolni dijelovi, su nam se privlačili kao magneti, uvijek nalazeći put do zadovoljstva, tražeći još...

Mogli smo se ne ševiti tjednima, on bi uživao u sitnim nježnostima koje bi mi pružao, a mogli smo to činiti i svaki dan, na baš svakom mjestu - u autu, restoranskim toaletima, pred ulazom, na stubištu - njemu je sve odgovaralo i svakim danom je bio sve opčinjeniji mnom. Slagala bih kad bih rekla da me s vremenom nije počeo uzbuđivati, i da nisam u vezi s njim imala i mnogo lijepih trenutaka. Ali znala sam da veza može skladno, bez batina funkcionirati samo dok slušam i ne odgovaram s neću i ne mogu.

Nakon nekog vremena shvatila sam da ne postoji nada da me ostavi pa sam ja pokušala ostaviti njega. Prvi put telefonski, sklonivši se na nekoliko dana u Novi Sad. Dočekao me ispred vrata stana gdje je dežurao. Taj put me pošteđio ozljeda. Prijetio je samoubojstvom, prislonivši si pištolj na podbradak - i ja sam popustila. Drugi put sam pokušala razumnim razgovorom u četiri oka, uvjeravajući ga kako ja kao žena karijeristica nisam za njega jer ne dijelimo jednake interese kao što su brak i djeca. Tada je prislonio pištolj meni na glavu i zaprijetio da će nas oboje ubiti ako ga ikad pokušam ostaviti. Od tada više nisam pokušavala.

Ponekad bih, iz inata, isključila mobitel i ne javljala mu se cijeli dan kako bi ga živcirala ili na taj način primila dozu adrenalina. Tako sam i taj dan isključila mobitel, odlučna da ga ne palim do sutra i da s Marijom prošetam do grada, a da mu prije ne prijavim kuda idem i do kad ostajem. Zanimljivo, nikad me nije pitao "s kim", jer se podrazumijevalo da je jedina osoba koju smijem viđati Marija.

Tek smo izašle iz ulaza, a tijelom mi prođe jeza. Osjećala sam Zubino prisustvo. Marija me tješila kako je sve u redu i kako sam samo paranoična. Nismo sto metara prešle kad je crni džip zakočio tik uz Marijino tijelo. Od šoka nismo primijetile da je riječ o Zubinom džipu, pa smo počele urlati vjerujući kako je riječ o nepažljivom vozaču. Izašao je Zubo. Naš strah se utrostručio.

"Gde si ti, čeli dan? Mobitel ti je isključen? Šta to znači?", siktao je svojim zmijskim jezikom.

"Mobitel mi ne radi. Baš smo krenule do grada odfu-rati ga na popravak.", govorila sam polako, održavajući mir u glasu.

"Aha. Pa što mi nisi javila, kupio bih ti novi mobitel?", nastavio je sumnjičavo.

"Htjela sam ljubavi, ali nisam imala otkud. Isključili su nam fiksni jer nismo platile račun", branila sam se.

"A ja nemam kredita na mobitelu", slagala je Marija.

"Pa što nisi rekla da nemaš novaca!", ljutio se vadeći dvije novčanice od po 500 eura i gurajući mi ih u torbu.

"Ajde, odbacit ću vas da sredite to."

Odveo nas je do dućana s mobitelima, cijelo vrijeme planirajući večer, ne pitajući nas za mišljenje ni vrijeme, jer se podrazumijevalo da je svo svoje vrijeme njemu na raspolaganju. Iako smo se nadale kako će nas ostaviti pred dućanom i otići za svojim poslom, to se nije dogodilo. Uspjela sam nagovoriti ga da nas sačeka vani kako bi dobile vrijeme za konzultaciju. Jednostavno, nisam ga više mogla gledati ni slušati. Toliko sam očajna bila da bih najbolje uzela taj prijeteći pištolj iz pretinca u autu i propucala si glavu. U glavi su mi odzvanjale Vladine riječi o muškarcu koji je moćan, neustrašiv i zaštitnički raspoložen. Zнала sam da uvijek mogu nazvati Vladu ili nekog od prijatelja koji su često svoju moć i autoritet koristili kako bi me izbacili iz problematičnih situacija, ali previše sam se sramila sebe, njega i svih tih dana provedenih s njim. S razlogom bi me proglasili luđakinjom i budalom. To mi je dalo ideju!

ibs@crostuff.net

Moj psihotični dečko već je nervozno trubio upozoravajući nas da požurimo. Uključila sam mobitel i poručila Mariji da šuti i smješka se dok ja rješavam stvar. Ako priča ne upali - zovemo policiju.

"Sori, trajalo je malo duže dok su pronašli odgovarajuću bateriju", lagala sam nabacujući najljepši osmijeh.

"OK, glavno da mobitel radi. Ajde upadajte, krećemo!", bio je nervozan.

"Ljubavi, Marija i ja smo mislile još svratiti negdje na piće. Imamo još nešto za obaviti", koketirala sam usput ga mazeći po torzu kako ne bi potpuno podivljao.

"Obaviti? Šta to imate za obaviti?", urlao je ljubomorno kao da smo u braku, a ja sam mu upravo priznala da se jebem s njegovim najboljim prijateljem.

"Pa... moram ti nešto priznati. Nisam te htjela nervirati, ali više stvarno ne znam što da radim", govorila sam polako, kontrolirajući se da ne prasnem od smijeha gledajući njegovo zbunjeno lice.

"Ima jedan Draško koji me stalno zivka na telefon i inzistira da se družimo. Ja sam mu poručila da me više ne zove, ali on je vrlo neugodan... I prijeti mi...", prizvala sam i suze, u sebi zahvaljujući ZKM-u i glumačkom umijeću.

"Draško. Koji Draško?", uplašeno će.

"Draško Andrijanović."

"Draško Andrijanović... A šta ti imaš s njim?", urlao je.

"Ništa, zaista ništa, kunem se. Mislila sam da... možda bi ga ti mogao nazvati i objasniti mu za nas... Možda bi me onda napokon ostavio na miru", uvjerljivo sam plakala

"Kurvo jedna", zurlao je, "govorili su mi drugovi da si kurvetina, a ja sam te branio. Verovao ti i voleo te. Ja da te vadim iz govana. Ne pada mi na pamet. Sama si se uvalila, sama se i vadi", zasiktao je kroz suze, divljački zalupio vratima i odjurio bez pozdrava. Nazvao je nakon nekoliko sekundi samo da me upozori da zaboravim na njega i izbrisem njegov broj, jer za njega više ne postojim. Toliko sam guštala slušajući te dugo željene riječi da sam se pitala kako li se toga nisam ranije sjetila.

Polako smo krenule dalje, u nepoznatom pravcu, s osmijehom od uha do uha.

"Kako si se, majke ti, setila Draška Andrijanovića?", napokon će Marija.

"Ne znam. Palo mi je napamet." Nije mi se dalo objašnjavati. Željela sam samo uživati u slobodi, mirno hodati ulicom, pojesti sladoled i svratiti na piće, znajući da ne postoji nitko kome se moram javiti u određeno vrijeme i odgovarati na pitanja gdje sam, s kim i zašto. Znala sam da me to neće držati dugo jer je u ljudskoj prirodi da teži za nekim kome će odgovarati i postavljati ta ista pitanja. A onda možda pozovem Draška i zahvalim mu se na njegovom imenu koje tjera strah u kosti.

LJUBAV IZA REŠETAKA I PREKO ŽICE

"Napokon si skupila hrabrost.", bile su prve riječi koje mi je Draško uputio svojim seksi, promuklim, samouvjerenim glasom, bez halo, molim ili barem pitanja tko je.

"Za što?", pitala sam sramežljivo, uvjereni kako me zamijenio s nekim.

"Za nazvati me."

"Znaš li ti s kim pričaš uopće?", afektiram više nego što je uobičajeno i odlazim do frižidera po vino.

"Možda s najlepšom Hrvaticom. Jesam li u pravu?"

Ispijam prvi gutljaj vina, a već sam opijena. Skidam kućnu haljinu i ostajem u grudnjaku i gaćicama. Zavaljujem se u krevet. Ima nešto uspaljujuće u njegovu glasu, nešto što me tjera na svlačenje. Želim biti gola. Dodirivati se po tijelu. Maziti. Želim voditi ljubav preko telefona. Ne govorim mu to. Mislim da je neumjesno za prvi put.

"To ti procijeni", odgovaram zatežući. Želim da i on osjeti ono što ja osjećam. Želim ga paliti. Želim da me voli. Znam da je suludo, ne znam ništa o njemu, ne znam ni kako izgleda, ali njegov glas me tjera da se zaljubljujem u njega. Saznajem da, kako je Marija i tvrdila, Draško odslužuje zatvorsku kaznu. Ni manje ni više nego za ubojstvo. On tvrdi da je bilo u samoobrani. Ja mu vjerujem. Ne osuđujem ga. Da nije tako odreagirao bio bi mrtav.

Naš prvi razgovor trajao je sat i pol. Drugi je uslijedio već ujutro, treći u podne, pa četvrti, peti, šesti, sedmi taj isti dan. I tako svaki dan. Ujutro su me umjesto budilice budili njegovi pozivi, na večer ne bih mogla zaspiti dok ne čujem njegov glas. Čekala bih satima u krevetu da me pozove i zaželi mi lijepe snove. Spavala bih s mobitelom, za svaki slučaj, ako još koji put poželi da mi se javi ili ako se ja probudim i poželim čuti njegov glas. Dovoljna su bila tri dana da mu izjavim ljubav. On je to prihvatio. Nije mi uzvratio ljubavlju, ali i ono što mi je svakodnevno nudio mene je zadovoljavalo. Volio je što ga volim, moju zaludenost. Govorio je da sam posebna, za što sam znala da i nije neki kompliment. Svejedno, Draško je onaj tip muškarca uz kojeg se osjećaš kao kraljica čak i kada ti dijeli milostinju. A on je meni pružao i puno više, barem neko vrijeme. Moju zaljubljenost nije ometalo ni gnušanje bližnjih. Čak ni alarmantna upozorenja mojih prijatelja nisu pomogla da se zapitam ima li takva veza budućnost i koliko je uopće sigurno biti djevojka kriminalca. Moj dobar prijatelj

ibs@crostuff.net

Adam, poznati političar, panično me nazvao čuvši za moju opasnu telefonsku vezu. Adam je rijetko zvao, uglavnom kada bi bio zaljubljen ili kada bi mu trebalo srediti kontakt s nekom poznatom ljepoticom iz Hrvatske. Posljednji put čuli smo se prije mjesec dana kada sam ga povezala sa seksipilnom Bingo djevojkom.

"Da li si ti normalna?", urlao je na slušalicu.

"Šta je? Bingo djevojka nije se pokazala kao dobar potez?", pitala sam znatizeljno, ne sumnjajući da razlog njegova poziva nije vezan uz lijepe žene.

"Ko? Ma to je već prošlost. Imam novu na repertoaru. Ali ne zovem zbog toga. Već zbog tebe i onog manijaka."

"Stvarno ne znam o čemu ti pričaš?", nisam očekivala da bi Adam mogao znati za mene i Draška.

"Jedan od najgorih kriminalaca u zemlji i moja sestra. Jesi li ti svesna koliko je to opasno?", često se ophodio prema meni kao prema mladoj sestri.

"Ne znam o čemu pričaš?", glumila sam naivku.

"Čekaj. Ti mene tako bezobzirno lažeš? Mene, koji te voli kao sopstvenu sestru i ruku u vatru bi dao za tebe. Zar nisam zaslužio barem iskrenost?"

Šutjela sam, shvaćajući da je vrlo dobro upućen u moju tajnu vezu.

"Dobro. Kad odlučiš biti iskrena nazovi me. I malo razmisli o tome što radiš i s kim radiš", rekao je bijesno i poklopio slušalicu.

Idući dan uslijedio je poslovni poziv za Kanadu, za koji sam znala da je Adamovo maslo, a koji nisam mogla odbiti jer smo Marija i ja bile u popriličnoj novčanoj krizi. Vjerojatno bi me u nekoj drugoj prilici taj poziv razveselio, što zbog love, što zbog nove zemlje i ljudi, no u ovoj situaciji, kada je emotivni odnos mene i Draška bio u razvitku, to mi nije odgovaralo. Znala sam da se ništa posebno ne može promijeniti u tih mjesec dana koliko je trebao trajati moj boravak u Torontu: Draško je bio u zatvoru, ja ga ionako ne bih mogla posjećivati, a malo je vjerojatno da će tamo upoznati neku ženu i zaboraviti me.

U Kanadi sam ostala četiri dana. Nisam vidjela apsolutno ništa osim aerodroma, hotelske sobe i diskoteke u kojoj sam nastupala. Dane sam provodila u krevetu, nježno Drašku šapu čući u slušalicu kako ga volim ili bih jecala o tome kako me izluđuje udaljenost koja nas dijeli. Draško je dobro podnosio moje nagle promjene u ponašanju, godile su njegovom egu, slušao me i tješio satima. Nakon četvrtog dana, bez obzira na "lošu finansijsku situaciju u kući" vratila sam se u Beograd. Bila sam u još većem minusu, ali bila sam sretna znajući kako me od moje ljubavi dijeli tek osamdesetak kilometara. Na žalost, smanjenjem udaljenosti između nas, smanjio se i broj poziva. On se opravdavao nekim neočekivanim poslovima, ali ženska intuicija kazivala mi je kako to baš i nije tako. Nensi je i opet dobro rekao: "Mina, on je u zatvoru. On nema posla."

Time me spustio s mog ružičastog oblačka u sivilo svakodnevnice. Znala sam da je našao nekoga. Znam da za jednog običnog zatvorenika to zvuči nevjerojatno, ali Draško je bio sve samo ne običan. Iako ga nikad nisam srela, ono što sam vidjela na fotografijama bilo je dovoljno da znam kako je savršen za mene. Imao je smeđu, kratko ošišanu kosu, tamne oči, toliko žive i prodorne da su me i preko fotografija dirale pravo u srce, ostavljale bez daha i budile crvenilo u obrazima. Njegove pune sočne usne, tolike sam noći ljubila i sanjala posvuda po sebi budeći se mokra i zadovoljena. No, nije lijepo lice i mišićavo tijelo od metar i devedeset to što ga je činilo neobičnim.

Zatvor je za njega bio kuća u kojoj je imao sve što mu je potrebno za komforan, čak i luksuzan život, od mobitela i kompjutera do teretane. Status i zločin je dijelio s još jednim nimalo "običnim" zatvorenikom, svojim kumom, dakle, imao je i društvo. Za potpuno zadovoljstvo nedostajale su mu samo žene, mislila sam. Poslije se pokazalo da nisam bila u pravu i da je i u tom segmentu bio vrsno poslužen.

Koliko god je Draško pokušavao prikriti i uvjeriti me kako se ništa nije promijenilo u našem odnosu znala sam da laže. I dalje me nazivao, samo nešto rjeđe, i dalje su naši razgovori trajali satima, i dalje me tješio lijepim riječima i pričao o našoj budućnosti. Koliko god se trudio iveseljivati me, angažirajući za mene najboljeg menadžera i autore u Srbiji, s idejom da mi pomogne u karijeri i isfinancira album, nisam se mogla oteti dojmu da ga gubim. Sto je još gore, mučio me osjećaj kako mi ga preotima žena koju poznajem, neka koju mrzim; neka poput one blond kučke Pammy kojoj je Vlada izgravao babysittera.

"Ti si moja ludica!", smijao se Draško kada sam s njim podijelila svoje sumnje.

"Zašto baš ta Pammy?", upitao je zainteresirano.

"Zato što je zla, iritantna i bahata kao i tvoja bivša žena!", bjesnila sam od ljubomore.

"Neverovatna si. Zato te i obožavam. Znaš, imam jedno malo iznenađenje za tebe", brzo se prebacio na drugu temu ostavljajući me u sumnji da nisam daleko od istine. "Da li si ikad bila u Barceloni?"

"Ne. Već mjesecima intenzivno razmišljam kako želim posjetiti Barcelonu. Kako si znao?"

"Osećam te, mala", zagonetno se smješkao i nastavio, "...znam da ti je potreban odmor, barem tri, četiri dana. Pre nego započneš sa snimanjem CD-a, jer onda nema stajanja. Ja ću taman završiti sve dogovore oko sinmanja, a ti lepo

ibs@crostuff.net

odmaraj u najboljem hotelu jednog od najljepših gradova na svetu. I uživaj kao kraljica, onako kao što ti i zaslužuješ. Imam tamo dobrog druga i on će se potruditi da ti ništa ne zafali, pokazati ti grad, povesti te u šoping, naravno."

"On će me povesti u šoping?", upitala sam zbunjeno, ne shvaćajući kako da se postavim, zahvalno ili uvrijeđeno.

"Financije ću ja rešiti s njim, ne brini. On će ti samo praviti društvo, a dečko je super, tako da verujem da će biti ugodno. OK?"

"Ne znam. Moram malo razmisliti o tome."

Koliko god zvučalo primamljivo, nešto me mučilo oko tog puta. Pretpostavljala sam o kojem je prijatelju riječ. Bilo mi je nelogično zašto poslati djevojku - koja apstinira već osam mjeseci iščekujući svog voljenog - do koje ti je stalo, u drugu državu, u ruke mladog, uspješnog i nimalo ružnog nogometaša. Jedino logično objašnjenje bilo bi da mu nije stalo i da svom prijatelju čini uslugu.

Nikad nisam otišla na taj put, jer već sljedeći dan ubijen je Dindić i Drašku su ukinute zatvorske povlastice kao što je čavrljanje mobitelom. To me je dokrajčilo. Ostalo je toliko neraščišćenih stvari u našem odnosu. Kako ga uopće zvati? Prijateljstvo, poznanstvo, ljubav jednostrana ili obostrana? Nisam znala šta se od mene očekuje. Trebam li ga čekati i, ako trebam, koliko dugo? Vratila sam se u staro stanje depresije i starim porocima; alkoholu, tabletama za smirenje i desecima dekagrama Lindtove čokolade. Anđeo čuvar, moja Marija pokušavala je opet na sve načine povratiti onu staru, nestašnu Minu. Shvativši kako je vrag uzeo šalu, dovela nam je kućicu babu vračaru.

Baba Rada, poznata gatara iz Marijinog kraja od kojih sedamdesetak godina jedva se na štakama uspela do prvog kata. Kaže, kućni posjeti inače nisu običaj, ali ovaj put, zbog Marije, napravila je iznimku. Svoje umijeće nikad nije naplaćivala, ali bi zadovoljni klijenti uvijek bakici stajali na raspolaganju kada bi joj zatrebala pomoć. Svidjela mi se od prvog trenutka, imala je tople oči. Kratko me promatrala, pružila mi ruku, a onda rekla: "Dobro si ti dete, vidim ti to u očima. Ti se samo trudiš ispasti loša", i otišla u sobu. "Čujem od naše Marije da imaš ozbiljnih ljubavnih problema", pogledala me u oči i nastavila, "suviše si ti lepa i dobra da bi patila zbog ljubavi. Ti je imaš napretek samo toga nisi svesna. To sam i Mariji govorila kad je patila za svim onima tupanima. Devojke moje, tražite ljubav na krivim mestima."

Promatrala sam je u čudu. Nikad nisam bila praznovjerna, raznorazne gatare izazivale su kod mene podsmijeh, ali baba Rada iz nekog je razloga u meni izazivala poštovanje. Bijaše toliko jednostavno i logično sve što je rekla, ali nekako nisam takve mudrosti, pogotovo kad je ljubav i zavodjenje u pitanju, očekivala čuti od jedne stare, jedva pokretne bakice iz dotrajale kućice na kraju sela.

"Ooo, znam šta misliš!", nasmijala se. "Misliš kako ja, stara babetina, vama mladima sad nešto pametujem, a nisam ni sama sebi sredila život. E, pa drago moje dete, i ja sam bila isto kao vas dve. Lepa, mlada... Bila su to druga vremena... ali i ja sam oterala svoju ljubav od sebe... Kad sam to shvatila bilo je kasno... Pokoj mu duši... Zato slušajte vi vašu baku Radu i ne dopustite da vam ljubav pobegne", promatrala me, ne skidajući pogled s mojih očiju, čak i dok je pila tursku kavu koju joj je Marija pripremila.

"Daj, dete, da ti pogledam dlan, mada mi tvoje oči već dovoljno govore", obuhvatila mi je ruku naboranim, od posla još snažnim rukama. "A ju, dete moje. Kod tebe vlada totalni haos. Pod hitno da se rešiš tog muškarca, on nije dobar za tebe."

"Kako očigledno", pomislila sam, "Marija joj je rekla za Draška."

"Mislite zatvorenika?", pitala sam posprudno, smijući se sama sebi kako sam tako olako pala na štos.

"Ma ne. On će iznenada nestati iz tvoga srca kako se i pojavio, ne ostavljajući bilo kakve tragove. Ovaj drugi me više muči. Pojaviće se u jednom periodu tvog života, a ti moraš biti hrabra i oterati ga. Biće teško, ali posledice bi bile puno gore da se prepustiš. Nikad ne bi bili sretni. A dete bi patilo."

"Dijete?", pitala sam zbunjeno.

"Da, da. Imat ćeš prvo, i to uskoro."

"S kim?", sve bih prihvatila, ali to da ću uskoro postati majka, nikada. Nisam bila još spremna za tu ulogu, a i teško mi je bilo prihvatiti da postoji muškarac koji bi me nagovorio na taj čin.

"E, neki od kuće. Moraš da se vratiš u svoju zemlju pod hitno... Ima tu nekih brojeva. Sve se u tvom životu vrti oko brojeva."

"Brojeva?"

"Da. Moraš da se pripaziš petice. Opasno je. Ima tu još brojeva."

"Kakve petice? Kako da se pripazim?"

"Polako dete. Nije to tako jednostavno. Osoba rođena petog, petog drugog. Moglo bi biti velike ljubavi, ali tanka je linija ljubavi i mržnje. Pripazi na to, dete. Mogli bi se srušiti svetovi."

"S njim ću imati dete?"

"Ne vidim to. Ima tu više ljudi. Bit ćeš prevarena, ali ćeš izaći jača nego ikada. Oooo, bit će tu svega. Kao što sam i rekla, tebi ne manjka ljubavi, samo je tražiš na krivom mestu. Vrati se u Zagreb pod hitno i sve će doći na svoje mesto."

Marija me zbunjeno promatrala, kao da joj se ne sviđa ono što čuje. Častili smo bakicu s 50 eura i Marija ju je ispratila na autobusnu stanicu. Ja sam još malo sjedila u naslonjaču pod dojmom onoga što sam čula. Dijete, prevara, 5. 2... Poznajem li ikoga rođenog tog dana, poznajem li uopće ikoga tko bi mi mogao napraviti dijete? Kako uopće može biti moguće da Draško neće biti dio mog života kada mi se tako čvrsto ustanio u svaku poru moga tijela. Kako bi se moglo desiti da ga zaboravim. To nikada, mislila sam. Više mi se nije toliko sviđala starica dobroćudnog pogleda.

Ipak, u jednom je uspjela. Nakon nekoliko depresivnih tjedana provedenih isključivo u krevetu, tu večer sam izašla s Marijom i prijateljicama na Acapulco, splav sa živom muzikom. Bila sam napokon dobro raspoložena. Draško, ako me voli, želio bi da mi je dobro, da se zabavljam i živim kao svaka normalna dvadesetogodišnja djevojka. Plesale smo cijelu noć dok su nam nogometaši Zvezde slinili za vratom. U jednom trenutku za čula sam poznati glas. Bio je to Petar, najbolji prijatelj moga Vladice. Pozvao me na brzinsko piće pa smo se uputili do njegovog stola gdje je sjedila još jedna meni vrlo poznata faca. Laki, Draškov prijatelj, nogometaš koji mi je trebao ponuditi gostoprimstvo na nesuđenom putu u Barcelonu.

"Draško bi se jako ljutio kad bi znao kako dopuštaš da ti ovaj krelac Vidčić balavi za vratom", gledao me svisoka, premda u fizičkom smislu nije bio u toj mogućnosti.

"Ooo, toliko o kolegijalnosti između nogometaša. A što se Draška tiče, ne znam zašto bi to njega zanimalo", rekla sam drsko. Zнала sam da će kad-tad s Draškom podijeliti dojmove s tog našeg neplaniranog susreta i željela sam da oni budu jaki.

"Mislim da će Draška to itekako zanimati. Ne moraš se praviti blesava. Ja sve znam. Dobri smo prijatelji."

"Ma nemoj? Koliko dobri?"

"Toliko dobri da si trebala biti moja gošća u Barceloni."

Zamuknula sam na tren. Iako sam cijelo vrijeme pretpostavljala kako je baš on taj tajanstveni prijatelj, potvrda me šokirala. Znači li to da me Draško imao namjeru, poput makroa, poslati u postelju nepoznatog muškarca.

"To nisam znala. Draško i ja nikad nismo imali priliku razgovarati o detaljima oko puta. Osim toga, sumnjam da bih se odlučila na takav potez."

"Šteta. Barca je prekrasan grad, a ja bih se potrudio da ga upoznaš na najbolji mogući način."

Tješila sam se kako su moje sumnje ipak neopravdane i kako je Lakijeva obveza bila isključivo prijateljske prirode - dočekati i pobrinuti se za prijateljevu djevojku. Draško je dobar, Draško me voli, sigurna sam.

"Ajde da nazovemo prijatelja!", pogledao me i uzeo mobitel tipkajući broj. Skoro mi je stalo srce. Nisam znala šali li se, ali ozbiljan izraz lica pokazivao je da ne.

"Ne javlja se", nastavio je ozbiljno, odlazeći mobitel.

Otkako su Drašku isključili mobitel, često sam ga zvala, znajući da ću čuti "mobilni telefon je isključen, molimo pozovite kasnije". Ipak, sam čin tipkanja njegovog broja i ime Draško Andrijanović koje bi se pojavilo na displeju davalo bi mi snage za nastavak dana. Nakon mjesec dana zvanja po nekoliko puta dnevno smanjila sam broj poziva, dok napokon nisam potpuno prestala. Nadala sam se kako će on to učiniti čim mu se pruži prilika. Zato me toliko zbunjivalo Lakijevo zvanje.

"Moram do toaleta.", promrmljala sam i pojurila prema izlazu. Vani, daleko od buke, stajala sam potpuno iznemogla od umora, šoka ili čega god i blentavo piljila u mobitel. Marija je dojurila za mnom i u čudu me promatrala. Ruke su mi se tresle dok sam birala broj.

Tišina, duga. Čekala sam dobro poznati glas automata koji će mi poručiti kako je mobitel i dalje isključen. Po prvi put sam s nadom čekala taj glas. Nisam ga dočekala. Zvonilo je. Prekinula sam i nemoćno pala na pod. Marija je zavrištala.

Šta se dalje događalo - nemam pojma. Probudila sam se u bolnici, na infuziji. Primila sam navodno neke injekcije i sad mi je bilo bolje. Imala sam težak napad depresije. Pripisali su mi jednomjesečnu dozu tableta za smirenje. Krenule smo kući.

"Jesi dobro, Mikice, skoro mi je stalo srce zbog tebe."

"Dobro sam."

"Hoćeš da mi objasniš šta je bilo i zašto imaš 20 propuštenih Draškovih poziva."

"Draško!", polako sam se prisjećala večeri, "radi mu mobitel tko zna koliko a nije me nazvao. A ja glupača... koja sam ja glupača... cvilim za njim... čekam ga... ne izlazim iz kuće, pišem mu pisma..."

"Vidiš, to bi bilo najbolje da sad objasniš njemu, pošto te zove po 21. put.", pružila mi je mobitel.

"Halo!", trudila sam se zvučati sabrano, ali njegov glas me dotukao i po čela sam ponovno nekontrolirano cmizdriti.

Šutio je, čekao da se isplačem, da napokon dođem do daha. Tu i tamo bi promrmljao kako će sve biti u redu.

"Zašto?", bila je prva riječ koju sam uspjela izgovoriti.

"Zzzašto me nisi na-na-nazvao?"

"Nameravao sam."

ibs@crostuff.net

"Kada?"

"Uskoro."

"Znači, ništa ti ne značim?"

"Značiš mi dosta."

"Ali ne dovoljno?"

"Dosta."

"Zato si me želio poslati Lakiju?"

"Želeo sam ti dobro. Mislio sam da je to ispravno. Mi nismo imali budućnosti, a želio sam ti osigurati budućnost?"

"Kako?"

"Mislio sam da bi vas dvoje bili savršen par. Želio sam vam pružiti priliku. Činilo mi se da želiš da se udaš, rodiš dijete. Ja ti to nisam bio spreman pružiti."

"Ma otkud ti pravo. Tko ti kaže da bismo mi željeli tu tvoju priliku? Tko kaže da ja želim brak, djecu?"

"Nitko. Samo sam želio pokušati. Izvini."

"Znači ti i ja... ništa..." , ponovno sam zaplakala.

"Bolje ne. Imam nekoga. I ne bi moglo biti kako ti želiš i zaslužuješ. Ne smiješ nikome biti druga. Ti ne."

"Znala sam. A tko?", napokon sam se sabrala, iznenađena kako me to priznanje nije pogodilo kako sam očekivala.

"Nije bitno."

"Znam. Pammy. Jel ona? Zato si se onda onako smješkao."

"Jeste. Ona je."

Više mi nije bilo važno. Starica je bila u pravu. Nije boljelo. Ne više. Prijateljski smo završili razgovor. Razmišljala sam o Zagrebu. O mami, braci. Shvatila sam da mi fali dom i da je vrijeme da se vratim kući. Sljedeće jutro spakirala sam stvari, kupila kartu u jednom smjeru i dobro se isplakala rastajući se na neko vrijeme s potpuno izbežumljenom Marijom. Plakala sam na izlasku iz Beograda. Suze radosnice stigle su s ulaskom u Zagreb.

PRINCEZA SE VRAĆA KUĆI

Lijepo je ponovno biti kući. Opet biti mamina princeza. Uživati u maminim specijalitetima, svađati se s bratom i susresti stare prijatelje, Nikolu, Slavicu. Uopće mi nije jasno kako sam mogla provesti toliko vremena viđajući ih rijetko ili nikako. Čak me veselilo i ponovno susresti Inu, onu nesretnu, emotivno rastrojenu nifomanku, koja je svojevremeno palila i žarila po hotelskim sobama raznoraznih sportaša dubljeg džepa. Inu koja je imala više muškaraca od svih svojih prijateljica i gaj prijatelja zajedno. Uglavnom, baš ta Ina bila je u ozbiljnoj vezi s nekim nogometašem i nakon godinu dana zajedničkog života nagovorila ga da se vjenčaju. Ja joj više nisam bila najbolja prijateljica jer joj ugled nije dopuštao da prijateljuje s lošim djevojkama.

Ipak, često je nalazila vremena za tajne dolaske u moj dom, nepozvana naravno. Shvaćala sam koliko je jedna i usamljena. Imala je skupe, firmirane haljine, tro-karatni dijamantni, zaručnički prsten i najnoviji Cartieov sat na ruci, ali nije imala prijatelja. I uz svog poželjnog zaručnika, koji gotovo nikad nije imao vremena za nju - jer tu su treninzi, karantene, višednevne pripreme, pa onda njegova obitelj i prijatelji - bila je sama poput psa. Zlobna, iskompleksirana, u vječnom strahu da će naići neka mlada i ljepša koja će joj preoteti teškom mukom osvojeno blago.

Bilo je zabavno slušati Inina moraliziranja o mladim djevojkama bez trunke mozga koje lutaju od kreveta do kreveta bogate starije gospode kako bi si mogle zarađenim novcem priuštiti skupocjenu haljinu i u subotu navečer "zablistati" u haljini od poliestera u prepunoj Fontani miješajući svoje uznojene guzove u nadi da će ih zamijetiti neka mlada nogometna nada. Ne bi me iznenadila ta priča da je u blizini bio prisutan njen budućni muž ili bilo tko iz njegovih krugova, jer općenito je poznato da mi žene često prešućujemo pikantnije dijelove naše prošlosti, i da su najviše krijeposnice uvijek preobraćene kurve. Ali nisam bila svjesna da sve te preobraćenice toliko lažu da na kraju i same povjeruju u svoje priče. Ni u jednom trenutku nisam joj proturječila: ako je ona sretna ja sam još sretnija, a za nogometnog tuntleka me boli dupe, jer ako je toliko imbecilan da popuši spon-zorušku pričom kako joj je drugi u životu, onda je zaista zaslužuje. Nije li zapravo ironija da upravo nogometaši koji iz nekog razloga najviše inzistiraju na neokaljanosti svojih djeva, uvijek najgore prođu i ožene neku totalnu kuju, nifomanku i drolju, koja ih vrti oko malog prsta, a oni jadni najljepše godine provedu crnčeći za svoju draganu, uvjereni kako su oženili najplemenitije biće na planeti. Naposljetku, kad napokon shvate da se njihova kreposna djeva godinama tuca sa "stricem", "bratićem" ili "rođakom iz Njemačke" - kasno je. Na svoj račun je već prebacila koje milijune i spremna je za nove izazove. Nikola je davao najbolje savjete mladim, neiskusnim muškarcima: ako vas djevojka bolesno kontrolira, zove više puta dnevno kako bi pitala gdje ste, s kim ste i zašto ste, ako vas prati i pojavljuje se na mjestima na kojima se nalazite, ako trpите torturu prije i poslije svakog izlaska s dečkima, ako provjerava vašu odjeću i mobitel, ako dobiva histerični napadaj svaki put kad pogledate vremensku

ibs@crostuff.net

prognozu - optužujući vas da zapravo gledate u dekolte Renate Sopek - bježite od takve žene, jer ona je ili luda ili preobraćena kurva.

Baš takva je bila Ina. U sat vremena provedenih kod mene 30 minuta provela bi zivkajući svoga loptojurca, 20 minuta ogovarajući cice s Klik naslovnice, a ostalih 10 držala mi propovijedi kako pod hitno moram naći nekog muškarca, dok još dobro izgledam, jer uskoro me zbog negativnog imidža neće htjeti ni zaposlenik gradske čistoće. Sa zadovoljstvom bih se našalila kako mi u tom slučaju uvijek preostane neki nadobudni nogometaš ili neki balavac ili, najidealnije, neki balavi nogometaš. Odmah bi se sjetila Sandre, djevojke koja je istinski uživala u seksu sa što različitijim muškarcima. Jednom prilikom Marija ju je upitala strahuje li ikada da je jednom zbog lošeg imidža neće htjeti niti jedan muškarac. Ona se veselo nasmijala i rekla: "Kada te nitko neće, nadeš si mladog perspektivnog nogometaša iz provincije, dobro ga poševiš i kroz život ga vodiš na psećoj uzici. Dobra je stvar što jednim udarcem osiguraš i muža i kućnog ljubimca."

To me podsjetilo na jednu situaciju koja se dogodila neposredno prije mog povratka u Zagreb, sa slatkim šesnaestogodišnjakom, nogometašem, mojim miljenikom sa stadiona OFK-a Beograda. Upoznali smo se tako što sam slučajno, u kafiću pored stadiona, primijetila kako mu neke curice čestitaju rođendan. Nekoliko sati poslije, šetajući se s Marijom, naletila sam na njega, čestitala mu rođendan i poljubila ga u obraz. Prije nego što je odlazio u inozemstvo, došao se pozdraviti. Rekao je da me voli i da će se vratiti po mene za pet godina kada zaradi dovoljno novaca kako bi me mogao oženiti i osigurati mi život kakav zaslužujem. Ja sam se našalila kako nema brige, jer je on ionako jedini koji bi me htio za ženu. Priča o mladom nogometašu i svojevrsnoj prošnji za pet godina Inu se nije dojmila.

"Vjeruj mi, nogometaši ne žele imati posla s djevojkama tvoga imidža. Ja znam da ti u stvarnosti nisi takva, ali oni to ne znaju. Misliš da ijedan nogometaš želi imati posla s onom praznoglavom Jerkovićkom ili onom iritantnom glupačom Nives Celzijus. Vjeruj mi, nisu dobre ni za seks, a kamoli za nešto ozbiljno", frktala je.

Jadna Ina pretvorila se u iskompleksiranu, ljubomornu kućku, opsjednutu Ivom i sličnim uspješnim ljepoticama.

"Gle, dušo, ja bih svašta radila s Ivom Jerkovićem, a znam da i nogometaši dijele moje mišljenje", rekla sam bahato, umorna od njenih uvreda i napadaja lažnog morala.

Pogledala me ubojitim pogledom, činilo se da joj više nisam draga, što me nije uznemirilo. Otišla je, bijesna, kući.

Nakon razgovora o nogometašima, pomislila sam kako bih možda napokon mogla izaći s nogometašem Dinama koji me već duže vrijeme nagovarao na susret. Upoznali smo se na nekom snimanju, kako to već obično i biva, ponudio mi je prijevoz do kuće - što je glupo odbiti - izmijenili smo brojeve mobitela, ne znam točno zašto, jer mi se nije sviđao.

Moj društveni život po povratku bio je na nivou ne-kolegijalnog, prištavog štrebera. Morala sam pod hitno poraditi na tome. Nikola je bio okupiran svađama i igri-cama tipa "tko će kome više uvaliti" s djevojkom Rena-tom. Slavica je bila zauzeta dugim šetnjama svojih pasa, a Ina je bila nepodnošljiva. Bila sam prepuštena sama sebi i pronalasku novih prijatelja. Darko je bio pravo rješenje. Nije bio jedan od onih fatalnih nogometaša zbog kojih bi izgubili glavu, što je bilo u redu, jer sam željela predah od zaludenosti. Dapače, bio je jedan od ufuranih nogometaša koji iritiraju. Često se pojavljivao u novinama i uživao u tome uvjeren kako baca žene s nogu. Da izgleda poput Nike Kranjčara, još bih ga razumjela, ali sa svojih metarsedamdeset i sitno, neprivačnom provincijskom facom i hodom purana sigurno nije spadao u kategoriju poželjnih. To je jedan od onih muškaraca, kojeg ćete eventualno odvući u krevet zbog njegove arogancije, kresnuti kako nije sanjao ni u najvlažnijim snovima i više nikad mu ne priuštiti reprizu, ostavljajući ga totalno slomljenog. Doduše, kada bi skinuo sve te macho, kvazi jet-seterske maske, znao je biti dobar.

Izlazak s njim ipak mi je ostao u lijepom sjećanju. Izveo me u neki novootvoren fencv kafić, a već pola sata kasnije pridružio nam se njegov prijatelj Danko. Iznenadila sam se shvativši kako je i on igrač Dinama, jer nije pripadao tom stereotipu. Nogometaše sam uvijek mogla namirisati. Jednostavno, ima nešto karakteristično u njihovom ophođenju. Kod Danka to nisam primijetila. Bio je nekako normalan, neiskvaren, poput dečka iz susjedstva. Ali nekog cool dečka, koji poštuje žene i poznaje osnovne manire. Najviše me dojmio njegov pogled pun iskrene zadivljenosti koji definitivno nije tipičan za nogometaše.

"Za njega bih se udala", pomislila sam i upitala ga ima li djevojku, trudeći se da ne zvučim zainteresirano.

"Aha," rekao je sramežljivo, "zašto pitaš?"

"Tako, da nešto pričamo. To je neka ozbiljna veza?", upitala sam ga kroz osmijeh, nadajući se kako ću dobiti negativan odgovor.

"Tako nekako. Pet godina smo skupa."

Barem sam ga na vrijeme mogla prekriziti. Ne zato što je neosvojiv, jer njegov pogled je govorio drugačije. Nikad nisam vidjela nijednog zaljubljenog muškarca koji bi spomenuo vlastitu curu s takvom nježnošću, pogotovo ne u društvu žene koja ga privlači. Zavidjela sam toj djevojci.

Nakon sat i pol druženja, ispričao se zbog obveza i otišao. Pitao me za broj telefona, ali mu ga nisam dala. Otišao je razočaran. I ja sam bila razočarana, ali sam mislila kako je to bolje za oboje. Prošli su mjeseci do našeg novog slučajnog

ibs@crostuff.net

susreta, ali nije prošao ni jedan dan a da ne pomislim na njega. Sreli smo se u nekom narodnja čkom klubu. Bila sam malo pripita i bacila mu se u zagrljaj. On me čvrsto obgrlio, kao da se bojavao da mu ne pobjegnem.

"Malo sam pijana," ispričavala sam se zbog zagrljaja na javnom mjestu, "ali mi je drago što te vidim."
"I meni je drago."

Odmaknula sam se kako bih ga ponovno pogledala i uvjerala se da je još ljepši. Gledao me zaljubljen, ali sam pomislila kako je to nemoguće i sve pripisala svom alkoholu.

"Lažeš, da si me želio vidjeti, zvaao bi me", moram priznati da sam se potajno nadala kako će naš prvi susret i na njemu ostaviti neki trag, da će potražiti moj broj mobitela i nazvati me.

"Pa nisi mi dala broj, sjećaš se?"

"Da ti se sviđam, ti bi ga saznao."

"Sviđaš mi se, ali ja nisam taj tip: Nadao sam se da ću te još jednom sresti i uvjeriti te da mi ga svojevolumno daš."

"Sviđam ti se?", rekla sam zavodljivo.

"Nezamislivo jako."

"Tako da bi me sada najradije poveo kući?", izletjelo mi je, dok me on zbunjeno promatrao.

"Tako da bih te sada najradije poljubio."

"Hmm, idemo u auto", promrmljala sam i povukla ga prema izlazu, nadajući se da ima auto.

Na izlasku iz kluba zapljusnuo me svjež zrak i malo sam došla sebi. Pitala sam se što li to radim i što mi to treba. Ipak, lijepo je bilo osjetiti toplinu njegova dlana. Sjeli smo u njegov auto, crni BMW 3 i gledali se neko vrijeme. Onda je upalio motor i pitao: "Gdje ćemo?"

"Kako, gdje ćemo?", upitala sam zbunjeno.

"Gdje te vozim doma?"

"Pa ja ne znam gdje živiš?" provocirala sam.

„Tebi doma, ludice."

„Ali ja ne želim doma."

"Ti si previše pijana i ne znaš šta želiš", rekao je ozbiljno i znala sam da je to kraj rasprave.

Danko me nazvao već sljedeći dan. Kao pravi kavalir sinočnju nemoralnu ponudu nije spominjao. Razgovor je bio nekako nježan i nevin, gotovo prijateljski. Od tada smo svakodnevno vodili višesatne razgovore. No bez obzira na telefonsku prisnost, nismo planirali susret. Prošlo je više od mjesec dana kako se nismo vidjeli i potajno sam se nadala kako ćemo se sresti negdje vani. Nadu mi je davao moj nastup u casinu Sheratona, jer sam znala da sigurno dolazi Darko i neki njegovi kolege. Bila sam uvjerenjena da će i Danko biti tamo. Za svaki slučaj, natuknula sam mu da bih voljela da se pojavi. Obećao mi je da sigurno dolazi. No, nije se pojavio. Poslao mi je poruku da je spriječen jer provodi večer sa svojom djevojkom. Bila sam bijesna. Ne toliko na njega koliko na sebe. Ne znam uopće što sam očekivala. Da će ostaviti djevojku s kojom je pet godina radi mene koju je sreo tek dva puta u životu? Mislim da ne. Nisam željela biti uzrok nečijih suza a i ne otimam dečke, pogotovo ne dobrim djevojkama. Iz priča sam stekla dojam da je baš o takvoj djevojci riječ. Uvjerenjena sam da vrag dolazi po svoje i da je pitanje vremena kada će mi slomiti srce nekom fatalnom otimačicom.

"Moram ga zaboraviti i prekinuti svaki kontakt, pa i onaj telefonski", mislila sam. I napokon pronaći dečka bez djevojke.

Nakon nastupa prišla sam Darku, upoznavši ga pritom s nekim manekenkicama, čiji je on bio poznati ljubitelj. On je uzvratilo uslugu upoznavši me sa svojim poznatim kolegama koji me se baš i nisu dojmili. Osim jednog. Pretpostavljala sam da nije nogometaš, jer se nije uklapao u tu priču. Obučen više poput tinejdžera u nekom hip-hoperskom stilu. Vrlo miran i skroman. Stajao je po strani, dok su njegovi kolege kockali.

"Pa Ivore, ovi nogometaši znaju ponekad biti iritantni", rekla sam u šaljivom tonu.

"Baš ti hvala", rekao je stidljivo.

"Oh, sori. Bila sam uvjerenjena da nisi jedan od njih."

"Pa i nisam. Oni su u lovi, za razliku od mene."

"Mora postojati neki feler. Ne možeš biti i zgodan i simpatičan i imati love. Al nema veze. Ovaj mi je mjesec bio dobar, barem što se financija tiče, tako da te sutra pozivam na piće. Šta kažeš?"

"Možemo i na večeru, ako ja častim. Nije baš takva kriza."

Uputila sam mu odobravajući smješak i dala broj mobitela.

"Nadam se da nemaš djevojku", dobacila sam na odlasku, ne očekujući odgovor kako ne bih djelovala previše zainteresiranom.

"Ne", odgovorio mi je sms-om nakon par minuta.

Vjerovala sam da je Ivor dovoljno sladak i simpatičan da bi zadržao moju pažnju barem neko vrijeme i da je priča s Dankom završena i prije nego što je počela.

ibs@crostuff.net

"Nadam se da nisi rođen 5. 2.?", prvo je što sam ga upitala, nakon orgazma na vodenom krevetu njegove majke. Inače, smatram da su vodeni kreveti, precijenjeni. Krevet kao krevet, ništa posebno.

"Ne, zašto?", gledao me zbunjeno.

"Baba Rada mi je izračunala da se moram kloniti muškaraca rođenih tog datuma."

"A šta da sam ti rekao da jesam?"

"Značilo bi da mi ne možeš biti dečko,"

"Ovako mogu?", smješкао se.

"Možeš."

"Čekaj, onda si ti moja djevojka."

"Ako želiš..."

"Želim.", poljubio me i zaspao mi na grudima. Lijepo je spavao. Nisu mu bile premekane.

Imala sam dečka nakon tek tjedan dana poznanstva i izliku da "zauzetom dečku" dam dvostruki razlog zašto da mi se ne javlja. Danko je to teško prihvatio, samo nisam znala je li tome razlog ljubomora ili mu nije bilo jasno kako itko može biti sa mnom u ozbiljnoj vezi. Svejedno. Više se nije javljao. Barem ne tako često.

Veza između Ivora i mene više je nalikovala na dobro prijateljstvo. Dakako, bilo je tu i seksa, ali i previše slobode da bih očekivala kako ta veza ima budućnost. Meni je to odgovaralo jer Ivor je bio premlad i prezaigran da mi postavlja bilo kakve uvjete, petlja mi se u posao ili nešto brani. Ponekad bi putovao sa mnom na gaze, ali ne bi negodovao ako bih izbivala iz grada ili države na više dana. Nije se bunio kada sam u jednom izboru proglašena nacionalnom Playbojevom zečicom i tim povodom otputovala u Los Angeles na Hefnerov party. Na koncu se ispostavilo da se on nije znao nositi s viškom slobode i da je seksualno iskorištavao svaki moj izostanak s poznatim gradskim ninfomankama, dok sam ja odolijevala upornim udvaračima iz svijeta glazbe i sporta. Po povratku iz Kalifornije uslijedili su izvještaji sa svih strana: Ivor utapao tugu u zagrljaju manekenke, Ivor orgijao sa svojim kolegama, Ivor se viđao sa svojom bivšom... Bio je to pravi atak na moju taštinu. Prešutjela sam svoja otkrića, držeći se mota "pamti pa vrati" i nastavila se viđati s njim kao da ništa nije bilo.

Danko bi se povremeno javljao održavajući neki prijateljski odnos, no tema naših razgovora bila bi sve češće njegov uzdrman odnos s djevojkom. Ljubomora i ucjene s njene strane ukazivale su da je pitanje vremena kad će i ta ljubavna priča nesretno završiti. Ja sam ga u znak ženske solidarnosti često tjerala da razmisli još malo, da pokuša s razgovorom, da se prisjeti svih lijepih trenutaka i dobra koje mu pruža, i njegovala s njim, isključivo, prijateljstvo. Epilog cijele priče bio je vrlo neprijateljski prekid, njeno iseljenje iz njegove kuće uz puno suza i ružnih riječi. I tako je moj "zauzeti dečko", kad sam se najmanje nadala, postao jako jako slobodan i ostao jako slomljenog srca. Nisam se željela odmah baciti na plijen iskorištavajući njegovu ranjivost. Ne želim nikome viđati rane, kao prava osvajačica, ne volim lak plijen. Osim toga, još uvijek sam imala svog nevjernog dečka kojemu je trebalo održati lekciju.

Prošlo je nekoliko tjedana dok se Danko nije vratio u život i nastavio s kolegama iz kluba posjećivati narodnjačke barove. Pri jednom takvom posjetu zatekla sam se i ja sa svojim prijateljicama. Bio je to naš prvi susret nakon njegova novog statusa "slobodnog muškarca u potrazi za plijenom". No izgledalo je kao da sam ja jedini plijen koji je želio povesti kući. Iskoristila sam tu situaciju kako bih se osvetila Ivoru, a ujedno i uživala u slatkim nježnostima koje sam već duže vrijeme priželjkivala i početak jedne nove s više potencijala. Pozvala sam Ivora u narodnjački klub i potrudila se da svjedoči Dankovom i mom prvom i vrlo strastvenom poljupcu. Ivor je znao za moje druženje s Dankom, znao je i da gajim simpatije prema njemu, ali je bio uvjeren da Danko previše voli svoju, sad već bivšu, djevojku i kako nikad neće završiti s nekom drugom. Zato ga nije posebno iznenadilo kada je pri ulasku u klub ugledao nas dvoje kako prisno razgovaramo. Mahnuo mi je kroz gužvu znojnih tijela. Ja sam mu nezainteresirano odmahнула. Kako bi privukao moju pažnju, zgrabio je neku plavušicu, koja je jedva dočekala nečije društvo i počeo ju zašprehavati, povremeno bacajući pogled na mene i Danka i provjeravajući moju reakciju. Pravila sam se da ga ne primjećujem i veselo se smješkala. Kada sam krajičkom oka uhvatila njegov pogled i postala sigurna da gleda u mome smjeru, prišla sam Danku, puno bliže nego što je dozvoljeno zauzetoj djevojci - i poljubila ga. Iako sam se plašila odbijanja, prepustio mi se. Poljubac je bio osvetničke prirode, ali bio je najbolji koji sam ikad osjetila, najnježniji i najstrastveniji. Znala sam da se baš tako mora ljubiti moja izgubljena polovica. Kada sam tako zanesena, ponovno došla k sebi, izmakla se iz Dankova zagrljaja i pogledala u Ivorovom smjeru; njega više nije bilo. Nisam osjećala zadovoljštinu, već griznju savjesti, jer, bez obzira na sve, Ivor nije bio loš dečko, samo suviše mlad i znatizeljan da bi od njega mogla očekivati vjernost. Bio je to kraj Ivoro-ve i moje tromjesečne veze

TESTER JE POPLAVIO

Prošlo je tjedan dana od našeg prvog poljupca kad sam se uselila u Dankov stan. I još dva mjeseca dok me nije zaprosio, nekako nespretno i nimalo glamurozno, ali neodoljivo slatko, u klubu Gallerv. Bio je to uobičajen izlazak na piće u

ibs@crostuff.net

predvečerje. Pokazao mi je prsten od bijelog zlata sa skromnim kamen čičem. Moram priznati da nisam tako zamišljala svoj zaručnički prsten, ali sam znala za lošu financijsku situaciju u kojoj se nalazio i baš zato je taj prsten čič imao za mene neizmjernu vrijednost. Znala sam da je zadnje kune potrošio na njega i da ne može ni pretpostaviti kad će ponovno doći do neke love. Bio je to period kad je Danka pratila neka zla kob. Saob-ra ćajka u kojoj je potpuno stradao njegov limeni mezi-mac, potom teška ozlijeđa križnih ligamenata koja ga je smaknula s travnatog terena na šest mjeseci i prikovala ga uz kuću, na kraju i totalni debakl Dinama na po četku prvenstva, što je prouzročilo minus na njegovom bankovnom računu. Jedino što je valjalo bili smo mi. Toliko zaljubljeni, toliko nerazdvojni, i u dobru i u zlu. Gledala sam kako me promatra, kako nestrpljivo i sa strahom o čekuje moj odgovor. U tom trenutku zavoljela sam ga još i više. Da, s tim čovjekom bih mogla provesti život, s tim čovjekom bih željela dijeliti i dobro i zlo.

"Da!", rekla sam.

Odahnuo je i snažno me zagrlio. U činilo mi se da su mu oči vlažne. Bilo je lijepo biti u njegovu zagrljaju. Osjećala sam se sigurnom kao nikad prije. Danko me je volio baš takvu kakva jesam, sa svim mojim vrlinama i s još više mana. Ni u jednom trenutku naše veze nisam se pokušala prikazati boljom nego što jesam, samo gorom, a on me je volio i takvu groznu, bez onih lijepih, profinjenih maski kojima sam, kad je bilo potrebno, ra-zoružavala protivnike. Volio me bijesnu, tužnu, jadnu, ružnu. S lovom i bez love. Dobru i lošu... Sa svim mojim nedostacima.

Prošli su još mjeseci naše sreće, premda oko nas ništa nije izgledalo tako. Činilo se kao da je naša ljubav prokleta. Pitala sam se je li baka Rada pogriješila s brojevima i nije li možda Danko, ro đen 25. 6., muškarac kojeg bi se trebala kloniti. Situacija s Dinamom bila je sve gora, Danko je bio u sve goroj novčanoj krizi, jedine prihode u kuću donosila sam ja svojim povremenim nastupima. A onda, kada smo pomislili da ne može gore, uslijedilo je nešto nezamislivo. Velika afera Dinamovih orgija u koje sam, isključivo zbog novinarske neprofesionalnosti i neu-tažive želje za što većom senzacijom, uključena i ja.

Bile su to one orgije o kojima sam slušala nakon povratka iz Los Angelesa i zbog kojih sam prekinula s Ivo-rom, a sada su i mene optuživali kao sudionicu. Kao da me te orgije nisu već dovoljno povrijedile, prijetile su da me potpuno slome. Danko mi je bio velika podrška u tom ludilu, ali ni on ni ja nismo mogli a da se ne upitamo jesmo li možda zaista nemoguća kombinacija, uništavateljska sila i nije li to znak da je krajnje vrijeme da svatko krene na svoju stranu prije nego što se potpuno upropastimo.

Ina me posjetila kako bi mi pružila podršku, to jest nasla đivala se mojoj patnjom. Činjenica da smo Danko i ja zajedno i da ćemo ozakoniti našu ljubav potpuno ju je dotukla, tim više što je njena veza bila na klimavim nogama. Afera orgija i natpisi o prekidu naše veze Inu su, čini se, vratili u život. A ja sam tu djevojku nazivala prijateljicom!

"Znam kako ti je, jadrnice moja mala. Ali nije Danko za tebe, vjeruj mi, najbolje da ga ostaviš prije nego on to u čini tebi."

"Ina nisam raspoložena za tvoje savjete, bolje me ostavi samu", prvi put sam joj pokazala zube.

"No, dobro. Idem kad ti nisam potrebna. Vidim da si ti ipak puno hrabrija od mene. Ja bih se ubila da mi se tako nešto desi. Kad sam posumnjala da me moj dragi vara zamalo se nisam ubila." Izvadila je malu rozu kutijicu za tablete iz torbe i nastavila: "Srećom da ih nisam popila jer se ispostavilo da je sve bilo velika pogreška i da mi je dragi vjeran ko pas", smijala se veselo zveckajući tableticama. Napokon je otišla i ostavila me dugo željenoj samoći.

Nekoliko dana poslije, kao šlag na tortu, stiglo je još jedno o čevo pismo. Tada su mu se hrvatski i slovenski već miješali.

Tihana, to sam na te naslovio jer ne znam, gdje ti živi kćer(inače je dobro da to obe pogledate)

Nina, svakoj mladoj osobi je čisto fino reći, da joj je otac književnik. Ali, niti jednom mislećem čovjeku nije lijepo, kad mora reći ili slušati, da mu je kćer jeftina estradnica, kamoli bjelosvjetska kurvetina.

Sve javne napade mojih protivnika jednostavno uništim, jer čisto živim i ostvarujem umjetničke rezultate koji, postupno, postaju također svjetski. Čak napade umobolnica koji me proglašavaju ludim, posve jednostavno obesnažim: svaki pojedinac koji živi ispred svog vremena je od uniformiranog mislećeg stada proglašavan ludim. Dakle, na sve to imam odgovore - svakako, najuvjerljiviji odgovor su moje knjige - ali mi je malo teže odgovoriti na napade, kakav je da mi je kćer Flajbojeva zečica i opslužiteljica u nekom jadnom klubu. Kako da javnosti objasnim tvrdnju, da sam kćer uzgajao tako da prljavom čovječanstvu pokazuje sise? Ili kad uskoro objave pojedinosti kako se seksaš? Znam da će te razni moji protivnici potražiti (ako već nisu), predstavljat će se kao novinari i menadžeri, s ciljem da te seksaju, da osiguraju video materijal s kojim bi mene obeščastili. To će mi biti malo teže objašnjavati.

jer te nisam tako uzgajao i jer te uopće nisam uzgajao (to su božanski činile tvoja majka i tetka).

Konačno, nikada nisam ni provjeravao da li si moje dijete, bio bih ti zahvalan da me ne spominješ. Nikada. Nikada!

I to ne zbog moje takozvane karijere - jebe mi se za to. To je zbog osje ćaja čistosti i na simboličnoj ravni mi je bitno, da se prljavština ne prožima s mojom čistoćom.

Za razliku od prehodnog, ovo pismo me potpuno do-tuklo. Kako samo taj monstuozni čovjek može pomisliti da bi se ja mogla hvalisati njegovim imenom? Ja, koja ga se sramim, ja koja se gadim svake pomisli vezane za

ibs@crostuff.net

njegov lik i djelo. Ja, koja sam zamrzila muški rod zahvaljujući isključivo njemu i njegovom bolesnom ophođenju prema meni. Ja, koju je on potpuno upropastio. I on dovodi u pitanje o činstvo! On koji je moju majku naganjao po sudovima i koji je naposljetku potpuno nezasluženo dobio parnicu. Bila je to velika pogreška suca. Ja sam velika pogreška. Plakala sam...

Nazvala sam Danka. Nije se javljao. Zvala sam opet i opet - ništa. Uхватила me panika. Osjetila sam laganu vrtoglavicu, osjećaj mučnine. Odjedanput, primijetila sam na podu u kutu uz cvijeće Ininu rozu kutijicu. Pitala sam se, šta li radi tamo? Nisam ju ranije primijetila. Je li ju zaboravila, je li joj ispala iz torbice? Podigla sam ju i bacila u smeće. Ponovno sam nazvala Danka. Nije se javljao. Legla sam u krevet, žmirila sam na silu ne bih li zaspala. Imala sam neki loš predosjećaj. Danko će me ostaviti. Sto posto. Ja sam neuspjeh za sebe, za Danka, za oca, za majku, za sve. Da sam barem mrtva. Bilo bi im bolje bez mene.

A onda sam se sjetila rože kutijice. Bio je to znak. Ushićemo sam potrčala prema smeću, kao da me tamo čeka spas. Izvadila sam kutijicu dok su mi se ruke tresle i legla na hladne pločice kuhinjskog poda. Izvijala sam se od snažnog i nekontroliranog osjećaja straha, tuge i uzbuđenja. Gledala sam svoj skromni prsten, prisjećala se trenutka kada mi ga je, zbunjen, stavljao na prst, ne znajući na kojoj ruci mu je mjesto. Nasmiješila sam se. Razne slike lijepih trenutaka prolazile su mi kroz glavu, poput onog kad mi je mama uspjela kupiti barbiku s kosom ispod guze, koju sam dugo priželjkivala, brata kako urla po stanu dok se moj spot "Grešnica" prvi i jedini put prikazuje na HRT-u... Odjednom mi je u glavi zavrtila balada "Slomit ću ti srce mali". Bila je to prva pjesma po mom izboru koju sam otpjevala i bila sam jako ponosna na nju. Podsjećala me na Danka i mene.

"Ja slomit ću ti srce mali, jer drugi gazili su moje, ali kad ti bude najteže, ja ću ti dati ovo svoje.", pjevušila sam kroz suze. "Ja ću ti srušiti snove mali, sve što smo gradili nas dvoje, samo da me više ne voliš, a ja ću voljeti za oboje."

Zapitala sam se kako bi mogla izgledati Dankova i moja djeca kada bismo ih imali za par godina, ako kojim slučajem ostanemo zajedno. Onda sam se sjetila kako mi već desetak dana kasni menga. To nije bilo ništa neobično, kasnila je već puno puta. Za svaki slučaj imala sam nekoliko testera na trudnoću. Kako bih odmah mogla odagnati sumnju. Pojurila sam u dnevni boravak, prema komodi gdje sam ih sakrila, nervozno bacala stvari s policica koje su mi smetale u potrazi testerom. Bacala sam knjige, CD-e, bočicu kapi za nos, gipsani anđeo je ostao bez krila, kaska u obliku nogometne lopte je sletjela i raspala se u komadiće, a kovanice se rasipale i zavezcale po stanu... Konačno sam ih našla i, ne čitajući uputstva za upotrebu, napravila test. Ruka mi je toliko drhtala da sam je popiščila, trebalo mi je vremena da napokon naciljam i popiškim malu bijelu zastavicu, pitajući se hoće li poplaviti. Žmirila sam prinoseći tester licu, još malo odgađajući rezultat. Otvorila sam oči: iz prozorčića promatrao me plavičasti plus.

Ponovno su krenule suze. Bacila sam se na pod. Potpuno iscrpljena od plaća. Ovaj put sam nadrapala. Ili? Možda nije pozitivan samo test, možda je ovo moj spas. Možda smo napokon dočekali sunce poslije kiše. Zazvonio je mobitel.

"Ljubavi, šta je bilo, zaboravio sam mobitel kod staraca?", pitao je prestrašeno.

"Trudna sam!", urlala sam i plakala.

"Zašto plačeš, nije li to prekrasna vijest?", naglo se oraspoločio.

"Od sreće...", promrmljala sam dok su mi suze curile u osmijeh.

HAPPY END

Još jedno jutro nakon neprospavane noći. Lav me obično budi u pola sedam ujutro, zveckajuć zvečkom po mojoj glavi. Danko ne reagira. Ustajemo i odlazimo u dnevni boravak kako mu ne bi ometali san. Ipak je bitno da za podnevni trening bude odmoran. Sinoć je malo duže ostao igrati playstation, a tri sata sna svakako nisu dovoljna profesionalnom sportašu.

Stavljam Lava u stolicu i nabacujem mu igračke kako bi imao zanimaciju dok ja ne popijem jutarnju kavu. Srećom, ima već osam mjeseci i sada mi je puno lakše s njim. Zna se zaigrati i biti miran i po pol sata, pogotovo ako mu pružim neku zanimaciju poput daljinskog upravljača ili bežičnog telefona.

Ulazim u kuhinju. Nije mi dobro. Danko je očito jutros poslije playke bio jako gladan. Sinoć čisto posude sada je razbacano prljavo i zagoreno po sudoperu i kuhinjskim elementima. Dva zagorena lonca u kojem je neuspješno pokušao napraviti kokice, skorena posuda od čokolina koju se nije sjetio namočiti u vodu, tri prljava tanjura od tko zna čega i brdo čaša, jer gospodin, kao u najfinijem restoranu, svaki put pije sok iz druge čaše. I na kraju elementi puni svakojakih mrvica. Svake večeri, ma koliko bila umorna, pospremim kuhinju do stanja podnošljivosti, jer znam da ujutro, nervozna i nerazbudena puno teže podnosim prljave šalice i masne tave. Hvata me lagana histerija. Duboko dišem. To su muškarci i dobro ih je držati van kuhinje. Pozitivna energija unutra, negativna energija van. Smirujem se. Otvaram frižider u potrazi za mlijekom, ali mlijeka nema. Čudim se jer mi je potpuno neshvatljivo da je netko mogao u nekoliko sati slistiti litru i pol mlijeka. Gledam na stol. Neotvorena litra stoji na stolu. Bijesnim. Znam da je nemoguće da se pokvari u tri sata, ali sam jako osjetljiva na mlijeko i ne mogu napraviti kavu s mlijekom za koje znam da stoji izvan frižidera duže od vremena koje

ibs@crostuff.net

je potrebno za put od dućana do frizidera. Ako ujutro nešto mrzim više od prljave kuhinje onda je to mlijeko izvan frizidera. Toliko sam puta Danku pokušala uljudno objasniti kako je mlijeku mjesto u frizideru, toliko sam puta urlikala i plakala nadajući se da će me ozbiljnije shvatiti i napokon promijeniti tu, meni nepodnošljivu, naviku. Bez uspjeha.

Lagana histerija prerasta u nekontrolirano divljaštvo. Poput najveće luđakinje jurim prema sobi, budim ga vrišteći i tresući mlijekom ispred njegove glave. U nevje-rici me gleda nekoliko minuta, smireno ustaje, oblači trenirku i izlazi iz stana. Ja i dalje vrištim, a onda se ljutita bacam na kauč. Mrzim kada ostane hladan i ignorira me u mojim fazama divljaštva. Vraća se nakon 10 minuta, donosi mlijeko i friške čokoladne kroasane. Smirena sam, ali još uvijek glumim bijes. Sprema mi kavu, ali ja još uvijek ne popuštam. Cijedi mi naranču i servira kroasane. Ljubi me i moli da sjednem za stol. Napokon popuštam.

Ipak je to moj doručak iz snova. Svi troje doručujemo za stolom. Sretna sam.

Napokon imam pravu obitelj. Možda nikad nisam zamišljala baš takvu. Možda nisam zamišljala muža sa svjetlom kosom koji prljave gaće ostavlja na podu, koji mokri veš poslije treninga ostavi danima u ruksaku dok se toliko ne usmrdi da ja krenem u potragu za nerazjašnjenim smradom. No, vjerojatno ni on nije svoju idealnu ženu zamišljao kao zapuštenu dlakavicu koja će svoju šokantnu intimnu ispovijest podijeliti s prijateljima i neprijateljima, onima koji je vole i onima koji su brojniji i mrže je, s potpunim strancima i svima onima koji pozele pročitati njenu knjigu - kako bi ju još više mrzili.

Ali ja idealniju obitelj nisam mogla zamisliti.

Princeza je napokon zaslužila svoju bajku.

Napomena: Ako vam se knjiga svidjela kupite je. Na taj način podržavate autore i izdavače i omogućujete izdavanje novih knjiga. ibs@crostuff.net